

fókuszban a befogadás

Menjetekek el szerte az egész világba...

Püspökeinket kérdeztük a befogadásról

Önmagunk befogadása, elfogadása

élő víz

Mit jelent a látás vak testvéreink számára?

A Krisztus-arcú egyház

Ébredés és megpróbáltatás Egyiptomban

híd

evangélikus missziói magazin

2015. II. szám

<http://misszio.lutheran.hu>

Tartalom

fókuszban a befogadás

- 3 Bevezető
- 4 Befogadó barlangások
- 5 Beszélgetünk vagy csak röpködnek a szavaink?
- 6 Az egyik összetöri, a másik összerakja
- 6 Befogadás – nem befogadás
- 7 Két szobor
- 7 Mozaik
- 8 Pompás lett a virág
- 9 Emberformáló életutazásunk
- 10 Menjetek el szerte az egész világba...
- 13 Legnagyobbak lenni
- 14 Befogadó gyülekezet vagyunk
- 16 Befogadás
- 17 Fogadjátok be egymást szeretettel!
- 18 Istenem, mit tegyek?
- 19 A selejttől a szentig
- 20 „Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)
- 21 „De hiszen ez a testvérem!”
- 22 Püspökeinket kérdeztük a befogadásról
- 23 Könyvajánló
- 24 Önmagunk befogadása, elfogadása
- 25 Beszélő képek
- 26 Megkövezni vagy elfogadni?
- 27 Jól vigyázz!

élő víz

- 28 XX. SZÁZADI HITVALLÓINK – „Maga még harangozó sem lehet”
- 30 HOGYAN TOVÁBB, EGYHÁZ? – Bizonyágtétellel
- 32 ÉBREDÉSEK – Irán – az ébredő nemzet
- 34 XXI. SZÁZADI HITVALLÓINK – Ébredés és megpróbáltatás Egyiptomban
- 35 TUDAKOZZÁTOK AZ ÍRÁSOKAT – Az odafennvalókkal törőd-jünk – ne a háztartással?
- 36 BESZÉLGETÉS – „A kegyelem főlemel”
- 38 FOGADJÁTOK BE EGYMÁST – Mit jelent a látás vak testvéreink számára?
- 40 ÚJ REFORMÁCIÓ – Az egyház gyógyulása
- 42 CSALÁD – Merj fegyelmezni!
- 44 RÁDIÓMISSZIÓ – Isten dicsérete – pozitív hangvétellel
- 45 VISSZAJELZÉSEK – Olvasóink, hallgatóink visszajelzéseiből
- 46 IGE – A Krisztus-arcú egyház
- 48 MISSZIÓ – Úton, Gyimesből
- 49 IMÁDKOZZUNK
- 50 IDÉZHETŐ IDÉZETEK * DERŰ
- 51 Kiadványaink
- 55 ÉNEKEM AZ ÚR – Dicséri, áldja szüntelen
- 55 REJTVÉNY
- 56 Kopogtatás nélkül

Címlap: Bakay Péter lelkész a Gyimesben. Fotó: Szj

A Híd magazin korábban megjelent számai megrendelhetők példányonként 200 Ft-ért a kiadónál, a következő fókusz témákban:

HUMOR
ÁLLATOK
SZENVEDÉS

NŐ
FÉRFI
SZENVEDÉLY
STRESSZ
ÚJRAKEZDÉS
SZERELEM
ZENE
PÉNZ
VILÁGVÉGE
IFJÚSÁG
TELEVÍZIÓ
MEGBOCSÁTÁS
SZEXUALITÁS
GYERMEK
FÉLELEM
JÉZUS KRISZTUS
KÉTELKEDÉS
EZOTÉRIA
CSALÁD
BIBLIA
HALÁL
MISSZIÓ
HÁZASSÁG

KÖZÉLET
IDŐSEK
SZENTLÉLEK
KORSZELLEM
SZABADSÁG
BŰN
VÁLSÁG
REMÉNY
ZSIDÓSÁG
ISTEN
MEGVÁLTÁS
TEST
TŰRELEM
KEGYESSÉGI IRÁNYZATOK
SZÉPSÉG
IRGALOM
IDŐ
HÁBORÚ
GYÓGYULÁS

Megrendelhető a kiadónál:
e-mail: evmis@lutheran.hu;
telefon/fax: 06 1 400 30 57

Impresszum

híd

evangélikus missziói magazin
2015. II. szám
megjelenik negyedévente

HU ISSN 1787-5749

Kiadó és szerkesztőség:

Evangélikus Missziói Központ –
Magyar Evangélikus Rádiómisszió
1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.
tel./fax: 06 1 400 3057
e-mail: evmis@lutheran.hu
<http://misszio.lutheran.hu>
számilaszám: 11716008-20157087

Felelős szerkesztő:

Szeverényi János
tel.: 06 20 824 5463
e-mail: janos.szeverenyi@lutheran.hu,
www.szeverenyijanos.hu

Munkatársak:

Balog Eszter, Erdészné Kárpáti Judit,
Fehér Charlotte, dr. Garádi Péter,
Kis Ferenc Balázs, Kovács László,
Stífler-Köháti Dorottya, Szeverényi Jánosné,
ifj. Zászkaliczky Pál

Layout, grafikai tervezés, tördelés:

Kreatív Flotta Stúdió
Perl Andrea, Perl János
www.kreativflotta.hu

Nyomdai kivitelezés:

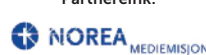
Pauker Nyomdaiipari Kft.
www.pauker.hu

Egy szám ára 400 Ft,
előfizetési díj egy évre 1600 Ft.
Megrendelhető a kiadónál.
Az Evangélikus Élet hetilapban elhelyezett
példányok ingyenesek.

Adományokat kérünk és elfogadunk.

magyar
nyomdaipari
szövetség

Partnereink:

Ahogyan

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.”

Róm 15,7 – A 2015. év igéje

Fotó: Révészné Bellai Csilla

Az év igéjében most fókuszálunk erre a szóra: ahogyan.

Hogyan fogadta be Jézus az embereket?

Személyválogatás nélkül, irgalmas szeretettel, feltétel nélkül, józanul.

Személyválogatás nélkül – Sokszor hangsúlyoztuk már ezt. Arra mégis érdemes figyelni, hogy a hívőkkel, a bennfentesekkel több baja volt Jézusnak, mint a kultusztól távol élő bűnösökkel. Az egy vérből teremtett emberiség (ApCsel 17,26) minden tagja ott van Isten szívében, üdvözítő akaratában. Senkit nem vetettek meg, senkit nem írhatok le, mert Ő a kövekből is teremthet fiaikat magának.

Amikor földi munkatársat keresett magának a mennybement Krisztus, „lenézett” a földre és ezt kérdezte: Ki az, aki engem (és követőimet) a legjobban gyűlöl? Ő, igen, ott vágta az országúton, ez a tarsusi Saul. Ő lesz az én küldöttem... Jézus leg-hatékonyabb apostola lett.

Irgalmas szeretettel – Úgy senki nem tud szeretni, mint Ő. Nem rólunk, hanem róla szól az 1Kor13, a Szeretethimnusz. Ha Lélek által olvasom, csak kétségbeeshetek: nekem ez nem megy, és egyházamnak se!

Irgalmas Jézus, kérlek, irgalmazz nekem, nekünk, irgalmatlan hívőknek! Mert mi a fehér mennyasszonyi ruhán is meglátjuk a kicsiny foltot, Te pedig a szennyes ruhájún is látod a majdani hófehér palástot.

„Vegyétek le róla a piszkos ruhát! ... Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztettek téged.” (Zak 3,4)

Feltétel nélkül – Az első és döntő gesztus részéről a feltétel nélküli befogadás. Ő a kezdeményező, mi csak válaszolhatunk. De azt tegyük meg!

Amikor még távol voltam tőle, ő már meghalt értem, ő vont magához bűnös állapotomban is, ő adott olyan világosságot, hogy megláttam az akadályokat.

Nem egészséges az a kegyesség, amely feltételrendszert állít az istenkeresők elé.

Józanul – Ő nem bünt mentegető és „megkeresztelő” humanista. Az elesett, a maga és mások bűnei miatt elveszett embert úgy szereti, hogy a mennyei fényben, a Lélek által megmutatja azt, ami elválasztja az élő Istentől. Szeretete, irgalma határtalan, de szentsége is. A szent pedig nem vegyül a mocsokkal.

Azért száll alá életünk mélységes bugyraiba, hogy onnan kihozzon. Nem akar velünk a bűnben maradni, hanem életre, világosságra, szentségre segít minket, hogy őhozzá hasonlóan szeressük a bűnöst, de határolódjunk el a bűntől. Minőségi bort adott Kánában, de nem nyitott borozót, bement Zákus házába, de nem üzletelt vele, szóba állt a samáriai asszonnyal, de nem lett szünkretista (vallásokat összemósó), megbocsátotta a házasságtörő bűnét, de nem hitelesítette a teremtési rendtől eltérő párkapcsolatokat, leült a bűnösökkel az asztalhoz, de nem vétkezett.

SZEVERÉNYI JÁNOS

Befogadó barlangászok

A '70-es évek közepén jártunk. A természet, a teremtett világ szeretete, a mindig vidám társaság, az izgalmas túrák ígérete – és nem kis részben az egyéb lehetőségek szerény kínálata – miatt néhányan barlangászni kezdtünk.

Közös szerelmünk, a barlang kötötte össze a lelkes kis csapatot, pedig igen vegyes összetételű volt a társaság. Volt közöttünk repülőgép-szerelő, számítógép-műszerész, vegyész, geológus, vízvezeték-szerelő, tanuló, de KISZ-vezető és teológushallgató is. Helytállásból, edzettségből, bajtársiasságból és érettségből vizsgáztunk hétről hétre, túráról túrára mindannyian, hiszen vidámság helye lehetett a barlang, de a felelőtlenségé soha. A bejárásához szükséges technikai tudás elsajátítása és a folyamatos gyakorlás édes tehernek, egyszersmind az elvárt minimumnak számított.

Jóllehet nem volt könnyű a csapatba bekerülni, a nehézségek ellenére is vonzó volt a kör. Lányok, fiúk szívesen csatlakoztak, csatlakoztak volna a társasághoz, amihez lemorzsolódást hozó túrákon kellett edződni, készségeket kifejleszteni, ám a tagsághoz még ez sem

volt elég. A jelentkezőknek féléves próbaidőt kellett kiállniuk, melynek lejárta után is **csak szigorúan egyhangú szavazással nyerhettek felvételt a rendes tagok közé.**

Egyszer egy csendes, segítőkész, ügyes, fiú jelentkezett. „Pisti vagyok” – mutatkozott be, ám nemsokára a Bekk becenévre tett szert, vezetőkéneve és a kor népszerű, háttvédet játszó futballistájával való névazonossága miatt. Szorgalmasan járt túrázni, szépen gyarapodott tudásban, beleilleszkedett a társaságba. Ám először csak néha-néha, később egyre gyakrabban fordult elő, hogy a legvártnabb helyzetekben – mintha kimerevített képpé válna – megdermedt, és percekig szótlannul, rezzenéstelen arccal meredt a távolba. Egy darabig vicces volt: „Na, a Bekk már megint meditál”, de többen kezdtünk komolyan aggódni Pisti egészsége miatt, mígnem egyikünk orvostanhallgató barátnője árulta el a diagnózist: Bekk kábítószerezik. S valóban, nem is tagadta, hogy van egy baráti társaság, akikkel együtt szokta szívni a füvet.

Minden megváltozott. **Természetesen attól fogva nem járhatott barlangba úgy, mint régen, s már nem vágytunk a társaságára sem.** Ám éreztük, hogy nem jól van ez így, hát kapott egy utolsó lehetőséget: amennyiben

azonnal, egyszer s mindenkorra abba hagyja a kábítószerezést, maradhat. Bekk gondolkodási időt kért, majd megjelent a szokásos csütörtöki klubnapon és csendesen csak ennyit mondott: „Melléttetek döntöttem”. Attól kezdve árgus szemekkel figyeltük minden mozdulatát. Féltünk, nehogy baj legyen, ha netán nem tisztán jönne túrázni, másrészt meg szerettük volna megmenteni ezt a jóra való fiút.

Múltak a hónapok, közeledett próbaidejének a vége, s Pisti kiállta a próbát. Ígéretéhez híven nem nyúlt többet kábítószerezhez. Elmaradtak a „meditációk”, visszaköltözött belé a mindenkire jellemző örökös jókedv, visszakaptuk a régi Bekket. **A közösség elfogadása, nyitottsága és bölcsessége erősebbnek bizonyult a halálos szenvedélynél is.**

Nem tudom, mi lehet azóta Bekk Pistivel, évtizedek óta nem találkoztunk. A csapat szétszéledt, sokan már az égi barlangokban túráznak. Arra azonban határozottan emlékszem, hogy amikor a felvételéről kellett döntenie és szavazásra került a sor, egyhangúlag döntöttünk úgy, hogy végérvényesen befogadjuk őt. Pisti pedig a felemelkedő kezek láttán mintha egy legördülő könnycseppet morzsolts volna szét észrevétlenül mindig borostás arcán...

GYARMATI GÁBOR

Beszélgetünk vagy csak röpködnek a szavaink?

„... saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt” (Jn 1,11)

Bibliolvasók jól tudják, hogy Jézusnak milyen lelki szenvedést okozott az, hogy személyét kevesen fogadták el, szavait, tanítását kevesen fogadták be.

A másik ember lelki-szellemi értelemben való elfogadása, befogadása mára mindennapi problémánkká lett. Gondolataink közlése átalakult, mondhatni, válságba jutott. Az írás-olvasás-megértés gondolati mechanizmusa helyébe kezd lépni a képi kultúra, a szóbeli közléseket pedig az elektronikus levelezés sajátossága kezdi ki. Beszédkultúránkból eltűnően van az egymás személyének valódi elfogadására, gondolatainak megismerésére, azaz a másik személy befogadására való törekvés. Eltűnik a tudatunkból a másik ember. Nézzünk meg közelebbről néhány típusesetet!

Barátnőmmel beszélgetek. Elmondom néhány mondatban a gondolataimat egy témáról. Végighallgat, nem szakít félbe. Elfogad, mint másik embert. Meghallgat: befogadja a gondolataimat a szívébe és az agyába, megfontolja a hallottakat. Válaszol a felvetett témára: egyetértően vagy más véleményt mondva. Gondolataink összekapcsolódnak. Jól esik beszélgetnünk egymással.

Mi történt? Egy ember megajándékozott a teljes figyelmével. Elfogadott engem. A saját énjét felém fordította. Egy pillanatnyi értelmi és érzelmi azonosság alakult ki köztünk: befogadott engem. Azután tér vissza a saját gondolataihoz, tér el a közös pillanattól, megfogalmazva válaszát.

Ketten beszélgetnek. Az egyik elmond valamit, a másik azonban közbevág és elmondja a saját mondandóját a témáról.

Mi történt? A másik csak félig fogadta el az első beszélőt és a gondolatait, de lényegében a figyelme kizárólag önmaga mondandójára irányult. A második beszélő magányossá lesz, csak maga sem veszi észre.

Valaki megszólít és kérdez valamit. Mielőtt válaszolhatnék, egy harmadik sze-

*Gondolataink közlése átalakult,
mondhatni, válságba jutott.*

mély odalép a kérdezőhöz és társalgást kezdeményez vele. Az belemegy. Velem egyik sem törődik többet.

Mi történt? Egy ember elfogadott engem: megkérdezett. A válaszom már nem érdekelte: nem fogadott be. A másik sem elfogadni, sem befogadni nem volt képes. Egyikük sem tudott, vagy nem akart értelmi-érzelmi közösséget velem – de akkor miért kezdeményezett?

Valaki beszél hozzám. Ismerem régről, tudni vélem előre minden szavát, már oda sem figyelek. Közbevágok, leállítom őt és magam mondom el, amit fontosnak tartok. A másik hűledezve reagál: de hát én nem is erről akartam beszélni, egészen mást akartam neked elmondani!

Mi történt? Türelmetlen és figyelmetlen voltam. Tudatosan (sőt, ami rosszabb, öntudatlanul, meggondolatlanul) megtagad-

tam a másiktól a figyelmemet. Abból a hamis, önző feltételezésből indultam ki, hogy én azt jobban tudom. Szándékosan nem fogadtam el a másikat, a gondolatai befogadásától pedig egyenesen elzárkóztam. Megbánni való!

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében: ott vagyok közöttük” – mondta Jézus (Mt 18,20). **Azonban csak akkor vagyunk valóban az Ő nevében együtt, ha lelki-szellemi közösségünk van egymással:** teljes figyelmünket adjuk egymásnak. Akkor, igen akkor van ott közöttünk Jézus! Figyelmünk, figyelemre való szándékunk azonban egyre gyengül, és ha így folytatjuk, kérdéssé válhat, hogy ve-lünk tud-e maradni Jézus.

SZABÓ-PAP GABRIELLA

Fotó: Szil

Befogadás – nem befogadás

Az egyik összetöri, a másik összerakja

Az önkéntes állatmentők hittel, szeretettel ragasztják, foltozzák a megcsalt, átvert, összetört állatsziveket. Az önkéntesek áldozatos munkájának és anyagi hozzájárulásának köszönhetően a testi sebek gyorsan gyógyulnak, de az összetört lélek helyretétele keményebb dió.

Eleinte mindentől félnek a sokszor egész addigi életük során bántalmazott kutyák. A hirtelen mozdulatoktól, erős hangoktól megijedve folyamatosan menedéket keresnek. Lassan a félelmek ellenére remegve simulnak a gondozó kezébe simogatásért, remélve, hogy az addigi szörnyűségek után már csak jobb jöhet.

A teremtettségben kapott feladatunk, hogy őrizzük és gondozzuk a természetet, környezetünket, benne az állatokat, akiket társul kaptunk. Aki befogad egy állatot, az felelős érte. Bűn, ha visszaélünk Istentől kapott hatalmunkkal, és kihasználjuk vagy eldobjuk a feleslegessé, teherré váló kis léleteket.

A sok szomorú történet mögött mindig emberi nemtörődömség, felelőtlenség van:

„A tenyésztő leadta, mert egy hét hónapos kölyök már nem eladható, így került az állatotthonba.”

„Az utcán találták a menhely közelében kidobva, így szabadult meg a szaporító a kihasznált idősödő kutyától.”

„A váláskor egyik félnek sem kellett, egyikük sem akart róla tovább gondoskodni.”

„Gazdái elköltöztek, őt pedig otthagyták az üres, kapu nélküli kertben egy láncon.”

„Nyolc év együttélés után egyszerűen lerakták, mint egy csomagot, levették róla a póráz, és köszönés nélkül távoztak.”

„Előző gazdája meghalt, az örökösök leadták az illatos útra elaltatni.”

Sokuknak a menhely az utolsó állomás, hiába várnak az emberre, aki elfogadja, felvállalja őket. De vannak sikertörténetek is, amikor a gyógyulást követően még arra sincs idő, hogy a műtétről beszámoljanak a menhely honlapján, már eljön a kutyusért az „álmocsalád”.

Sok befogadó számol be arról, hogy miközben azon igyekeznek, hogy megszépítsék egy hányatott sorsú, esetleg idősödő kutya utolsó éveit, igazán ők azok, akik kapnak. Hálát, ragaszkodást, örömteli együttélést egy teremtménnyel, aki azért született, hogy valakinek hűséges barátja, társa legyen.

A menhelyek tele vannak kincsekkel. Gondoljunk rájuk, amikor esetleg azt fontolgatjuk, hogy otthonunkban helye lenne egy kutyának.

A. L.

Brigi kiskora óta templomba járt (még hozzá egy történelmi felekezet templomába), ahol számos kitörölhetetlen hitélményt kapott, de ahogy elkerült otthonról, főiskolás évei alatt megkopott a korábbi rendszeresség. Kipróbálta eredeti felekezetének néhány fővárosi gyülekezetét, de mindenhol kívülállónak érezte magát: a kutya sem vakkantott rá, amikor ott volt.

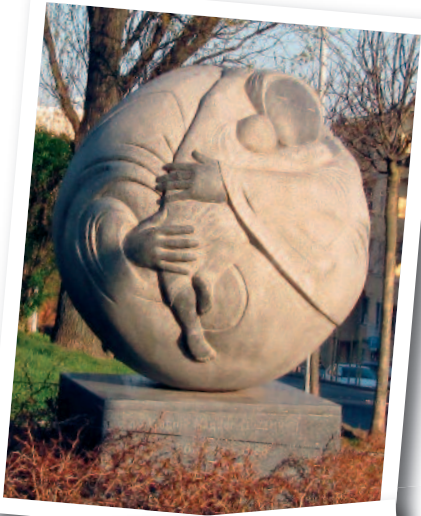
Aztán más gyülekezeteket is meglátogatott: sokszor olyan témákat érintettek az igehirdetésekben, amelyek felnőtt fejjel már inkább zavarták. Például hogy mit kell gondolni a Biblia szó szerinti értelmezéséről, a homeopátiáról, más felekezetekről, az angyalokról, az utolsó időkről, a gyerekkeresztéséről, a tizedről, a táncról, az alkoholoról, a misszióról, a gyerekek fegyelmezéséről, a nyelveken szólásról, a könnyűzenéről, hogy milyen hosszú szoknyát hordhat, milyen határokat kell szabni egy férfi-női kapcsolatban, milyen filmeket szabad megnézni (és melyeket nem), miért úgy helyes, hogy keresztyén, és nem pedig keresztyény stb..

Pedig Brigi csak Jézust szerette volna jobban megismerni. Ha beszélgetésbe elegyedett, úgy érezte, inkább befolyásolni akarja őt egy-két agresszív vallássérült, semmint hogy őszintén érdeklődnének, hogy kicsoda ő valójában, vannak-e problémái, esetleg milyen hitélményekkel tudná gazdagítani a közösséget.

Már-már kezdett besokallni, de úgy tűnik, hogy most tényleg talált egy olyan gyülekezetet, ahol az igehirdetés valóban Jézusról szól, egy némely gyülekezeti taggal meg egész jól el lehet beszélgetni. Így Brigi szerencsére nem lett „vallási hajléktalan”, és nem kell „Vallási Fedél Nélkül”-t árutnia.

KIS FERENC BALÁZS

Két szobor

All egy szobor a Várban, a Bécsi kapu előtt. Távolról úgy tűnik, a Földet ábrázolja, közelebről a teljes, egybeolvadó befogadást, az anyaföld ölére ölelt embert. (Wagner Nándor: Földanya)

Van egy másik szobor a Szépművészeti Múzeumban, mely számomra, amióta először megpillantottam – immár ötven éve –, azt a leginkább hálára indító eseményt sugallta, amit Isten tett értünk azzal, hogy elveszett gyermekét, az Embert visszafogadta. Mintha nem is egy apa ölelné magához megtört, megtért fiát. A két arc között átsüt, átheged és szikrázik a szeretív. A megtalálás megrendítő élményét kifejező, és a megadó, ősbizalommal megtelt szempár között. (C. Menuier: A tékozló fiú)

Befogadás, visszafogadás – az emberi lélek ösztönszintjét meghaladó tett. Ilyen

befogadó közeg a család is. A ma embere számára fátyol takarta titok, mert nem árértékről, profitról, teljesítményről, önkitaljesítésről, hanem másokért élésről, élettapasztalat átadásáról, útra indításról, önfeláldozásról szól. Az euroatlanti kultúra ma nem ilyen. Letért a természetből is megtanulható, ősi útról, az önmagát meghaladó életmódról egy alacsonyabb létszintre. A fogyasztásra, az élet és a lehetőségek habzsolására, a mérhetetlen önzésre, mások elvetésére és kifosztására.

A tőlünk különböző ember elfogadása, a más kultúrák befogadása, a lélekben működő természetes életösztön iránymutatása helyett programmá vált az eszelősséggig fokozott politikai korrektség, törvényileg is kikényszerítve. Tiszteld a másságot! – utasítja az embereket. Holott a másság önmagában nem érték, nem kulturális többlet, sajnós az esetek többségében inkább hiány. A befogadás pedig nem a kulturálatlanság, a züllöttség, az életellenesség és a devianciák elfogadása, hanem a bajban lévő, segítségre szorult, beteg, kilátástalanságban lévő lelkek felkarolása kell, hogy legyen. Ezt az értékelvű embernek pontosan kell tudnia, és élesen megkülönböztetnie.

Európa népessége a fentebb említett elbitangolás következtében csökken, az egyes népek visszaszorulnak, életenergiái fogyóban vannak. Helyüket az életet tisztelő, a gyermekeket befogadó, az önmaguk Istennel való viszonyát fontosnak tartó, a Teremtővel békében élő népek foglalják el. Kivélt – ahol boldogságot jelent több gyermek befogadása is – ma sajnós csak az európai kultúra periferiáján élők, vagy az egyházi és egyházon kívüli, élő hitű közösségekben, ébredési, kegyességi mozgalmak vonzásában lévők jelentenek. Aki Istent befogadják, azok befogadják a gyermekeket is. „Aki titeket befogad, az engem fogad be...” (Mt 10,40). (Árnyékolja a képet, hogy vannak más motivációk is...)

A zoltáriró mintegy kétezer évvel előttünk vetette papírra az alábbi költői gondolatot: „akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget. Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom” (Zsolt 127,2–3). Az így gondolkodó, így élő nemzet felvirágozik, annak reményteljes a túlélésért való küzdelme. Talán még nem késő visszatalálni a befogadásnak erre a sok örömet adó útjára!

SZÁK KOCSIS PÁL

Mozaik

Recepció (lat): pszichológiai és esztétikai fogalom. Esztétikai értelemben azt a folyamatot jelöli, amelynek során a befogadó megismerkedik valamilyen műalkotással: megszemléli, meghallgatja, elolvassa azt. Eközben megérti, értelmezi és értékeli a művet, s ehhez nemcsak általános élettapasztalatok, hanem az adott művészeti ágra vonatkozó ismeretek és megfelelő szintű általános műveltség is szükségesek. A legegyszerűbb művészi élmények elemi szintű befogadására az ember születésétől kezdve alkalmas, a nevelés és a nevelődés során mégis nagy figyelmet kell fordítani azokra az ismeretekre, képességekre és készségekre, amelyek megalapozhatják, majd elmélyíthetik az adott műalkotásnak megfelelő befogadási szintet.

<http://www.kislexikon.hu/befogadas1.html#ixzz3YSRExbTY>

befogadni – elfogadni – tolerálni

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket!” (Róm 15,7) Az a másik, akit be kell fogadnunk, pontosan az, aki különbözik tőlünk.

„A vendégszeretet ellentmondásossága abban rejlik, hogy ürességet teremt: nem félelmetes ürességet, hanem barátságosat, amelybe az idegenek is bátran beléphetnek, és ahol felfedezhetik magukat, a saját szabadságukat. A vendégszeretet nem egy finom utalás a házigazda életstílusának elfogadására, hanem lehetőség biztosítása a vendég számára, hogy megtalálja a sajátját.” (Henri J. M. Nouwen)

„A boldogságom egyenes arányban áll azzal, hogy mennyire tudok elfogadni másokat, és fordított arányban a velük szembeni elvárásaimmal.” (Michael J. Fox)

KFB

Pompás lett a virág

Dobner Teodóra. Egy mozgásérült, ám nagyon is közösségi lány. Többször figyeltem csodálkozva különböző rendezvényeken, de a titkát csak akkor tudtam meg, mikor leültem vele és szüleivel, Dobner Péterrel és Erikával beszélgetni.

Teodóra előtt született négy gyermeketek.

Erika: Igen, most öt gyermekünk van, de hat lett volna, mert Dóri születése előtt vártunk egy egészséges fiúbabát, aki végül, különböző komplikációk miatt, halva született. Én is kis híján ott maradtam, de hála a jó Istennek, elég gyorsan felépültem. Az orvosom két dologgal vigasztalt. Az egyik: örülök neki, hogy életben maradtam; a másik: nem vették ki a méhemet, tehát lehet még majd vigaszgyerekekünk.

Aki Teodóra lett.

E.: Igen. Nagyon boldogok voltunk, aztán kiderült a terhességi vizsgálatokon, hogy a baba rendellenesen fejlődik, és nyitott gerinccel fog a világra jönni. A genetikus rögtön az abortuszt javasolta, mert vagy meghal rövid időn belül, magzati korban, vagy legjobb esetben is kerekesszékes lesz egész életében. Akkor nagyon vitakoztam a jó Istennek. Ilyen vigaszgyereket ad nekünk? Szakadó esőben indultam haza a klinikáról, s eszembe jutott *Az Úr csodásan működik* című ének:

„Ne félj tehát, kicsiny csapat,
Ha rád felleg borul!
Kegyelmet rejt, s belőle majd
Áldás esője hull...”

Bölcs terveit megérelmi,
Rügyet fakaszt az ág,
S bár mit sem ígér bimbója,
Pompás lesz a virág...”

S ez a virág a mi gyönyörű kislányunk, Teodóra, akinek a neve azt jelenti, hogy Isten ajándéka.

Hogyan fejlesztették őt?

Péter: Két bölcs tanács is elhangzott az orvosok részéről. Az egyik: legyünk szigorúak Dórival, és akármennyire is jól alszik, ébresztjük fel, és három óránként tornáztatjuk. A másik: ne hagyjuk ki semmiből az élete során. Teremtünk meg számára egy ingergazdag és szeretetteljes környezetet, és vegyen részt mindenben.

Így is tettünk. A fejlesztésben az egész család részt vállalt. Amikor mászni tanult, akkor az egész család együtt csúszkált a földön össze-vissza vele.

E.: Később sem maradt ki semmiből. Mindig ment mindenhova a testvéreivel. A gyerektáborban például makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy a futóversenyre ötévesen benevezhessen, és lefutotta a távot.

Vagy nemrég volt a szalagavatója, ahol egy jóképű argentin sráccal táncolt.

Teodóra: Az osztálytársaim már októberben elkezdtek a decemberi szalagavatóra próbálni. Viszont nekem nem volt párom. Végül az utolsó utáni időpontban, november vége felé találtam egy fiút, aki épp ráért. Ketten egy hónap alatt megtanultuk azt, amit mások már négy hónapja gyakoroltak.

De jól! És a jövőben mik a céljaid?

Be szeretném bizonyítani a világnak, hogy mindenre képes vagyok. Attól még, hogy sérült vagyok, én is élhetek teljes életet. Később szeretnék feleség és anya lenni. Jelenleg szociális felügyelőnek tanulok, mert szeretnék segíteni másoknak.

Az ificsoportban hogy érzed magad?

Nagyon jól. Maximálisan befogadtak. Többségében olyan programokat szerveznek, amin én is ott lehetek. Sőt! Már egy ideje feladatot is kaptam. Van egy kávéházunk, aminek a működésében, szervezésében teljes mértékben részt veszek.

E.: Én úgy látom Teodórákat, hogy az életével nagy hatással van a környezetére. Találkoztunk olyan házaspárral, akik őt látva mégsem vetették el a babájukat. Az, hogy nincs elkeseredve, nem adja fel, megbirkózik a legnagyobb nehézséggel is, sokakat bátorít. Példaképként tekintenek rá. Ez pedig egyértelműen Isten dicsősége.

MUZSLAI-BÍZIK BENCZE

A cikk szerzőjével

Fotó: Sereg Enikő

Fotó: SzJ

A család bővülésével számtalan új kihívás érkezik az életünkbe. Mi is meglepődünk, milyen indulatok, érzelmi viharok törhetnek elő belőlünk. Megismerjük a végtelen fáradtságot és a háttalan örömet is. Visszanézve azonban az egész közös út egy gyönyörű, emberformáló, kalandos utazásnak tűnik majd, amit kár lett volna kihagyni az életünkből. – Istenem, légy velünk a családi élet hullámvasútján, hogy elfogadjuk a váratlan, új, emberpróbáló helyzeteket is!

Jöhetnek akár kétségbeejtő helyzetek is, amikor lehetetlennek tűnik egyszerre igazán jól szeretni, elfogadni nyugós gyermekünket, szintén fáradt férjünket és be-bekopogtató szüleinket. Néha megkérdőjelezzük a magunk hozzáértését a gyerekneveléshez, a kapcsolatok kusza szálainak bölcs bogozásához. **Isten tervében ez is benne van: megtanulhatunk szeretetet elfogadni és adni, és helyet adni az Úr segítségének.** – Istenem, segíts önmagunkat és Téged elfogadnunk!

Eljön az idő, amikor felnövekvő gyerekekünk hazahozza barátait magával. Idétlen, hangos kamaszok. Mint mi voltunk. De milyen jó látni őket, örülünk,

Emberformáló életutazásunk

A család az a közeg, amelyben teljesen önmagunk lehetünk, megszülethet benne az a légkör, amelyben szabadon szerethetjük egymást és Isten szerinti emberré formálódhatunk. Ezért azonban nekünk is tennünk kell. A terhek vállalása meghozza a gyümölcsét! Az őszinteség talaján, bátortásul született ez a nehézségeket nem tagadó írás.

Anyaságunk az élet befogadásával kezdődik. Számtalan lelki, pszichés ellenállás dolgozhat bennünk láthatatlanul az ellen, hogy a kis élet megfogható legyen. Nem beszélve, persze, egyéb egészségügyi akadályokról. Isten képes

feloldani ezeket a görcsöket, és Ő pótolja hiányainkat is. – Istenem, segíts azoknak, akik minden látható ok nélkül mégsem élnek meg a gyermekáldást!

Akarjuk, vágyjuk és mindig szívesen fogadjuk, az „ajándékot”, aki az anyaméh gyümölcse és jutalom? Ha helyet ad bennünk Isten egy emberkének, va-

ha nem csak az utcán csellengenek, fogadjuk hát be őket is! – Adj, Uram, sok türelmet a „mai fiatalokhoz”!

Majd szüleink kezdik lassan elveszíteni az erejüket. Már nem ők tologatják a babakocsit, de mi visszük őket kezelésekre. Most nekik van szükségük ránk, nagyon szeressük őket! – Istenem, adj bölcsessé-

Akarjuk, vágyjuk és mindig szívesen fogadjuk, az „ajándékot”, aki az anyaméh gyümölcse és jutalom?

lóban képesek vagyunk-e befogadni, ha úgy tűnik, éppen rosszkor is érkezik? **Ha bátrak vagyunk, megláthatjuk egy új élet csodáját,** rácsodálkozhatunk arra, hogy mennyivel többet kaptunk általa annál, amit veszítettünk. – Istenünk, állj a gyermeket várók, vállalók mellé szeretetteddel, biztatásoddal!

get, amikor időseinkről nekünk kell döntőnk, és értük most mi tehetünk!

Rád számítunk, Urunk, családjunk minden életfázisában. Taníts a befogadásra minket Te magad, aki minket befogadtál Jézus Krisztusban!

ERDÉSZNÉ KÁRPÁTI JUDIT

Menjete el szerte az egész világba...

Beszélgetés Horváth Istvánnal, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) főtitkárával, az OM (Operation Mobilization) missziói munkatársával

Több éve ismerjük egymást, együtt dolgozunk, szolgálunk az Alianszban és különböző missziós területeken. Az OM egy nemzetközi és felekezeti missziós szervezet. Mit kell tudni róla?

Szervezés és mozgósítás, nagyjából ezt jelenti a neve, de mivel ez kicsit katonai hangulatú kifejezés, ezért inkább csak az OM rövid megnevezést használjuk. A mozgalmam az 1950-es években, Amerikában indult egy néni által, aki imádkozott a városában élő középiskolásokért. Mára világméretű evangelizációs mozgalmommá nőtte ki magát.

Mindig azt hallottam az OM-ról, hogy hajóznak a tengereken, kikötnek egy-egy városban és ott evangelizálnak. Ez ugyanaz a szolgálat, amiről te beszélsz?

Alapvetően szárazföldi diákmozgalomként indult, nagy hangsúlyt fektetett az evangelizációs iratok terjesztésére. A kiterített térkép felett imádkoztak egy-egy országért, és valakinek feltűnt, hogy mennyi kék terület van

a térképen. Így vetődött fel az ötlet, hogy mivel az emberiség 80%-a vízpartok közelében él, jobban el lehet vinni hozzájuk az evangéliumot a tengeren keresztül. A hetvenes években vásárolták az első, Logos nevű hajót.

Hogyan verbuválódnak a munkatársak? Hányan vannak? Magyarországról is mennek?

A mostani hajón kb. 400-an vannak, főleg fiatalok. Van személyzet, de a hajó napi fenntartása az egész legénység munkája. Hívó fiatalokat várnak egy-két éves szolgálatra. A jelentkezők a konyhán, a fedélzeten vagy a gépházban dolgoznak napi nyolc órát.

Közben képzéseken is részt vesznek. Fontos a felkészítésük arra, hogy milyen emberekkel fognak találkozni, hogyan lehet abban a bizonyos országban az evangéliumot elmondani, hiszen ez a fő cél. A kikötőkben egy-két hetet töltenek el. A hajón van egy nagyterem és egy könyvesbolt. Nemcsak kereszttyén, hanem egyéb hasznos – mezőgazdasági, nevelési, párkapcsolati – könyveket árulnak olcsón. A múlt évben Tajvanban huszonkilencezer ember lépett a fedélzetre egy nap alatt. Ez egy abszolút rekord.

Ezek az emberek mind találkoznak a hajón valamilyen módon az evangéliummal. De nemcsak a hajóra jönnek emberek, hanem le is mennek közéjük a szárazföldre a munkatársak. A Fülöp-szigeteken például 60-70 kilométer távolságra is elmentek a hegyekbe. Játszottak egy kosárlabdameccset a helyi csapattal, a szünetben pedig bizonyosságot tettek Krisztusról, és a végén helyi nyelven bemutatták a *Jézus élete* című filmet. Hatvanan jelezték, hogy át akarják adni az életüket Krisztusnak. Amikor később visszament a hajó, egy nagyon szépen fejlődő gyülekezetet, és a környező falvakban kisebb gyülekezetplántálásokat találtak.

Rendkívül sokféle találkozás jöhet így létre különböző kultúrákkal, népekkel. Volt-e olyan, hogy valamilyen konfliktus

tus vagy veszélyhelyzet alakult ki valamelyik országban?

Általában felkészítik a hajósainkat arra, hogy hogyan kell az adott országban viselkedni, például olyan helyeken, ahol rablásveszély van, meghatározzák, hogy mi az a minimum létszám, ahányan együtt elhagyhatják a hajót. Sajnos történt olyan, hogy kalóztámadás volt, és meg is haltak emberek emiatt.

Egyszer egy ember hozott a hajóra egy Bibliát és azt mondta: „Én ezt elloptam, amikor tíz évvel ezelőtt itt jártatok, elolvastam, megtértem.” Most gyülekezeti lelkipásztor az illető.

Burmában – Mianmarban neheztik a keresztyén lehetőségeket, arra törekszenek, hogy csak buddhisták legyenek az országban. Amikor a hajó Burmát meglátogatta, mindenhol titkosrendőrök kísérték a csapatot. Felűnt itt az OM-eseknek, hogy nagyon sok az árvaház. Korábban a Fülöp-szigeteken a hajósok lemondtak a vacsorájukról és vendégül láttak több száz gyereket, de úgy látták, Burmában valami hosszabb távú megoldásra lenne szükség. Gyümölcsfákat ültettek és halakat telepítettek a meglévő tavakba. Két év múlva, amikor visszamentek, látták, hogy ez tényleg segített és más árvaházak is átvették az ötletet. Amikor elindult a hajó, integettek a titkosrendőröknek is. Egyikük, úgy, hogy a társai ne lássák, visszaintegetett nekik.

Pápua Új-Guineában sok a törzsek közötti harc. A vezetők úgy gondolták, hogy a hajón szeretnének békeszerződést kötni, mert a keresztyének sokat segítettek a megbékélésben. Ott az a szokás, hogy bételt rágnak, ami kábító hatású, a fogat tönkretévő vörös anyagot képez. A tisztéknek is részt kellett volna venni ebben, mert ez a békeszertartás része. Végül egy piros cukor elfogyasztásával helyettesítették a bétel rágását.

Magyarországon is van aktivitása az OM-nek, például busszal járjátok az országot.

Igen ez a *Bus for Life* elnevezésű szolgálat. A finn OM biztosítja a buszt Közép-Európa nyolc-kilenc országa számára, ami 2008 óta egy éven keresztül körbejár ezekben az országokban.

Hogyan folyik ez a szolgálat?

A busz egy mozgó missziós bázis. Zenekart tudunk szállítani, vagy sportrendezvényhez szükséges dolgokat. Akadályversenyt is szoktunk rendezni. Például van egy „pünkösdi túra” elneve-

zésű esemény, amikor református iskolákat látogatunk meg. Külföldieket viszünk magunkkal, akik bemennek órákra, beszélnek az országukról, a hitükről. Délután együtt sportolunk a fiatalokkal, vagy előadásokat szervezünk.

Van egy 22-es asztal nevű szolgálat, akik a társadalom periferiáján lévő emberek felé szolgálnak. (A 22-es elnevezés Máté evangéliuma 22. részére utal: „Kimentek az utakra...”) Azt kérték, hogy menjünk szolgálni prostituáltak közé. A busz tea- és kávéházként is tud működni. Felhívtuk őket a buszra, énekelünk, beszélgettünk a lányokkal, kaptak ajándékot, Bibliát, elmondtuk nekik az evangéliumot.

Az OM-szolgálat kapcsolatban van a Magyarországon megjelenő menekültekkel is.

Két évvel ezelőtt még csak 2-3000 menekültkérelem volt, tavaly pedig 42 000-re nőtt ez a szám. Jézus küld, hogy menjünk el széles e világba, de most abban a helyzetben vagyunk, hogy ők jönnek hozzánk. Legtöbbször afgánok, de burmaival, bangladesivel is beszélünk, sok a szír és iraki is. Meghallgatjuk őket, próbáljuk a szükségleteiket betölteni, és közvetítjük Isten szeretetét.

Most beszéljünk kicsit az Alianszról is!

Az Aliansz az evangéliumi keresztyének egysége, Angliában alakult 1846-ban. Az 1880-as években már Magyarországon is megjelent. A '40-es évek végén, az '50-es években betiltottak minden ilyen szervezetet, de az Aliansz-imahét titokban akkor is lezajlott. 1991-ben aztán elindult hivatalosan is.

Különböző egyházak vagy szervezetek szövetsége az Aliansz? Miből áll a tevékenysége?

Alapvetően a hívő emberek egysége, bármilyen felekezetből. De mivel hitünket nem egyénileg, hanem egyházainkban éljük meg, illetve szervezetekben, missziós társaságokban, így támogatási formában az egyházak, szervezetek, gyülekezetek, egyesületek is tagjai az Aliansznak.

Kunszabó Zoltán római katolikus diakónus és D. Szabó Dániel, az Aliansz tiszteletbeli elnöke

Az Aliansz imahét nyitó istentisztelete az Ó utcai Keresztyén Testvérgyülekezetben

nek tekintetében. Táborokat is szervezünk. Egyszer egy otthagyott feleség, aki nagyon kilátástalan helyzetű volt, a tábor végére kivirágzott. Reménységet kapott – nem arra, hogy visszajön a férje, hanem hogy Isten kezében van az élete.

Hogyan gyógyulhat meg valakinek az élete? Létrejönnek-e új kapcsolatok a Válohálón belül?

Ha férfiak és nők hosszú időt együtt töltenek, alakulhatnak ilyen kapcsolatok, de ha nem hagyunk kellő időt a veszteség feldolgozására és sérülten ugrunk újabb kapcsolatba, a másiktól várva a gyógyulást, könnyen zátonyra fut az újabb kapcsolat. A gyógyulásnál a megbocsátás kérdése nagyon fontos.

Hogy lehet megbocsátani azt, ha ott hagyja valaki a családját?

Például arra gondolhatunk, hogy haragudni olyan, mintha én venném be azt a mérget, amit a másíknak szánok. Ami bennem marad akkor, amikor haragszom, az a másíknak nem árt, de nekem nagyon.

Van még egy hangsúlyos munkaterület: a Sáfárság munkacsoport.

Amink van, az nem a miénk, hanem Istentől kaptuk, és azzal felelősen kell élnünk. A sáfárság a jó gazdálkodást jelenti, hogy az időnket, a pénzünket, a képességeinket befektetjük. Isten arra biztat, hogy amit kaptunk, azt használjuk. Ebben segít a Sáfárság konferencia anyaga. Járnok gyülekezetekbe, egy hétvégén vagy 2-3 egymást követő

szombaton tudjuk a 16 fejezetnyi anyagot átvenni. Többen tesznek a konferencia után gyakorlati lépéseket.

Több keresztyénüldözéssel foglalkozó konferencia is lezajlott Budapesten, amelyekhez az Aliansznak köze volt. Melyek azok a szervezetek, akik segítenek, és mit tesznek a keresztyénekért?

Az *Open doors* nevezetű szervezet évek óta közreadja a keresztyénüldözök listáját. Az első 50 között többnyire Észak-Korea szerepel az élen, ahol a totális diktatúrában a keresztyének munkatáborokba zárják vagy megölik. A legtöbb muzulmán országban, ahol a sarían alapuló törvénykezés van, ott halálbüntetést kap, aki elhagyja a muzulmán hitet és keresztyén lesz.

Ha valaki Pakisztánban Allahot vagy a prófétát, Mohamedet gúnyolja, az halálos ítéletre számíthat. Vannak olyan országok, ahol nyíltan üldözik a keresztyéneket, az ISIS párt kb. 200 000 embert ölhetett meg. Három és fél millióra tehető azoknak az embereknek a száma, akik földönfutóvá váltak.

A *Richard Wurmbbrand* által alapított szervezetek, például a *Mártírok Hangja* (Voice of the Martyrs) vagy a *Christian Solidarity International* (C.S.I.) jelen vannak Magyarországon is.

Az említett konferenciák célja az volt, hogy rámutassanak arra, hogy vannak üldözött keresztyének, és elmondják, hogy állhatunk ehhez a témához. Elborzadunk, ha szembesülünk azzal az interneten, hogy miket tesznek keresztyénekkal – lefejezéstől a keresztre feszítésig. Rabszolgapiacra árulják a keresztyén nőket és gyerekeket. Évekkel ezelőtt olvastam, hogy már akkor 140 000 rabszolgát szabadított fel a C.S.I.

Magyarországon is van lehetőség arra, hogy a hitükért üldözötteket támogassuk. Néhány ezer forintba kerül egy kezdőcsomag, amiben sarló, szünyogháló, ivóvízkanna, vetőmag és néhány túléléshez szükséges eszköz van, amivel ők újra tudják kezdeni az életüket.

Mindenkit szeretettel hívunk, várunk a magyar evangéliumi szolgáló hálózatba. Lehet imádkozni érte, illetve anyagilag támogatni.

Köszönöm a beszélgetést, az Úr áldását kívánom a szolgáltatókra!

SZEVERÉNYI JÁNOS

Legnagyobbak lenni

„Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztatok útközben? Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb? Jézus ekkor leült, odahívta a tizenketőt, és így szólt hozzájuk: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája. És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: **Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.**” (Mk 9,33–37)

Alain Laboile francia fotográfus pillanatképe kompozíciójában és témájában rokona Raffaello Sixtusi Madonnájának. A két műalkotás formai hasonlósága jól érzékelteti azt az összefüggést, egymásból feltáruló igazságot, amelyet Jézus mutat meg tanítványainak a fent idézett igeszakaszon keresztül.

Alain Laboile 1969-ben született Bordeaux-ban, Franciaországban. 1990-ben ismerte meg művészettörténetet hallgató későbbi feleségét, Anne-t. Az eredetileg szobrászként alkotó Laboile elsődlegesen hat gyermeke apjaként határozza meg magát, fotográfiai munkásságát a családi élet ünneplésének és

dokumentálásának tekinti. Munkamódszere egyszerűen a jelenlét gyermekei napi életében, ennek természetes lenyomata egy folyamatosan bővülő vizuális napló. Az ebből itt példaként hozott fénykép szemléletesen mutatja meg számomra a befogadás komplex természetét. Az anya-gyermek pózban lévő két alak természetessége annak az áldásnak a jeleit hordja magán, ami mindenkié lehet, aki hallja és teszi, amit Jézus mond. Az apa (és az anya) hozzáállása, amint alárendeli a karrierjét a gyermekeivel töltött időnek, megjelenik a testvérek egymáshoz fűződő viszonyában: a nagyobb befogadja a kisebbet.

DELI ESZTER KINGA

Források:

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/19/Raffael-sixtinische-madonna.jpg>

<http://lenscratch.com/2012/11/europe-week-alain-laboile/>

<http://121clicks.com/showcases/fantastic-family-photography-by-alain-laboile>

Befogadó gyülekezet vagyunk

Szentendrei koncepció

A szentendrei evangélikus gyülekezet növekszik. Minden évben vannak új hajtások, ami egy-egy új csoport, újabb és újabb családok megjelenésében mutatkozik meg.

Gyülekezeti szolgálatom motója mindig figyelmeztet: „Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené” (Róm 9,16). A gyülekezet minden tagjára, de legfőképpen saját munkámra így tekintek.

A közösség első parókus lelkészeként 2007-től van rám bízva a szentendrei nyáj. 13 település tartozik hozzánk, az egész Dunakanyar ölelése. A 2011-es népszámlálás szerint gyülekezetünk területén 959 evan-

gélikus él, 160–180 családdal van kapcsolatunk, 150 körül van az egyházfenntartói járulékot fizetők száma.

Istennel családomban, hívő szüleimen és nagyszüleimen keresztül találkoztam. Küldő gyülekezetemben, Nyíregyházán érlelődött hitem, elsősorban lelkészem, Bozorády Zoltán igei alkalmain. Gyermekként, majd fiataként a gyülekezeti életben öt testvéremmel együtt szinte „lubickoltam”, gyermek-istentiszteleteken, csendeshetekken, ifjúsági órákon, énekkaron olyan élményeim voltak, amit mindenképp át szerettem volna adni másoknak. A keresztyén közösség életemet megalapozta, barátaimat ott kaptam, szabadidőmet ott töltöttem, a krisztusi szeretetet ott éltem át. Szolgálatom motivációja és egyben lelkészi munkám célja saját istenélményem megosztása a Szentlélek által, az emberek segítése, a nyáj gondozása.

Lelkészi hitvallásom, hogy szolgálatom során ami vagy aki elém jön, azzal foglalkozom, nem utasítok el senkit és semmilyen lehetőséget. Mindenben azt keresem, hogyan lehet a hozzám legkülönfélébb ügyekkel, háttérrel, hittel érkezőknek Jézusról, a szeretet szabadságáról, a közösség erejéről beszélni úgy, ahogyan azt saját nyelvükön megértik. Gondolok itt a keresztelői felkészítésekre, a keresztelői ebédekre, jegyesoktatásra, egy ajánlás kérésére egyházi gimnáziumba vagy épp egy be nem tervezett beszélgetésre a sarki pékségben. Ha valaki érdeklődésből vagy költözés miatt istentiszteletre jön, harmadik alkalommal személyes beszélgetésre hívom, két-három hónap múlva pedig, ha nyitott rá, otthonában meglátogatom. Évről-évre sok a felnőtt konfirmandus. Ezek teszik sokszínűvé a közösséget.

A lelkigondozói beszélgetések nagy száma talán a kölcsönös bizalomnak és elfogadásnak köszönhető. **Én is akkor nyílok meg valakinek, ha úgy fogad el engem, amilyen vagyok.** Szolgálatom legnagyobb

a személyes, hétköznapiokról szóló találkozások nyitnak alkalmat megismerni a gyülekezetet, szembesülni a mai emberek problémáival, akik aztán ott ülnek a templompadban és Isten ígéjének személyes

zessenek, ahogyan a vasárnapi iskolát is. Gyülekezetünk akkor fejlődik, ha lelkészként más szolgálattevőket is elfogadok és bizalommal tekintek rájuk.

Befogadó gyülekezet vagyunk, erre tanítom a kicsiket és nagyokat egyaránt. Minden bizonnyal ők is az őket befogadók nyitottsága miatt vannak közöttünk.

A gyülekezet erősségeihez tartozik, hogy jó kedvvel és önként vannak jelen az alkalmon. A magánéletben is sokat találkozunk, együtt nyaralnak, keresztszülőknek választják egymást. A Szentendrére települők közösségi kötődése a gyülekezetben történik. A felnőtt konfirmandusok, megtérők minden évben frissességet hoznak a gyülekezetbe. Hagyományaink most alakulnak ki.

Hálás vagyok Istennek, hogy a gyülekezet tagjai szemmel láthatóan szeretik, elhordozzák egymást, az újakat körbeveszik, törődnek velük, mindenkinek megvan a helye. Azonban minél több időt töltünk együtt, annál jobban kell figyelniünk Jézusra, aki közösségünknek egyetlen esélye. Benne gyökerezik múltunk, általa van jelenünk és vele lesz jövőnk.

HORVÁTH-HEGYI OLIVÉR
A szerző a gyülekezet lelkésze

Megtanultam, hogy mindig csak annyit akarjak, amennyit Isten is akar.

örömei közé tartozik, amikor valaki könyvekkel vagy anélkül, de Isten szeretetében ringatva, választ találva, vagy egyszerűen szívében immár békességgel köszön el tőlem négy szemközti beszélgetésünk és imádság után. Az évek alatt megtanultam, hogy mindig csak annyit akarjak, amennyit Isten is akar. Amikor nem így van, és ez megtörténik, próbálkozásom kudarcra végződik.

Alulról építkezem, a gyermekmissziót tartom a legfontosabbnak és egyben a legerősebbnek, ezért is lett gyülekezeti óvodánk. A hit- és erkölcsstan bevezetése óriási feladatot rótt az egyházakra, minden erőnkkel azon vagyunk, hogy a területünkön található iskolákban ezt jól ellássuk. Sokat imádkozunk ezért.

Különösen fontosnak tartom a rendszeres lelkészi családlátogatást és a már említett lelkigondozói beszélgetést. Ezek

üzenetét várják az igehirdetésben. **Gyülekezetet e kettő nélkül nem lehet építeni.**

Szentendrei szolgálatomat illetően 3x5 évben gondolkodom. Az első öt évet szántam a csoportok létrehozására. Jelenleg tízenként havi vagy heti csoportunk működik. A második öt évben a csoportok megszilárdítása, a gyülekezeti, közösségi tudat kialakítása, az egymásra figyelés tanítása történik, amely az igehirdetésekből, valamint gyülekezeti hétvégeken összegződik. Ennek szép példái a komatál szervezése, a baráti kapcsolatok kiépülése, egymás számon tartása, látogatása, a gyülekezeti családok közös programszervezése. Ennek az öt évnek vagyunk a közepén. A harmadik öt évet a szolgálatok elosztására számomra. Már most is egy főállású és négy óraadó hitoktató végzi szolgálatát, de kívánatos eljutnunk oda, hogy egy-egy csoportot felkészített szolgálattevők ve-

Befogadás

A gazdaságkori Amerikába és Európába évszázadok óta özönlenek más nemzetek és kultúrák gyermekei. Ágrólszakadtak és tanultak, hozzák hazájuk legnagyobb kincseit: a dolgos kezét és a kiművelt emberfőt. Hozzák kultúrájukat, vallásukat és sikerszomjukat, például a pénz iránti vágyat. Utóbbi az érintkezési pont a célszágok érdekvilágával. Mesés sikertörténetekről tudunk. **Puskin nagypapája ajándékként érkezett Moszkvába a francia udvarból a cár atyuska címére.** Rabszolga volt ugyanis, és kitanult királyi inas. Mesterségét oly kiválóan folytatta, hogy orosz nemesként halt meg. A XV. század legnagyobb keresztény hadvezére, Hunyadi János – erdélyi vajda, pápai herceg, Magyarország kormányzója, Európában elsőnek szultán vezette török hadsereg legyőzője – menekült „kun nemzetségfő” fia. Apját úgy hívták, ahogy Szent István királyt megkeresztelkedése előtt...

A múlt század legsikeresebb államát gyűttmöntek alapították Észak-Amerikában: csavargók, politikai menekültek, vallási üldözöttek, eladott német katonák – föl se lehet sorolni, kifélék-mifélék. Szabadságot kerestek, meg kincseket. Mindegyikből sokat találtak, s végül a leggazdagabb állam polgáraiként a pénz jármát vették a nyakukba. Ma az USA vagyonának 99%-át a lakosok 1%-a birtokolja. De lehet, hogy még kevesebben még többet, mert a Pénz elképesztő rejtőzéstechnikákat fejlesztett ki. Ennél még botrányosabb, hogy a Gazdaságkor elhatalmasodásáig a gazdagok vagyonukkal arányos felelősséggel viseltettek a haza, a közösség iránt, a mai milliárdosok semekkorával. Ha úgy tetszik nekik, kilépnek a társadalomból, s ezzel vagyonukból is kirekesztik az embereket.

Bevezetésnek ennyi elég.

Vagy nem? Mert a Föld kerekén szerzetárado bevándorlók néhol összeolvad-

tak a régebben érkezettekkel, mint Közép- és Dél-Amerika nagy részén, másutt máig marakodnak. Például a brahmanista Indiában a kasztba csak születni lehet, tehát az egynapos csecsemő kirekesztett lesz, ha nem bennszülött családban jött a világra.

A befogadásnak tehát van anyagi vagy természeti szintje. Ez világosan kitetszik az amerikai *Függetlenségi nyilatkozatból*, melynek elején olvashatjuk: „Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőként teremtett, az embert teremtője olyan elidegeníthetetlen jogokkal ruházta fel, amelyekről le nem mondhat, s ezek közé a jogok közé tartozik a jog az élethez és a szabadsághoz, valamint a jog a boldogságra való törekvésre.” Ez az alkotmányos alagondolat kevéssé zavarta a déli államok földesurait, hogy szabályosan tenyesszék a „niggereket” és kereskedjenek velük. A rabszolgaság eltörlése után még száz évvel is korlátozták a feketék szabadságra és boldogságra irányuló jogait az egész országban...

Németországba disszidált barátom már kint született kislányát osztálytársai igen nehezen fogadták be, miközben egész Európában tolongtak a különféle vendégmunkások. Elsősorban muzulmánok. Őket sem fogadták be, de fűtyülnek rá, mivel inkább az elkülönülésre, lakónegyedeikben a szabad vallásgyakorlatra, az iszlám szerinti életszabályok betartására törekuszenek. Kádijuk ítéletét elfogadják. Olykor ki is mondják, hogy Európa pogány, templomai kiürültek, hitélete heti egy istentiszteleti órára sorvadt. A lelkekről nem is szólva. Az európaiakat primitív pogányoknak tekintik, akiknek ugyan még van némi műszaki fölényük, de ennek egy-két nemzedék múlva vége. A vallásuk helyébe lépett kultúrájuk silány és aljas. Isten helyett a kakasok egymás közti szaporodóképességében hisznek, családjukat maguk verték szét, gyermekeik nincsenek, statisztikai többségük napjai is megszámláltattak.

*

A befogadást általában öleléssel, kézfogással jelezzük, hisz üdvözlést, kedveséget, barátságot fejez ki. Ezért épül a *fog* – kézbe vesz, elkap, szorít – gyök köré. Például a nagyúr hivatalában *fogad*, a jó ember *befogad*: vendégül lát, menedéket ad hazájában, otthonában, lelkében. Ám ne feledjük, hogy *fogyoly* szavunk is a *fog* gyökből ered!

*

Tud-e befogadni a volt keresztény kultúra roncsstelepén tenyésző barbi? A kon-

Fogadjátok be egymást szeretettel!

zumidióta, akinek minden percét kitölti a szerzés, a nyomulás, a dolgok és „a hatalom akarása” (Nietzsche)? Bizony, az euro-amerikai „fejlődésnek” ez a főiránya!

Befogadni az tud, aki van. Akiben van hely, mert énje nem tölti ki a feje búbjától a talpáig. Egyik mesteremet a felesége kidobta, megcsalta. Az elűzött férjtől tartásdíjat követelt a szeretőjének szült leánykája számára. Mesterem nem védekezett, fizetett. Kérdeztem, miért? Mondja már, segíték fölnevelni egy gyereket. **Az ilyen ember helyet nyit önmagában Istennek.** És amelyik lélekben Isten él, abban beláthatatlan terek várják a vendégeket!

A római családfő az újszülöttet fölemelte: így mutatta be Istennek, így fogadta be a családba. A családfő övéinek papja is volt, mert a család isteni közösség. Ha nincsen benne helye Istennek, akkor minden pusztajogi-dologi viszony, ami az érdek múltával elporlik. A házasság lényegében Isten befogadása a férj és a feleség, meg a születendők közösségébe: általa lesz „a kettő egy test” (Mk 10,8).

Amikor a Hegyi beszéd után Jézus lejött a hegyről, akkor egy leprás lépett hozzá, leborult előtte és kérlelte: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.» Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: »Akarom. Tisztulj meg!« És a lepra azonnal leisztult róla” (Mt 8,2–3).

Említett tanítóm példájából is tudjuk: az élet kockázat. A leprás megfogása is, hiszen fertőzéssel és kiközösítéssel járt. **Jézus érintése és szava befogadást jelentett. Ropant kockázat a szeretet, hiszen számárfület mutat az érdeknek.** Az egyetlen, ami megéri. Befogadni az tud, akiben van hely, mert Isten él benne, ezért énje nem tör ki szív- és agyzugaiból.

*

Jánosnál a Megváltó hatszor nyilatkoztatja ki az Atya és az Ő egységét, ami a Vele való egységünk alapja. „Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.” (Jn 14,20) Az Egyisten nem magányos. Szentháromság: ezért a szeretet Istene.

A Gonosz, ha belénk száll, minden helyet elfoglal. Isten viszont helyet nyit.

CZAKÓ GÁBOR

M Minden ember elemi szükséglete, hogy befogadják. Már néhány sejtés korunkban eldől, hogy édesanyánk méhe befogadó belső réteggel vár-e, vagy egyes, hibásan fogamzásgátlóknak nevezett szerek, szerkezetek ezt a beágyazódást lehetetlenné teszik, és az elindult élet kialszik.

Hány óvodás, iskolás, fiatal felnőtt, későbbi életkorú ember betegszik meg másodlagosan ideg-, elme-, ér-, gyomor-bél-, endokrinrendszeri betegségben azért, mert élete valamelyik területén szenved a kiközösítéstől? Hány ember téved rossz társaságba, lesz szenvedélybeteg csak azért, mert ott befogadást remél?

Vajon milyen befogadó készséget vár el tőlünk Istenünk?

A befogadás különböző mélységű lehet. Minden emberre vonatkozik, hogy mint Isten teremtményét, tiszteletben tartsam, észrevegyem, ha segítségre szorul. Ezt az elfogadó szeretetet kellene sugározni, mikor sorban állunk, utazunk, közlekedünk, együtt dolgozunk, vagy a templompadban ülünk.

Ennél mélyebb befogadás, amire a betegnek van szüksége az őt kezelők részéről, a tanulóknak a tanároktól, a gyülekezeti tagoknak lelki vezetőjüktől.

Még mélyebb és tartósabb a barát befogadása. Akivel kölcsönösen megosztjuk gondolatainkat, örömeinket, bánatunkat, és mindig számíthatunk egymás segítségére. Életre szóló ajándék lehet ez.

A legmélyebb emberi befogadás a házastársi kapcsolat, melyben két különböző nemű, sokszor egészen különböző helyről származó, másféle szokásokban felnőtt ember befogadja élete másik feleként házastársát. Isten ajándéka, hogy kiegészíthetik egymást, és az is, hogy Ő ad türelmet, megbocsátást, hogy sokszor, amikor szükséges, elszenvedhessék egymást szeretetben. Itt válik érhetővé az esküvő fontossága, amikor ország-világ előtt nyilvánvalóvá válik, hogy egymást befogadták, házasok lettek.

A házaspár befogadja Isten ajándékát, az utódot, sőt elhagyott gyermeket is **örökbe fogadhat. Hihetetlen áldás, ha a családtagok egymás szeretetében, elrejtettségben élhetnek.** Ez a befogadóképesség ideálisan elbírja a megbetegedett vagy elaggott családtagot is.

Örök életre szóló reménységünk, hogy Isten Jézus Krisztus halálával drága árat fizetett azért, hogy minket gyermekeivé fogadhasson. Ez mégsem megy „magától”. Hogy ezt a lehetőséget megragadhatjuk, nekünk kell befogadnunk az Isten szavát, a testté lett Igét, Jézus Krisztust. Másképpen kifejezve, meg kell tapasztalnom, hogy Ő személyesen értem született a Földre és szenvedte el a halált, hogy velem marad, erőt és bölcsességet ad itt, a Földön embertársaim befogadására. Az Ő ígéretei igazak, és Ő örök, boldog életbe fog vezetni.

**DR. GYŐRI JÓZSEFNÉ
DR. DRENYOVSKY IRÉN**

Istenem, mit tegyek?

Mindennapi történet egy kenyai nyomornegyedből

– Njema... Njema... – a bádóváros egyik icipici, hullámlemezekből összetakolt házában gyengéd simogatással ébresztgeti férjét Murabani. – Kelned kell, mert elkéssel.

– Fáradt vagyok. Úgy aludnék még egy kicsit. Tegnap is egy órával tovább kellett dolgoznom a kertben. Ez az indiai kihajtja belőlem még a lelket is. Csak öt percet hadd pihenjek még.

– Az ugali már készen van. Amíg eszel, mondani szeretnék valamit.

– Én is. Jó hogy van ugali meg pilau, de ehhez a nehéz munkához, amit végzek, egy kis hús is jólesne néha. Már nem is emlékszem, mikor ettem utoljára húst.

– Njema, most nem erről akarok beszélni. Tudod, hogy két napja volt Burat temetése. A férje már egy éve meghalt, most meg ő. A két gyerek itt maradt teljesen magában. Senkijük nincs. Se nagy testvér, se rokon, se nagybácsi.

– Mit akarsz ezzel mondani? – forytan fel Njema. – Remélem nem azt, hogy mi fogadjuk be őket!

– Nem, nem... csak azt, hogy már két napja nem ettek. Semmit. Láttam, hogy kotorásztak a szemétdombon, de kicsik még, semmit nem találtak. Úgy tántorogtak tovább.

– Mit akarsz? Azt, hogy pofon vágjalak? Nekünk is van öt gyerekünk. Őket hogy tudjuk ellátni? Nekik mikor adtál az ugalin kívül mást enni? Az iskolai tandí-

jakat sem tudjuk fizetni. Ki fogják rakni őket az iskolából, akkor mehetnek mogyorót árulni az utcára!

– Tudom, tudom, csak hát tegnap a két gyerek megállt előttem, nem kértek semmit, de olyan üveges, kiszáradt tekintettel néztek rám, hogy nem tudom elfelejteni őket. Fél éjszaka sírtam.

– Figyelj! Én nem tehetek arról, hogy Burat AIDS-ben meghalt – csattant fel Njema. – De most mennem kell. Nem bánom, adj nekik egy kis ugalit ebédre, de ebbe a házba be ne tegyék a lábukát! – S azzal a rozoga ajtót maga mögött bevágva elviharzott a legközelebbi matatu (kisbusz) irányába.

Napközben keményen dolgozott a kertben, közben volt ideje gondolkodni a családjá és a két árva jövőjéről, sorsáról. Legkisebb lánya, Agai hároméves. Ő az ötödik. Njema nagyon reméli, sőt néha még imádkozik is azért, hogy ne legyen több gyerekük. Felesége, Murabani komolyan veszi a katolikus tanításokat, és a természetes módszereken kívül nem hajlandó semmiféle fogamzásgátlót használni. Legnagyobb fia, Sogo, tizennégy éves, most fogja befejezni az általános iskolát. Ebben az iskolában is csak nagyon nehezen tudták kifizetni a tandíjat. A fiú elég jól tanul, mehetne is középiskolába, de az számára megfizethetetlen. Pedig érettségi nélkül a fiút még biztonsági örnek sem fogják felvenni.

Njema észre sem vette, hogy fejét ingatva magában beszélt: „Ez az átkozott modern élet. Mindenhova iskola kell. Bezzeg az én gyerekkoromban, amikor szüleimnek volt egy kis farmja néhány tehénnel, csirkékkel, kukoricafölddel, akkor nem kellett iskola. Kilencen voltunk testvérek, mindenkinek jutott feladat. Igaz, amikor elmaradt az esős évszak, mindannyian éhezünk, három testvérem meg is halt. Aztán pedig a farmot nem lehetett hatfelé osztani, senkinek nem jutott volna elegendő föld a túléléshez. Ezért jöttem el a nagyvárosba. Remélve, hogy munkát kapok, remélve, hogy egyszer kitörhetek nyomorúságos körülményeim közül.

Kitörhetek? Ha ma időben elengednek, a legsürgősebb dolgom az lesz, hogy megjavítsam a lemeztető sarkát, ahol tegnap befolyt az eső. Azután a hús család által közösen használt pottyantós mellékhelyiség alja is majdnem beszakad, azt is meg kell javítani valakinek. Rengeg kilátástalan feladat vár rám.

És Murabani még azt akarja, hogy fogadjuk be a két árvát! Jó, jó, a kertész kollégámtól azt hallottam valamelyik nap, hogy a lutheránus templomban árváknak adnak ebédet, de oda is hosszú a várólista, és szállást nem adnak. Otthon így is két gyerek alszik egy ágyban, az egyetlen szobában; bár az egyik ágy elég nagy, talán hárman is elférnének... Istenem, mit tegyek?”

BÁLINT ZOLTÁN

A selejttől a szentig

Isten nem teremt selejtet. Ám az ember istenhiánnyal születik, és ezért teljességre nyitott és arra vágyakozó tökéletlen lény. Ez nem nyilvánkoztatás, nem egyházi dogma, nem definíció. Afféle magyarázat tökéletlen emberi mivoltomra. Tökéletlenségem legfőbb jele a dacos lelkület, örökös lázadás, értelemkeresés ott is, ahol elegendő volna a hit, sőt talán még egy ártalmatlan alvás is jobb orvosság volna pimaszságom ellen. De, hogy a keserűség ne adjon számba olyan szót, amely nem beszélni való, egy másik fecniért nyúlok, és új mondatba kezdek.

Hiszem, hogy nem meggyőzni kell az ember(eke)t, hanem elgondolkodtatni. Ennek jegyében vallom azt, hogy az embernek mindenekelőtt teremtményi (hiányt hordozó s ezért tökéletlen) mivoltát, Istenhez való tartozását és mulandóságának tényét kell elfogadnia. Minden egyéb elfogadás, befogadás, megértés tárgyát képező dolog és lény igazi elfogadása csak ezek után lehetséges. Minden nap látnom kell, hogy az

Csak az használ a másikkak, aki békében van önmagával.

emberek minden körülmény között találnak szót arra, hogy megszégyenítsék, megbántsák egymást. Minden nap látnom kell, hogy aki Istenhez hűtlen, embertársához sem hű. Minden nap látnom kell, hogy minden nap megássa a maga sírját, hogy az élet olyan hosszú nincsen, hogy vége ne legyen. A világban való érvényesülés, s kivált a hatalomszerzés elsőrendű feltétele utóbbi igazság felfüggesztése, tudatból történő „kitörlése”. Ilyenek a mindennapok itthon és odakünn, a szűk és tág világban. Létraemelés és felfele lépcsőzés helyett gyökéresztés, hálózatépítés, életbiztosítás és egyik napról a másikra élés – mert ugyan, mi biztos van a holnapban?

A Mindenszentek ünnepét azért alkották meg, hogy a véges időmennyiséggel gazdálkodó kalendáriumban ülő- és állóhellyel nem rendelkező kanonizált és anonim szentekről megemlékezzünk. Mégis, úgy érzem, csakugyan nagy baj lehet világunkban,

Fotó: Révészné Bellai Csilla

ha ilyen kevés a szent! A névtelenekeket s a páli értelemben vetteket is együttvéve. „Ne mondj ítéletet az emberre! Látod-e, a szentek es hamarabb nem mindcsak bűnösök vótak? S akkor mit eszeskedünk mik?” – mondták odahaza. Saját tökéletlen voltokról nem fedkeztek meg akkor, amikor a másik tökéletlenségén köszörülték nyelvüket. Igen, mindenkiből lehet szent. Ha... De mindaddig senki nem lesz szent, sem a másikat elfogadó, sem a másságot toleráló és támogató, amíg saját magát nem fogadja el. Csak az használ a másikkak, aki békében van önmagával. És ki lehet békében önmagával? A tökéletességre vágyó. Az Istenhez tartozó.

A mulandósága tudatában lévő, az életet az örökkévalósággal össze nem tévesztő. Vajon hányan mondhatják el ezt magukról? Akárhányan is vannak: ők a boldogok. Ők az elfogadók, a befogadók. A világ szentjei.

Tudom, ez erősen hit dolga. Azt mondják, a hit mindig ugyanaz, a tudás változik. Lehetséges, hogy így van. Én csak arra gondolok, hogy minél nagyobb a kereszt, annál közelebb az Ég. Persze, mindenki megelőz, aki profi járművön utazik, repül. De csak az ürbe! Ha folytatni kellene ezt a gondolatot, vissza kellene térnem a földre.

IANCU LAURA

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (Róm 15,7)

Izlelgetem az igét! Melengeti a szívemet, mert a befogadás szó nagyon megérint. Szeretetteljes sugárzása van. A „befogadás” számomra sokkal több, mint az elfogadás. Ha más szavakkal szeretném érzékeltetni a különbséget, akkor azt mondanám, hogy az elfogadás jobb esetben is csupán szeretetteljes tudomásulvétel. Azt mondja: „Igen, te ilyen vagy. Más mint én, és ez rendben van így. Nem bántjuk egymást. Elfogadom, hogy te is élsz, de nem bánom, hogy nincs sok közünk egymáshoz.”

A befogadás az egészen más. A közönyön túllépve az már a szeretet cselekedete. Azt mondja: „Lehetsz más, mint én, sőt alapjában különbözhetek tőlem, nem baj, én szeretlek. Sok dolgot nem értem, sőt, nem is értek egyet velük, de nem keresek magyarázatot... Mert a magyarázat végén magamnak kellene igazat adnom, hogy titkon miért is érzem

jobbnak magam nálad. De ha föléd emelkednék, akkor csak lenézni tudnék rád, téged befogadni nem. Fogalmam sincs, hogy miért és hogyan, egyszerűen csak szeretlek, mert jó szeretni téged. Már bennem vagy... és ez akkor is így marad, ha elmész.”

Elfogadni annyit jelent, hogy toleráljuk: a házastársunk, gyermekeink és a barátaink élete önálló sínpárokra, különböző célok felé robot. **Befogadni pedig annyit jelent, hogy személyes szabadságukat meghagyva – gondolatban – mi is egy kupéba szállunk velük.** Fizikailag (olykor lelkileg is) távol vannak tőlünk, de képzeletben mi mégis ugyanazon a vonaton utazunk, amelyen ők. Nem szólunk bele az életükbe, csak távolról, s mégis közelről szeretjük őket. Megengedjük, hogy az életük hatással legyen a miénkre, mert a befogadás sorsközösséget is jelent. Még ha jól megy is nekem, nem tudok felszabadult és boldog lenni, ha bármelyik szerettem fuldoklik a bajban. (Még akkor is így van ez, ha tudom, hogy nem a körülmények, hanem a saját hibái miatt szenved.)

De van egy határ. Amikor észrevesszük, hogy a másik sorsában való osztozás olyan elkeseredetté és boldogtalanná tesz, hogy már nem vagyunk képesek szeretetet adni, akkor éles határt kell húznunk a saját életünk és a másik élete közé. **Ekkor kell gyakorolni a szeretet talán legnehezebb művészeti ágát: az elengedést.** Istenem, hányszor megszenvedtem már, hogy el kellett engednem valakit, akit szerettem! De az sem volt könnyű, amikor engem engedtek el... pedig nem akartam menni!

Szomorú, de igaz, hogy aki elengedés, vagy „szabadon hagyás” nélkül szeret, az burokból tart. Nem enged teret a másik ember fejlődésének. Kicsit erős hasonlattal élve olyan ez, mint amikor valakinek a kezdetben még élvezhető ölelése fojtogatássá durvul, miközben azt suttozza a fülünkbe, hogy mennyire szeret.

Belegondolok: Mi mindent kellett Jézusnak elengednie, hogy véghezvihesse a megváltás művét? Elengedte az Atyával való boldog együttélést, hogy felvállalja ember sorsunkat. Elengedte az otthon kényelmét, a család megtartó közösségét, elengedte a tanult foglalkozását, hogy elmondhassa az Atya üzenetét. Végül elengedte a tanítványait és azt a vágyát is, hogy legalább ők teljesen megértsék. S legvégül – a magát megmenteni képes hatalom elengedésével – lemondott saját életéről is. Csak egy valakiről nem mondott le... Az Atyáról, akit jobban szeretett magánál. Aki teljesen befogadta Őt, és akit Ő is teljesen befogadott. Mit és kit vagyunk képesek elengedni, hogy a teljes odaadásban végre valóban a miénk legyen?

SIMON ANDRÁS

Fotó: Révészné Belső Csilla

Van neki több is, de most egyet kell észrevennie, és kérni a szabadítást. Az ifjú nem képes megtenni a föltételeket, és szomorúan elmegy.

Most pedig arra figyeljünk, hogy nekünk is van valamilyen betegségünk, ha nagyon apró is. Időleges vagy maradandó. **Nem vagyunk különbek a súlyosan beteg embernél, csak a fokozat kisebb.** Egyszer a gyülekezetben árvízkarosultaknak gyűjtöttünk. Azt hirdetem, hogy úgy adjunk, hogy milyen jó, hogy nem én szorulok rá a segítségre, hanem én adhatok. Komolyan megértette ezt a közösségünk és jelentős összeget tudtunk gyűjteni.

A beteg családtagra is figyelhetünk így: „Köszönöm, Istenem, hogy nem én vagyok a rászoruló. Ha az lennék, nekem is milyen jól esne a szeretet és a törődés... Most hálásan odaszánom magamat, hogy mindig örömmel és szívesen tegyek érte.”

Az empátia is nagyon fontos. El tudod képzelni, hogy mire vágyik, mit szeretne? **Talán könnyebb ez, ha arra gondolsz, hogy te mit szeretnél az ő helyzetében.** És máris tudod nyújtani a sokat jelentő figyelmet, törődést, odaszánást.

Lehet a beteg családtagnak természetes helye a családban, hogy hadd érezze: ő nem egy teher, megtűrt mellékszereplő vagy akadály. Hadd legyen ott a családi beszélgetéseken, hallgassuk meg őt is, és szeressük.

A beteg családtag nagy érték is. Vajon fölmérted már ezt? Egész más egy család élete, ahol tartósan beteg személy van. Egy esetre gondolok. Egy nehezen kezelhető autista kisfiú volt egy családban. Az idegenek azt mondták, hogy csodálatos az édesanya türelme. „Mi a kisebb ba-

„De hiszen ez a testvérem!”

Egy kis történetet hallottam a misszió területéről. Az egyik indiai nagyváros forgatagában nézelődött két külföldi turista. Egyszer csak megláttak egy kb. 12 éves kislányt, ahogy a hátán egy kendőben vitte beteg kistestvérét. Az egyik ember részvétellel oda-ment hozzájuk, megsimogatta a kislány fejét és azt kérdezte: „Kislányom, nem nehéz neked ez a teher?” Mire ő csodálkozva ránézett és azt mondta: „Bácsi kérem, ez nem teher, ő a testvérem.”

Témánk a beteg családtag befogadása. Nagyon jól látszik ebből a kis történetből a kétféle látás különbsége. A kívülálló és mai, önmagát megvalósítani akaró ember számára mindenki más teher vagy eszköz. Még az egészséges családtag is. Ne arra figyeljünk most, hogy majd az élet során mindenki megkapja a maga terhét és megváltozik a gondolkodása, hanem arra, hogy ha egyenértékűnek tartunk mindenkét, akkor tudunk igazán szeretetben élni.

Ahogy minden embernek van hibája, bűne vagy helytelen szokása, úgy fogyatékosága is. Valami hiány, rossz tulajdonság vagy betegség. A gazdag ifjúnak, aki vágyakozva jön Jézushoz, és azt mondja, hogy minden parancsolatot megtartott, ő azt mondja: „Egy fogyatkozásod van...”

jokat is jajgatva viseljük el, ő pedig mindig nagy szeretettel tud bánni gyermekével és családjával. Honnan kap ehhez erőt?” – Tudjuk, hogy ez csak a minket szerető Úr szeretetéből származhat. És azt is láthatta a család, ahogy ennek nyomán mások elindulnak a hit és a türelmes, valóban szolgáló élet útján.

Maga a család is tapasztalta, hogy hitük mélyül, igei látásuk erősödik, személyiségük csodálatosan formálódik a nem elvetett, hanem elfogadott teher nyomán. Gazdagabbak lettek. Tekints úgy beteg családtagodra, mint Isten drága ajándékára – és te is gazdagabb leszel. Szereted teljeseedik ki általa. Hogyan? Ha rádöbbsz: „De hiszen ez a testvérem!”

SZÉLL BULCSÚ

Püspökeinket kérdeztük a befogadásról

Fotó: Erdész Zoltán

„... ahogyan...”

A különböző igekötők más-más tartalmat adnak a nyelvtani értelemben vett igéknek éppúgy, mint a bibliai igéknek. Így, egészen mást jelent valakit befogadni, és mást jelent elfogadni.

Ebben az összefüggésben évi igénk talán legfontosabb szava az „ahogyan”. Egyedül csak Jézusra figyelve, őt követve láthatunk tisztán az el- és befogadás kérdésének útvesztőjében. János evangéliumában Urunk így bátorít minket: „aki én-hozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37) De nézzünk néhány evangéliumi példát, mindez hogyan valósult meg a gyakorlatban?

Nikodémust, a farizeusok vezető emberét esti órán is fogadja Jézus, de határozottan közli vele: „Újjonnan kell születnetek” (Jn 3,7). Pétert és Lévít elhívja tanítványának, de az egyiknek a halászhalót, a másiknak a vámszedőasztalt kell otthagynia. Jákób kútjánál szóba elegyedik a samáriai asszonnyal, de rávilágít életének sötét foltjaira. Megmenti a halálra ítélt házasságtörő nőt, de egyértelmű utat mutat neki a megterésre: „... mostantól fogva többé ne vétkezz!” (Jn 8,11)

Napjainkban nem elméleti kérdés az el- és befogadás jézusi gyakorlása. Egyrészt sokat beszélünk a nyitott, befogadó egyház és gyülekezet fontosságáról. Másrészt szinte már az ajtónk előtt állnak a különböző országokból érkező menekültek. Hogyan fogadhatjuk őket valóban krisztusi módon, feltétel nélküli, de ugyanakkor nem felelőtlen szeretettel? Hogyan tudjuk leválasztani a bűnt a bűnös emberről?

A „hogyan” súlyos mai kérdéseire csak az „ahogyan Krisztus” fényében találhatunk igazi választ.

GÁNC S PÉTER

Közös az asztal, de nem közös az ágy...

A nyitottság határtalanságára és a határtalan nyitottság határainak tisztán látására egyaránt szükség van. Tudom, hogy ez önellentmondásnak tűnik, pedig nincs itt semmi ellentmondás.

Az idei év igéje (Róm 15,7) Krisztus példája nyomán egymás befogadását helyezi a szívünkre. A másik ember befogadása kötelességünk, de hogy ez mire terjed ki, hogyan élhető meg, azzal évezredek óta birkóznak Krisztus mindenkori tanítványai.

A címben említett gondolat egy kivonatos idézet a II. század végéről. A levél a közelebről nem ismert Diognétosznak szól, ráadásul az írója is ismeretlen. Amit ír, az viszont lenyűgöző. Az akkori keresztyének életét mutatja be, amely nyitott, de a nyitottságnak világos határa is van. A levél szerint befogadják egymást, segítik a rászorulókat, de éppen a hitükből fakadóan tudják, hogy van, ahol meg kell húzniuk a határt. „Közös az asztal, amelyhez letelepednek, de nem közös az ágy. Testben vannak, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk”.

Ez az egyszerű, de világos elv kétezer év távolából is használható iránytű lehet.

SZEMEREI JÁNOS

Könyvajánló

A hitbeli, erkölcsi szempontból bizonytalanná vált mai helyzetben mit kell vagy mit lehet az egyháznak befogadni, elfogadni, hol a határ?

Mit jelent a keresztyén ember életében, hogy Isten a bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti?

Befogadó egyház

Jézus Krisztus egyháza befogadó egyház kell, hogy legyen. Három történelmi korra hadd utaljak ebben az összefüggésben. Szehtlo Gábor nemcsak előítéletek és fenntartások nélkül hívott mindenkit a maga közösségébe, hanem előzetes feltételeket sem szabott a hit megélésével kapcsolatban. Ezért lehetett a Gaudiopolis annyira vonzó és hiteles. Később Ordass Lajos az 1956-os forradalom idején annak a Horváth Jánosnak volt kész védelmet és menedéket nyújtani, aki pedig az Állami Egyházügyi Hivatal elnökeként oly sok kárt okozott az egyházaknak és neki személy szerint is. A harmadik: amikor a Német Demokratikus Köztársaság végóráiban Erich Honecker és felesége földönfutóvá lett, akkor Uwe Holmer személyében egy evangélikus lelkész fogadta be őket otthonába, heteken át otalmat kínálva a bukott pártfőtársaknak. Ilyen értelemben tehát a befogadásnak nincs határa. Ez hitbeli kérdés is, hiszen e cselekedetek mozgatója meggyőződés szerint a tágölelésű szeretetűnek és befogadónak vallott Isten.

A nyitottság azonban nem jelentheti ártalmatlan és Isten ügyével ellentétes eszmék és gondolatok befogadását. Nem tudom elfogadni a vallási relativizálást vagy a szünkretizmust. De azt sem, amikor a „politically correct” mesterkelt kategóriáját várják el mindenütt. Nem fogadhatjuk el például, amikor egy európai fővárosban a muszlimok állítólagos érzékenységre való tekintettel nem engednek karácsonyfát állítani. Számos, a gender-kérdéssel kapcsolatos torzulást is szóvá kell tenni: amikor kislányokat nem engednek fiús, leánykákat pedig lányos ruhában járni mondván, hogy nem szabad a nemi hovatartozás tudatát erősíteni bennük. A „meleg büszkeség” számos militáns formáját is alkalmunk van megismerni. Ez bizony éppen nem tesz jó szolgálatot a melegek ügyének, amire pedig oda kell figyelni.

Nyelvérzekem szerint a „de” ellentétes kötőszóval elválasztott két tagmondat közül mindig a másodikra esik a hangsúly. Az úrvacsorai liturgiában arra történik utalás, hogy Jézus elítéli a bűnt, de életet adja a bűnösökért. Torzítás nélkül a két tagmondat sorrendje nem cserélhető meg. Könnyen válunk purifikátorra és farizeussá, ha Jézus váltságműve után is állandóan csak a gyűlöletes bűnökre mutogatunk. Egyházi gyakorlatunkban ismét több helyet kellene biztosítani a jézusi szeretetnek és a Pál apostoli megigazulástannak.

DR. FABINY TAMÁS

Mesterházy Balázs:

A világvallások közelebről
Luther Kiadó, Budapest, 2011
Utazásra, közös barangolásra hív ez a 15–17 éves korosztály számára íródott hittankönyv a nagy világvallások rendkívül szerteágazó világába. Az ismereteket sokat segíthet a másik ember megértésében.

S. G. Lingenfelter – M. K. Mayers:
Mindenkinek mindenné

Harmat Kiadó, Budapest, 2009
A szerzők hasznos szempontokat adnak ahhoz, hogy a kulturális különbségek ne feszültséghez és konfliktusokhoz vezessenek személyes kapcsolatainkban, hanem egymás megismeréséhez és megértéséhez.

Timothy Keller:

A Tékozló Isten – és két elveszett fia

Harmat Kiadó, Budapest, 2013
Jézus ismert példázatának igazi címzettje a mindenkori „idősebb testvér”, a kegyes gyülekezeti tag, aki sokkal inkább elveszett, mint a lázadó fiatalabb. Saját jósága, törvénytisztelete vakítja el.

Gary Chapman:
Segítség, rokonok lettünk!

Harmat Kiadó, Budapest, 2010
Amikor két ember házasságot köt, egymás rokonaival is kapcsolatba lépnek. A különbségek megannyi konfliktus forrásává válhatnak. Az író az elvárások, az értékek és a szokások körül kirobbanó rokonsági konfliktusok megoldására kínál gyakorlati megoldásokat.

Önmagunk befogadása, elfogadása

Szeretetre méltó alak számomra *Milne* örök értékű meséjének, a *Micimackónak* szomorú szereplője, Füles. A kedves, lógó fejű szamár, aki magát ügyetlennek, szerencsétlennek tartja, aki azt gondolja, hogy őt senki nem szereti: mindig együttérzést ébresztett bennem. Talán azért, mert sok ilyen emberrel is találkozhatunk.

Az „én olyan szerencsétlen vagyok”, „nekem semmi nem sikerül”, „engem mindenki kinevet” gondolata sok emberben megvan, néha talán még bennünk is. Pedig problémáink nagy része megszűnne, ha elfogadnánk önmagunkat olyannak, amilyenek valójában vagyunk, ha nem arra mennének el energiáink, hogy egy talán nem is valós, ideális képet alakítsunk ki magunkról, mert meg akarunk felelni sokszor irreális elvárásoknak. Ha ez a szerepjáték megszűnik, megismerhetjük, vállalhatjuk és megszerethetjük igazi önmagunkat. A boldogsághoz az kell, hogy önmagunk legyünk, hogy ne mások mondják meg, milyenek legyünk, és ez mindenkinek a saját döntése.

Pál apostol merész szavakkal ír erről a korinthusi gyülekezetnek: **„Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítéltetek egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett. Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazzá, mert aki felettem ítéltkezik, az Úr az.”** (1Kor 4,3–4)

Nem egykönnyen tanulhatjuk meg azt, hogy ne törődjünk mások ítéletével. Hiszen van ennek egy nagy veszélye is: öntörvényűvé válhatunk. Önmagunk elfogadása pedig nem azonos a „senkinek semmi köze hozzá, hogy milyen vagyok”, „ilyen vagyok, és akinek nem tetszik, az elmehet”, sőt, az „ilyennek teremtett Isten, így kell engem elfogadni” hozzáállással. Ez a védekező hozzáállás ugyanis elzárja a fejlődés lehetőségének útját. Szükséges, hogy legyen egy tekintély, akire figyelünk, akinek adunk a véleményére, aki szeretettel és elfogadással közeledik hozzánk, de egyben megmutatja nekünk azt is, hogy kivé, milyenné lehetünk.

Az élet – és benne mi is – nem statikus, hanem változások és változtatások sorozata. Önmagunk elfogadása sem lehet statikus, hanem azt kell eredményeznie, hogy egy új, magasabb szintre fejlődhessünk. Ennek feltétele azonban, hogy legyen valaki, aki az első lépéshez nem feltételeket szab, nem azt mondja: „Ha ezt vagy azt megteszed, akkor szeretni foglak”, hanem

Beszélő képek

úgy fogad be, ahogyan énekeljük: „Amint vagyok, jövők.”

Önmagunk elfogadásának alapja ezért az lehet, ha felismerjük: Krisztusban Isten elfogadott, befogadott engem. Az ebből megszülető belső békeesség teremti meg a lehetőséget arra, hogy azután Isten formáló változtatását is elfogadjuk. A Bibliában sok példát találunk erre.

A Bírák könyvében olvasunk Gedeonról. Istennek terve volt vele. Megszólította őt, és

A rongyos ruhában is az én gyermekem vagy, de kérlek, vetkőzd le a rongyaidat! Nem illik az hozzád!

elmondta neki, hogy általa akarja megsza- badítani Izráelt az ellenségeitől. Gedeon azonban tiltakozott és azt mondta Istennek: „Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én a legkisebb vagyok atyám házában.” Gedeon erőtlenség látja magát, félelem és kisebbségi érzés bénítja. Az Úr azonban így is elfogadja, és azt válaszolja neki: „Majd én veled leszek” (Bír 6,15–16). Gedeon pedig megérti, elfogadja, hogy így is alkalmas Isten tervéhez, mert nem neki kell erőssé lennie, hanem hinnie kell az erős Istenben.

De gondolhatunk Illés prófétára is, aki miután megölte a pogány papokat, félelem vesz erőt rajta a királynő, Jezabel fenyegetéséről, és menekülőre fogja, megfutamodik. Kétségben, depressziósan meghúzódik a pusztában, és meg akar halni. Ezt mondta Istennek: „Elég most már, Uram! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél!” (1Kír 19,4) Isten azonban így is szereti és elfogadja a csüggedt, hitét veszített prófétát, új megbízásokat ad neki, **így gyógyítja, erősíti – nem az önbizalmát, hanem a hitét.**

Pál apostol is így vallja: „tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: »Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.« Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozék bennem” (2Kor 12,7–9).

Amikor Isten el- és befogad minket, az soha nem az önbizalmunkat, az egónkat növeli, hanem mindig az Istenben való bizalmunkat, a hitünket. Ezért fogadhatjuk el magunkat anélkül, hogy ezzel statikussá, merewé válnánk. Így tudunk új szintre lépni személyiségünk fejlődésében anélkül, hogy elbizakodottá lennénk.

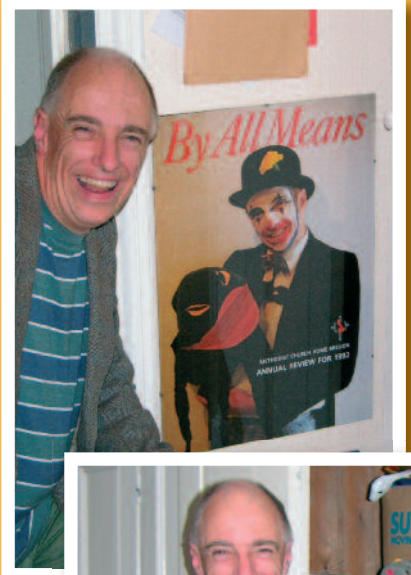
Pszichológusok mondják, az a tény, hogy embernek születünk, önmagában hordozza értékünket. Ez igaz. De hívő emberként egy lépéssel tovább mehetünk, és azt mondjuk: Az a tény, hogy Isten szeret, elfogad és formál minket, önmagában hordozza értékünket. **Úgy fogadd el magad, ahogyan Isten lát, nem ahogyan a többiek!** Fontos az önbecsülés, ettől függ a megalégedettségünk, kiegyensúlyozottságunk, jó érzésünk. De az önbecsülésünk forrása ne a magunk, és ne is a mások által felállított feltételeknek való megfelelés legyen. Az önbecsülés forrása Istennek az irántunk való változatlan és feltétel nélküli szeretete. Ne értsük félre ezt az elfogadó szeretetet, és ne higgyük, hogy Isten mindent helyesnek, elfogadhatónak tart bennünk! Isten nem fogadja el a bűneinket. De feltétel nélkül elfogadja a bűnös embert. Szerettek úgy, ahogyan vagy, szeretlek tékozló fiúként, a rongyos ruhában is az én gyermekem vagy, örülök neked, de kérlek, vetkőzd le a rongyaidat! Nem illik az hozzád! Nézd, itt van helyette az új ruha, a saru, a gyűrű! (Olvasd: Lk 15,11-től.)

Isten feltétel nélkül elfogad. Ismer belülről, ismeri a tulajdonságainkat, a képességeinket. Tudja gyengeségeinket, kudarcainkat, sőt bűneinket is. Ismeri a körülményeinket. A tékozló fiú apjához hasonlóan elfogad bennünket úgy, ahogy jövünk hozzá. Nem kell ezt előbb kiérdemelnünk, nem kell megjavulnunk, jóvátennünk a múltat, csak el kell fogadnunk szeretetét, a kitárt atyai karok ölelését, az Isten örömszóját. Akit Isten szeretete átölelt, akit Jézus Krisztus befogadott, az békét lelt.

Ahogy írom ezeket a gondolatokat, egyik kedves – talán legkedvesebb – éne- kem jár a fejemben (Evangelikus énekes- könyv, 327. ének):

Átölelt Isten nagy kegyelme
Méltatlanul, érdemtelen.
Csodák csodáját látom benne,
És hála tölti el szívem.
Boldogan ujjong éne- kem,
Ha kegyelmét dicsérhetem.

BALICZA IVÁN

Ő Steve, az angliai metodista egyház el- nöke.

Évekkel ezelőtt meghívott a metodista egyház Angliába. Ebben része volt egy nyírási leány, aki valamikor az álta- lunk szervezett ifjúsági konferencián tért meg. Brigi ma metodista lelkész Angliá- ban.

Az útikönyvben azt olvastam, hogy az angolok kimertek a vendégekkel szem- ben. Annál inkább meglepett, amikor ez a lelkésztestvér maga által sütött tortával és lebilincselő kedvességgel fogadott. Megmutatta a bábokat, melyekkel a te- levízióban missziós műsorokat készített. A plakáton is ő szerepel.

Egy alkalommal felekezeti úrva- csorán vettünk részt. A gyülekezet tagjai egymásnak adták a kenyeret. Ő úgy nyúj- totta át nekem az Úr testét, hogy folytak a könnyei. Tekintetében benne volt min- den, amit a megváltásban kaptunk.

SZJ

Megkövezni vagy elfogadni?

Jézus hazaindult Kapernaumba, a maga városába, a gadariaiak földjéről, ahol két megszállottat meggyógyított, de a gyógyításnak az volt az ára, hogy egy disznónyáj a tengerbe rohant. Ezért a gadariaiak nem tudták befogadni Jézust, úgy gondolták, olcsóbb a két megszállott ember, mint a disznó. Ezért hát „az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból” (Mt 8,34). Elkísérték tanítványai.

Amikor a hazai földön partot ért a csónakja, egy ágyban fekvő bénát hoztak eléje. „Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: »Bízzál, fiam, megbocsáttattam bűneid.«” (Mt 9,2). A béna meggyógyult, mert elfogadta Jézus bűnbocsátó szavát. Az írástudók istenkáromlónak tartották. Körülállta őket a bámészkodó tömeg meg a Mesterükre büszke tanítványok csapata. A sokaságot félelem fogta el, dicsőítették Istent, az okos írástudók botránkoztak.

Így értek a városkapuhoz, ahol Jézus „meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak” (Mt 9,9). A történet csat-

tanója: Jézus ezért az emberért jött. Így szólította meg: „Kövess engem!” Jézus túllátott bűnös vámos asztalán, elfogadta őt. A vámszedő megvetett ember volt, aki kollaborált az elnyomó rómaiakkal, az írástudók szerint elhívása épp annyira volt

botránkoztató, mint a béna meggyógyítása megbocsátással. De Máté felállt a vámos asztaltól és elindult Jézus után. A farizeusok botránkozása ellenére elfogadta hívását.

Elfogadni, befogadni botránkoztató dolog, ha a másik nyilvánvalóan bűnös. Ilyen volt Máté is a kortársak szemében. Figyelmeztették is a tanítványokat a farizeusok. Az ókori keleten együtt enni a közösségvállalást jelentette. És Jézus nem különült el a bűnösöktől. A leprást is úgy gyógyította meg, hogy megérintette. Ezzel az ókori vallásos jogszokások értelmében maga is leprássá lett. Jézus szerint a bűnöstől való elkülönülés szolidaritást

jelent a bűnökkel. Elkülönülve tőle nem lehet semmit sem tenni annak érdekében, hogy bűnéből meggyógyuljon. El kell fogadni őt, hogy ő is befogadhassa Jézust. Jézus úgy fogad el, ahogyan vagyok, hogy ne olyan legyek, amilyen vagyok. Így gyógyulok meg. Ő kész elfogadni engem, ha befogadom őt, hogy mássá legyek.

Amikor Jézus a templomban nagy sokaságot tanított, „odavezettek az írástudók és farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, és így szóltak Jézushoz: »Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?«” (Jn 8,3–5). A törvény tudósai úgy gondolták, hogy csapdát állítottak ezzel a szolidáris Jézus missziója elé. A vád igazolt volt, a büntetés a Biblia szigorú törvénye szerint igaz (3Móz 20,10; 5Móz 22,22–23).

Mit tesz most Jézus? Talán – jó fiskális gondolkodással – beleköt abba, hogy nem állították mellé azt, akivel a bűnét elkövette? Vagy talán azzal fejeznék ki együttérzését az asszonnyal, hogy megmenteni kezdené bűnét? Esetleg ő is követ ragadna, vagy közömbösen, vélemény nélkül továbbállna és sorsára hagyná az asszonyt? De Jézus egyiket sem tette. Ő vállalta a kegyelem mindig botránkoztató útját. Ez az alapja az ő elfogadásának. A tékozló fiú bátyja rendes ember volt, mégis őt marasztalta el Jézus, mert kegyelmezni nem tudott (Lk 15,25–31). Az adós szolgának is jogilag igaza volt szolgatársa felé, de rajtaveszett, mert engedni, elfogadni nem tudott (Mt 18,21.35). Jónás vádja is jogosnak tűnik, hiszen ő a pusztítás üzenetével jött, és Isten kegyelme szegyenben hagyta a pró-

Elfogadni, befogadni a kegyelem kockázatvállalását jelentette.

fétát (Jón 4,1–4). Elfogadni, befogadni a kegyelem kockázatvállalását jelentette.

Jézus nem vitakozott, csak a porba írt. Nem jegyzi fel az evangélium, hogy mit, csak azt írja, hogy eloldalogtak az asszony vádolói. Jézus nem helyeselte az asszony bűnét, de jól tudta, hogy ahhoz, hogy éljen a kegyelemmel, szembeforduljon az elkövetett rosszal, a bűnösért a szeretet törvénye szerint – ami nem más, mint a törvény betöltése – tenni kell valamit, vállalni kell a másik embert, esélyt kell adni arra, hogy más emberré lehessen. Ez az elfogadás igazi tartalma.

SZIGETI JENŐ

Fotó: Révészné Balai Csilla

Jól vigyázz!

Amikor a „be” igekötő megannyi tiltott határátlépést elkövetve egyre több magyar igét hódít meg, és az általa létrehozott torzszülöttek már a legmagasabb körök szóhasználatában is gyakran „felsírnak”, az ember óvatosan ízeletgeti a megadott témát: „be-fogadni”. Üdítő kivétel a nyelvrontók elleni harc idején, hogy e nagy népszerűségnek örvendő igekötő ezúttal hozzáillő igébe karol bele. Ráadásul a Szentírásban az „el-fogadni” ige a párja; egyikkel sem lehet szellemi-környezeti kárt okozni. Egyébként pedig: kukába a fel- és be-vállalókkal!

Mindenekelőtt nyissuk ki a Bibliát, mivel Isten igéje nemcsak szent, hanem tiszta is, ezért vele foglalkozni annyi, mint szappant kézbe venni. Ki-ki megmoshatja vele kezét, lábát, az egész testét, a befogadásra készek elsősorban szemüket, szájukat és fülüket.

Első helyre azokat az igéket kell tenni, amelyekben maga az élő Isten cselekszik. Isten szívének befogadó szeretetéről így tanúskodik a Szentírás: „Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem” (Zsolt 27,10). A kételkedő embert így nyugtatja: „Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz” (Zsolt 73,24). Jézust az ellenfelei így is csúfolták: „Íme, a bűnösök barátja” (Mt 11,19 és Lk 7,34). Ebből következik, hogy Jézus nem-

csak a kisgyermeket, az asszonyokat, az „érdeklődőket” fogadta, hanem leginkább a bűnösöket és kirekesztetteket, mindazokat, akiket mások megvetettek és lenéztek. Isten mindenkit keblére ölel, akinek nincs hova menni, menekülni: „Úr Jézus, vedd magadhoz a lelkemet!” (ApCsel 7,59), kéri tőle István, a vértanú. Igaz, hogy Isten „megostoroz mindenkit, akit fiává fogad” (Zsid 12,6), de fel is magasztalja, ahogyan a Fia „felvitetett dicsőségben” (1Tim 3,16). És végül az utolsó helyen és az utolsók között magunkról se feledkezzünk meg: „Krisztus befogadott minket” (Róm 15,7).

„**Jól vigyázz, kicsi szem!**” Elsősorban arra, hogy ne legyen tekintettel személyekre, körülményekre, alkalmakra, időkre; ne féljen azoktól, akiket a Krisztus evangéliumáért üldöznek, megvetnek, lenéznek, akikkel közösséget vállalni mindenkor veszélyes. Sokan voltak, akik ennek a kísértésnek váltak áldozataivá, amikor az Isten igazságáért keresztet hordozó szenvedők láttán elfordítva a fejüket és a szívüket, elkerülték őket. Tanulságos példa azoké a gyülekezeteké, akik úgy fogadták be Pált, „mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust” (Gal 4,14b). „Nem gondolod, hogy mindezt javaik és életük kockáztatásával tették? És nem hívták-e ki ezzel maguk ellen az akkori hatalom és az apostol ellenségeinek a haragját?” – tesz föl a kérdést Luther. Mert nem fogadhatták be Pált anélkül, hogy ezáltal ne kerültek volna összeütközésbe az őt üldözőkkel. És mégis ezt olvassuk az apostol nekik írt levelében: „és ti mégsem estetek abba kísértésbe, hogy engem testi erőtlenségem miatt megvessetek vagy megutáljatok, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust” (Gal 4,14).

„**Jól vigyázz, kicsi száj!**” A bibliáolvasó tudja, hogy nem az teszi tisztátalanná az embert, ami a száján bemelegy. Azt is tudja, hogy amit Isten megtisztított, az senki ne mondja tisztátalannak (ApCsel 10,15), to-

vábbá jól ismeri az apostol tanítását is: „minden tiszta a tisztának” (Tit 1,15). Lehet vitatkozni, hogy kinek, hol, mikor, mit szabad enni, és mit nem.

Tanulságos Ciprus püspökének, Szent Spiridónak a följegyzése. Egyszer – böjt-időben – befogadott egy idegent. Testvéri szeretettel beszélgetett vele, aztán délben még az asztalához is leültette. Evés előtt a püspök elmondta az asztali áldást, aztán kínálta a vendégét. Mivel az asztalon csak disznóhús volt, az idegen nyíltan megvallotta, hogy ő bizony keresztyén, köszöni szépen, de ebből az ételből ő nem ehet. A püspök azonban így válaszolt: „éppen ezért nem kellene szabadkoznod, mert minden tiszta a tisztának”. Ez a tanulság nemcsak az evésre vonatkozik, mivel a keresztyén törvények olyanok, amelyeket a szeretet törvénye bármikor felülírhat!

„**Jól vigyázz, kicsi fül!**” Természetesen a keresztyén fülnek leginkább arra kell figyelni, hogy hallja az igét és az igehirdetést, mert csak így részesülhet a Szentlélek ajándékában. Az ige hallása és meghallása – ugyanaz, ahogyan az ApCsel 10,44-ben olvasható: „Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét.” Hasonlóan a Jn 12,38-ban: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek?” (vö. Ézs 53,1). Aztán (Hab 3,2) „Uram, hallottam, amit hirdettél, félelem fog el attól”; illetve (Jer 49,14 és Abd 1,1) „Hírt hallottam az Úrtól”. Ezért hangsúlyozza Pál apostol a római gyülekezetnek: „Hogyan higgyenek abban, akit nem hallottak?” (Róm 10,14). Mert az ige ereje (1Kor 1,18) és a kegyelem igéje (ApCsel 14,3), miközben a fülekbe hatol, bensőleg a Lélek ajándékában részesíti a hallóját és hallgatóját. Amennyiben azonban a Szentlélek nem áradna rá, úgy nem is volna különbség halló és süket között. Ezért hat a megszólaltatott ige „csengése” leginkább a kisgyermekre, mivel ők sokkal befogadóbbak az Isten igéje iránt, mint a felnőttek. „Akinek van füle a hallásra, hallja!” (Lk 8,8)

Az embernek Isten igéjét kell befogadni (Mt 13,20), mégpedig a Szentlélek örömeivel (1Thessz 1,6). Ahogyan Márta a házába, Mária a szívébe (Lk 10,38) és Zákus (Lk 19,6) a házába és a szívébe fogadta Jézust, és ahogyan az első gyülekezetek is befogadták azokat, akiket az Úr küldött hozzájuk (Kol 4,10). Befogadni a hitben erőtleneket (Róm 14,1; ApCsel 20,35) és a kisgyermeket (Mt 18,5) kell! Senki ne feledkezzék meg az Úr figyelmeztetéséről: „Vigyázzatok tehát, hogyan hallgátjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól az is elvétetik, amiről azt gondolja, hogy az övé” (Lk 8,18).

WELTLER SÁNDOR

„Maga még harangozó sem lehet”

Emlékezés Nagybocksai Vilmosra

Nagybocksai Vilmos neves „évfolyam” tagja volt. Lelkész-kollégái közül sokan – köztük Bencze Imre, Botta István, Ferenczy Zoltán, Józsa Márton, Káldy Zoltán, Laborczi Zoltán, Marschalkó Gyula, Nagy Gyula, Ottlyk Ernő, Tekus Ottó – szintén az első világháború vége körüli években születtek. A hasonló születési dátum persze önmagában még nem generációformáló tényező. Azonos események, élethelyzetek közös megtapasztalása adja meg igazán egy-egy nemzedék markáns jegyeit. Kor- és munkatársai igen különböző életutakat jártak be, ám a XX. század megélt történelmi fordulópontjai mindannyiuk sorsán és pályáján mély nyomokat hagytak – kinek így, kinek úgy.

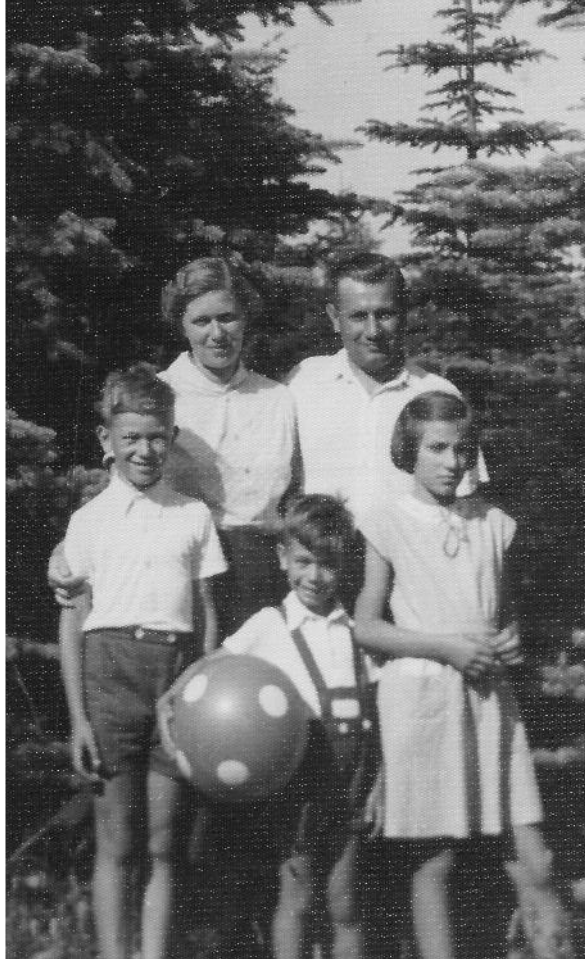
Párizs környékén a háborús nagyhatalmak több mint egy éve tárgyaltak már Magyarország jövőjéről, amikor a Budapest közeli Alagon 1920. február 6-án megszületett Nagybocksai Vilmos. Ifjú éveit a Horthy-korszakban teltek, amelyben „problémamentesen” benne élt. A korjeles evangélikus iskolában tanult: előbb a fasori fiúgimnáziumban, ahol 1938-ban érettségizett, majd két éves műszaki tisztviselői munka után a soproni evangélikus teológián. Raffay Sándor püspök 1944. június 13-án lelkésszé szentelte. 1944 őszére teológiai ösztöndíjat nyert Berlinbe, de a háború miatt már nem utazhatott ki a német fővárosba. Püspöke Pilisre rendelte segédlelkésznek, ahol pályakezdőként a gyülekezeti munka mellett egy

másik kihívással is hamar szembesülnie kellett. 1944 októberére a települést is elérte a front, előbb a hátráló németek jelentek meg, majd nyomukban a megszálló oroszok. Mindkét haderő rettegést és létbizonytalanságot hozott magával. Principálisa családjával Budapestre távozott, a fiatal segédlelkész azonban a községben maradt, s ez sokaknak bátorítást adott az ostrom legnehezebb napjaiban is. Ahogyan egy reggel az idős Teller néniből az utcán kifakadt a hálás vallomás: „Isten áldja meg és tartsa meg a tisztelendő urat,

amiért itt maradt velünk. Olyanok vagyunk, mint az árvák és halálra ítélték... **Amikor magát látjuk, arra gondolunk, hogy Isten nem hagyott el, mert papunk azért van!**”

Sanyarú körülmények, életveszély, személyét érintő támadások és az újjáépítés hatalmas feladatai töltötték ki két pilisi évét. Családot is itt alapított. 1945 márciusában feleségül vette Ulbrich Líviát, házasságukból három gyermekük született. Háború alatti helytállását azonban néhányán utóbb rosszindulatúan magyarázták, a vádak miatt

ezért elhelyezését kérte. Ordass püspök 1946 szeptemberétől Budapest–Józsefvárosba rendelte ki segédlelkésznek, de a fővárosi szolgálat nem tartott sokáig. Teller néniből azon a háborús reggelen vélhetően a pilisi hívek többségi véleménye szakadt ki, mert amikor a gyülekezet két lelkészi státuszt hozott létre, 1947 májusában az első számú állásba Nagybocksai Vilmost hívták meg. Szolgálatában ezután hosszabb és kiegyensúlyozottabb időszakok követték egymást. Pilis (1947–1958), Gerendás (1958–1974), Kiskörös (1974–1988): mindenhol legalább egy évtizedig dolgozott, még Nagyatádon is, ahol 1992 és 2002 között nyugdíjas lelkészként vezette a gyülekezetet.

Egyetlen töréspont akadt e pályán. 1958, amikor Horváth János, az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke távirati úton Budapestre rendelte kihallgatásra. Ott, miután „veszélyes, fasiszta, ellenforradalmár elemnek” nevezte, azonnali hatállyal kizárta (!) mindenféle egyházi szolgálatból, és dühösen kijelentette: „Míg én e hivatalt betöltöm, maga harangozó sem lehet az egyházban!” Emellett fegyelmi eljárás megindításával fenyegette meg. A hatóságok munkáját fokozatosan ellehetetlenítették, míg végül házas lelkészcsere folytán 1958 októberében a Békés megyei Gerendásra került. „Durva eszközökkel távolítottak el Pilisről” – összegezte idős korában a történeteket.

A „reakciós” jelző azonban nem ekkoriban került oda a neve elé. Állásfoglalása kezdettől fogva egyértelmű volt: az 1945-ös püspökválasztáson az ő előterjesztésére szavazott a gyülekezet Ordass Lajosra. Papi körökben energikusan érvelt a Dezséry László 1948. októberi Nyílt levelében „színre lépett áligazságok ellen”. Az '50-es években rendre bírálta a Dezséry–Vető-féle egyházvezetést. **1958 tavaszán sűrűsödött be körülötte az evangélikus egyházat amúgy is mindinkább fojtogató léggömb.** Az egyházpolitika terén is egyre jobban magára találó Kádár-rendszer 1957 novemberében tárgyalóasztalhoz rendelte az evangélikus egyházat. Az állami részről menet közben megszakított folyamatot 1958 januárjában egy záró dokumentummal befejezettnek nyilvánították, majd a *Lelekpásztor* február–márciusi számában megjelent a püspöki székbe akkorra visszakerült Vető Lajos helyzetértékelő cikke. A szerkesztő jelezte, hogy a vitaindító íráshoz várja a hozzászólásokat. Az ÁEH-elnök Nagybocksai Vilmos elleni indulatot áprilisi kirohanását közvetlenül az váltotta ki, hogy Válint János esperes őt mint az egy-

házmegyei Lelekészi Munkaközösség elnökét bízta meg, hogy a szerkesztői felhívás nyomán készítsen tervezetet a cikkben vázolt egyházi válsághelyzet megoldására. Nagybocksai Vilmos diplomatikus, de Vető megállapításaival szemben egyértelműen kritikus javaslatát az 1958. április 9-i ülésen az LMK tagjai egy kivétellel elfogadták. A kádári pártvezetés egyházpolitikai koncepciója azonban az önálló egyházi véleményt nem tűrte meg. A hatalom gyorsan reagált, másnap már ott is volt a pilisi parókián az Egyházügyi Hivatal távirata...

Nagybocksai Vilmos nem akart „az egyház bajnoka lenni”. Tette a dolgát, bárhová is került, és megszólalt, amikor úgy gondolta, nem hallgathat. Hasonló lelkületű lelkészkollégák is álltak mellette, leginkább mégis az egyház egyedüli, megtartó Ura. Valóban nem volt hát egyedül.

MIRÁK KATALIN

Idézetek:

Interjú Nagybocksai Vilmossal (1993., Mirák Katalin) Megjelent: Nem voltam egyedül I., MEVISZ, Budapest, 1995.

egyházhoz tartozunk. Az illetőnek egyházzal és az egyház Uráról való elképzelése nem a Biblián alapul.

A bizonyágtétel néhány bibliai alapja és elnevezései (a teljesség igénye nélkül)

Bizonyágtétel: „Mert a vele (Jézus Krisztussal) való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben, amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek.” (1Kor 1,5–6)

Tanúságtétel: „De ez alkalom lesz nektek a tanúságtételre.” (Lk 21,13) „Hallottad és láthatad mindezt, tanúskodhatsz is róla.” (Ézs 48,6a)

Vallástétel: „...azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről...” (1Kor 8,35b); „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallás teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32) „Mert

Bizonyágtétellel

Hogyan tud egy szervezet bizonyágot tenni? Természetesen tagjai révén. Küldetéséről – vagyis Jézus Krisztusról – az egyház is tagjain, pontosabban gyülekezeteinek tagjain keresztül tud tanúskodni. Manapság az egyház népe mintha nem venné komolyan azt, ami rábízott. Persze kötelező a megjegyzés: tisztelet a kivételeknek. Nem tudom elfojtani a kérdést: nem a csak magunknak megélt, hitünkről bizonyágot tenni nem akaró életünk miatt ennyire ványadt az egyház? Csak a kisegyházak, neoprotesztáns felekezetek sajátja lehet a bizonyágtétel?

Jankó vágya

Jankó szlovák nemzetiségű. A Felvidéken egy magyar–szlovák vegyes gyülekezet tagja. Ha nem is tökéletesen, de tud ma-

gyarul. Állandó résztvevője az ottani magyar bibliaóráknak. Egy alkalommal így szólt: „A bibliaórákra is hozzá bizonyágtéteket!” Ennek előzménye, hogy korábban a magyar istentiszteletekre negyedévente magammal vittem olyan testvéreket, akik az istentiszteleten – a helyi, nagyon nyitott szlovák lelkesítő jóváhagyásával – tíz percben beszéltek arról, hogy Isten hogyan változtatta meg az életüket, és hogy vezeti őket.

Jankó az fogalmazta meg, hogy Isten igéje alapvető a számára, ugyanakkor más keresztyének megtapasztalásai is fontosak, mert a Szentlélek rajtuk keresztül is munkálkodik.

Isten használni akar téged

Isten azt szeretné, hogy a kegyelmét megtapasztalt ember eszköze, munkatársa legyen. Ő a másik embert gyermekeinkin keresztül akarja elérni, mert emberi bizonyágtételen keresztül is építi országát. **Micsoda kiváltság és megtiszteltetés ez számunkra Isten részéről!** Ugyanakkor el kell mondani, hogy a hívő embernél ez nem akarás vagy nemakarás kérdése. Jézus missziói parancsa itt is érvényes. Ahogy Jézus a tanítványait sem kérdezte meg, hogy van-e kedvük bizonyágot tenni Róla, így nekünk sem választás, választhatóság kérdése a bizonyágtétel.

Ha ezt valaki túlzásnak, rajongásnak, szektás gondolkodásnak tartja, akkor azt gondolom, hogy nem ugyanahhoz az

szívetel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.” (Róm 10,10) „...dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást teszték...” (2Kor 9,13a)

Hitvallás: „Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhivattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.” (1Tim 6,12)

Számadás a bennünk élő reménység-ről: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartások szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.” (1Pt 3,15)

Bizonyágtétel: az élő, cselekvő hit következménye

A bizonyágtétel a hit életjele. Ugyanis nincs élő hit bizonyágtétel nélkül. Ugyanakkor az Isten iránti engedelmesség és akaratátadás jele. Egyúttal a hívő ember felelősségének megnyilvánulása a felebarát, az embertárs felé.

Az internet közösségi oldalai tele vannak olyan információkkal, amit másokkal közlünk. De nemcsak a világhálón keresztül, hanem személyes beszélgetésekben is sok fontos dolgot, és még több lényegtelent mondunk el. Jól van ez így, ha a bennünk lévő reménységről, a Jézus Krisztusban kapott új életéről, az Ő megváltói munkájáról is szólnunk azoknak, akikkel Isten – nem véletlenül – összehoz.

Fotó: Erdész Zoltán

A tanúságtételt nem lehet külső kény-
szből tenni, csak a Szentlélek készítetése
vihet oda a másikhoz. **Ennek viszont nem
szabad ellenállni, ezt elhárítani vagy ha-
logatni.**

Isten ajándéka; Ő szól és cselekszik

A bizonságtételben a hívő embert Isten megajándékozza azzal, hogy munkatár-
sává emeli. Az is Isten ajándéka – furcsát
mondok: kegye –, hogy nem a magunkét
kell mondanunk, hanem „csak” azt,
amit Ő a szánkba ad, amit Ő az életünk-
ben cselekszik. Ezért a bizonságtétel
– akár szó, akár életvitel – mindig Istenre
mutat úgy, hogy Jézus Krisztus haláláról
és feltámadásáról szól. „Mert úgy határoz-
tam, hogy nem tudok közöttetek másról,
csak Jézus Krisztusról, róla is mint a meg-
feszítettéről.” (1Kor 2,2)

Azt is Isten ajándékának vehetjük, hogy
nincs teljesítménykényszer, mert aki felé
szól a bizonságtétel, abban az Isten Szent-
lelke végzi el a meggyőzés munkáját.

Feedback

Az élő szervezeteknek, így az emberi test-
nek, számos funkcióját úgynevezett feed-
back, azaz visszacsatolós mechanizmus
szabályozza. Az idegrendszer, az enzimek
és a hormonok vesznek benne részt.

A bizonságtételnél ez úgy működik,
hogy az ember tanúságot tesz, és közben
ő erősödik és gazdagodik hitében. Megéli
azt, amit Isten rábizott. Isten úgy terem-
tette a mi lelki ideg-, enzim- és hormon-
háztartásunkat, hogy a bizonságtétel nélküli
hívó élet csak vegetál, sőt el is sorvadhat,
ellenben bizonságtétellel erősödik.

Minden keresztyénnek tudnia kell, hogy
nem Istennek van szüksége a bizonságté-
telünkre, arra, hogy munkatársai le-
gyünk, még csak nem is a másik
embernek, hanem az engedelmisségen
keresztül magunknak.

Itt is egyetemes a papság

A bizonságtétel nem csak a teológiát
végzett lelkészek, papok feladata, köteles-
sége. Néhány ezer ember (lelkészként,
papként) nem tud elérni százazreket, mil-
liókat. Ezért minden hívő ember a maga
helyén lelkész, lekipásztor, pap. Ez nem
alkalmasság vagy képzettség kérdése.
Akkor sem, ha minden hívő embernek
szüksége van arra, hogy legalább bibliais-
meretben, az egyház tanításában na-
gyobb tudásra tegyen szert. Ugyanakkor
minden bizonságtévőnek vagy bizony-
ságtételre készülőnek tudni a kell, hogy ez
imádság és az Istennel való élő kapcsolat
nélkül nem megy.

Alkalmatlan Krisztusról szóló tanúság-
tételre az, aki nem ismeri küldőjét, aki más
akar utánozni a bizonságtétellel, és aki
nem Jézus Krisztusról tanúskodik.

Alkalmatlan idő

A Lélek által „kényszerített” ember nagy kí-
sértése, hogy most nem alkalmas az idő
bizonságtételre. Persze nem a villamos
vagy metró közönségét kell az ülésre fel-
állva megszólítani, bár ilyen helyzetek is
előfordulhatnak. Lehet, hogy a német ön-
gyilkos pilóta repülőgépén utazók életük
utolsó két-három percében valaki felállt és
mindenkinek bizonságot tett. Nem tud-
hatjuk.

A Biblia szerint a most, a ma az alkalmas
idő. Nem nekem és neked kell eldönteni,
hogy alkalmas-e az idő a bizonságtételre.
Istennél más az alkalmasnak tartott idő,
mint nálunk. „Kérve kérek az Isten és
a Jézus Krisztus előtt, aki ítélni fog élőket
és holtakat; az ő eljövételére és országára
kérek: **hirdesd az igét, állj elő vele, akár
alkalmas, akár alkalmatlan az idő,** feddj,
ints, biztass teljes türelemmel és tanítás-
sal.” (2Tim 4,1–2)

Amikor ezeket a sorokat írom, Jó Pásztor
vasárnapjának hete van. Jézus mondja:
„Én vagyok a jó pásztor” (Jn 10,11). Egyhá-
zunkban, gyülekezeteinkben nagy szük-
ség van arra, hogy minél többen
bizonságot tegyenek arról, hogyan vezeti
életüket Jézus Krisztus. Kilépve az egyház
és a gyülekezet kereteiből pedig család-
tagjaink, szomszédaink, barátaink, ismer-
őseink, munkatársaink várják „sóvárogra”
– még ha nem is tudják magukról –
a megváltásról szóló jó hírt, a megtérés le-
hetőségének örömhírét. **„Mert a terem-
tett világ sóvárogra várja az Isten fiainak
megjelenését.”** (Róm 8,19)

Egyházunk akkor tölti be igazán küldé-
tését, ha a Krisztusban megújult életű
tagjai másoknak is elmondják reménység-
üket. Ittész János nyugalmazott püspök
mondta egyszer: „Nem azt fogják abban a
másik országban megkérdezni, hogy hány
embert térítettél meg, hanem azt, hogy
elmondtad-e, ami rád bízott, azoknak,
akik rád bízottak.”

GARÁDI PÉTER

Irán – az ébredő nemzet

Perzsa macska, perzsa szőnyeg, sakk (mely a perzsa *sah*, azaz király szóból ered), mind olyan fogalmak, melyek Iránról, azaz Perzsiáról juthatnak eszünkbe. Bármilyen hihetetlen, jobb, ha hozzászokunk a perzsa egyház gondolatához is. Elmondhatjuk, hogy az iszlám másfél évezredes történelme során még sohasem fordultak el e vallás követői hitüktől egy nemzedék alatt ennyien és tértek meg, mint napjainkban. Ennek a törté-

nelmi ébredési hullámnak a jelei mindenhol látszanak Észak-Afrikától Indonéziáig, de a legnyilvánvalóbban Iránban láthatjuk. **Beclések szerint jelenleg több mint háromszázezer a keresztények száma Iránban**, ahol 1980 előtt alig ötvenezeren voltak.

Az iráni nép nagy többsége az iszlám síita ágához tartozik, melyre jellemző, hogy a szent könyvön felül a közösség lelki vezetőjének sokkal nagyobb tekintélyt tulajdonítanak, mint a szunniták. Ennek gyökere az Ali (Mohamed veje és utódja), illetve az őt követő 12 vezető, imám megítélésében keresendő, mivel nekik is természetfeletti hatalmat tulajdonítanak, míg a szunniták csupán kalifának, azaz választott vezetőnek tekintik őket. A síita szó pártot, csoportot jelent, mely az Ali pártja – síiat Ali – kifejezésből maradt meg. Bár a gyakorlatban a két nagy család vallásgyakorlata nagyon hasonló, fontos különbség, hogy a síiták az utolsó idők jeleként várják a megváltó (*mahdi*) eljövételét.

Iránban az ajatollah (vezető, jelentése: Allahra mutató jel) gyakorolja a valódi hatalmat az 1979-es forradalom óta. Bár az alkotmány elvben vallásszabadságot biztosít a más vallásúak számára, a valóságban az iszlám elhagyását halállal büntetik, és az evangéliumi gyülekezetek működését teljesen ellehetetlenítik.

Dávid és a szendvics

Az iráni-török határ mellett egy meg nem nevezhető kisvárosban titokban jön össze a kis házi gyülekezet, ahol Dawudot (Dawud=Dávid) egy felfújható gyerekmécses vízében megkeresztelik. Csak nagyon halkan énekelhetnek, mert tudják, ha rájuk talál a titkosrendőrség, akkor nem fognak nekik kegyelmezni.

A történet egy szendviccsel kezdődött, melyet Dawud egy munkával töltött böjti nap végén próbált titokban megenni egy félreeső utcában, de rajtakapták és börtönbe zárták, majd hetven botütésre ítélték. Ezután kivezették a főtérre, a tömeg rárontott, a földre teperték, és valaki egy vastag kábelrel megvesszőzte. Ezután az interneten elkezdett keresztényen irodalmat olvasni, majd találkozni kezdett egy külföldivel,

a határ túloldalán, mivel Iránban erre nem volt lehetősége. Végül döntött, és ma Krisztus váltáságra válaszul szeretné elkötelezettségét megpecsételni a keresztségben.

A lelki ébredés gyökerei

Örmények már a XVI. század óta élnek Perzsiában, amikor Nagy Abbasz király hívta be őket, hogy az akkori főváros, Iszfahán építésében segédkezzenek. E korai népességet az első világháború viharaiiban Törökországból menekülő örmények tömege követte. Az ott folyó népirtás mintegy másfél millió örmény halálát okozta. Az Iránba menekülő örményeket szeretettel fogadták és engedték nekik ősi keresztyén hitük gyakorlását. Ez a kiváltságuk még az iszlám forradalom (1979) után is megmaradt, azzal a korlátozással, hogy hitüket csupán maguk között gyakorolhatják, és missziót nem végezhetnek a perzsák között.

Kitartó, elkötelezett, rendszeres imádság

Isten azonban nem hagyta annyiban a perzsák üdvösségének ügyét és 1956-ban egy frissen megtért örmény fiatalember szívében felébresztette a vágyat a szolgálat iránt. Seth Yeghnazar egy alkalommal vágyva Isten közelségére 42 napot töltött imádsággal és böjtöléssel. Ennek végeztével Isten nyilvánvalóvá tette számára, hogy az Ő útját imádság által lehet követni.

Seth feleségével attól kezdve négy éven keresztül titokban, egy teheráni pincében naponta bibliakört és imaközösséget tartott, melyre egyre többen jöttek el. 1959-ben önálló gyülekezetet alapítottak, mely Irán első pünködsi közössége lett. Seth 99 éves korában, 2010-ben hunyt el. Bárkivel találkozott, az első kérdés, amit a legnagyobb természetességgel tett fel, ennyi volt: „Szereted-e Jézust?”

Nincs annál nagyobb szeretet...

Seth gyülekezetében az 1960-as években megjelent egy örmény ifjú, Haik Hovsepian Mehr. Tehetséges, nyitott fiatalember volt, aki később lelkész lett, majd 1980-ban a pünködsi szövetség első püspökének választották. Világos volt előtte, hogy a Jézus követésére hívó szó nem állhat meg az örmény közösség határainál. Ebbéli meggyőződésében gyermeki élményei is megerősítették, mivel akkoriban szokatlan módon örmény édesanyja férje korai halála után egy perzsa férfihez ment feleségül, a fiatal Haik pedig nagyon szerette mostohaapját. Tudta, börtönt vagy akár halálos veszélyt von magára, de nem ijedt meg a megfélemlítéstől.

1983-ig nem érték atrocitások a közösséget, azonban ekkor egy muzulmán hát-

terű lelkipásztor testvért koholt vádak alapján letartóztattak. Őt Mehdi Dibajnak hívták és tíz évet töltött börtönben bármiféle tárgyalás nélkül. 1993-ban egy titkos tanács halála ítélte az iszlám elhagyása miatt. Bár a hatóságok titkolták a döntést, az egyház vezetése valahogyan tudomást szerzett a készülő kivégzésről. **Haik testvér ezt hallván úgy döntött, hogy nem hallgat, és felszólal fiatal testvére ügyében.** A világ nyilvánossága elé tárta az ügyet tudva, hogy saját életét kockáztatja ezzel. Nemzetközi nyomásra Dibajt kiengették, de szabadulását követően három nappal Haik püspököt ismeretlenek elrabolták és megölték. 27 készszúrással a testén találták meg.

Temetésén Dibaj a következőket mondta: „Amikor Jézus meghalt a kereszten, egy ember biztosan tudhatta, hogy helyette halt meg. Ez az ember Barabás volt. Amikor Haik testvér haláláról értesültem, tudtam, hogy nekem kellett volna meghalnom, és nem neki”. Sajnos néhány hónappal később őt is brutálisan meggyilkolták Teheránban. Az üldözés az elmúlt években sem enyhült. Most is több mint negyven bebörtönzött lelkipásztorról tudunk, akiket hivatalos vádemelés nélkül bármikor kivégezhetnek.

Mi az oka mindezek ellenére az egyház növekedésének? Sokan éppen a keresztyénség és a siita tanok közötti párhuzamokkal, mások az embertelen diktatúra elleni lázadás igényével magyarázzák az irániak fogékonyágát a keresztyén tanok iránt. **Mi azonban a Lélek által értjük, hogy ennél sokkal többről van szó.** Az emberek ilyen sokasága nem hagyja hátra ősei hitét, ha személyesen nem találkozik az Élő Isten szabadító erejével és a feltámadt Krisztussal. Az üldözés közepette csak az olyan hit áll meg, amely valódi tapasztalaton, meggyőződésen alapszik.

Irán a Közel-Kelet egyik kulcsfontosságú országa, egyfelől Izraellel és a többi iszlám országgal fennálló viszonya miatt. Mindezzel Isten nagy dolgokat cselekszik jelenleg Iránban, és az onnan elmenekülni

Valahol Iránban

Forrás: Interserve archivum

Mehdi Dibaj és Haik Hovsepian Mehr 1994-ben, röviddel haláluk előtt

Forrás: worldmissions.aog.org

kényszerült hívőkön keresztül. Imádkozunk kitartóan testvéreinkért, bölcsességet, szeretetet, hogy mindenki láthassa a környezetükben, hogy kinek a gyermekei. Ha felkeltette ez a cikk az érdeklődését a misszió iránt, kövesse rendszeresen frissülő missziói cikkeimet a magyarmisszio.blogspot.hu címen.

J. A.

Források angol nyelven:
Seth Yeghnazar életéről:
<https://www.elam.com/article/seth-yeghnazar-life-impacted-iran>
David Garrison: *Wind in the House of Islam*, 2014, *Wigtake Resources*

Ébredés és megpróbáltatás Egyiptomban

Memóriámba nemrégiben beleégett a líbiai tengerparton narancsszínű egyenoverállban térdeplő egyiptomi kopt keresztények és fekete ruhás gyilkosok képe. A 21 mártír csupán a jéghegy csúcsa, megvert, megölt testvérek százai áldozatul az iszlám radikálisok ámokfutásának a 2011-es egyiptomi forradalmat követő időszakban. Isten azonban lélekben felkészítette minderre népét. Szentlelkével megerősítette őket és olyan ébredést adott, amely az ősi kopt egyházba és az evangéliumi közösségekbe egyaránt megújult hitet, imádságot, igehirdetést, és eddig nem tapasztalt egységet hozott.

2011 elején Egyiptom az Arab tavasz hullámának első állomásaként olyan változásokat élt át, melyek teljesen váratlanul érték

a világot, de magukat az egyiptomiakat is. A felszínes szemlélő elemi erővel kitörő forradalmat, politikai változásokat látott, de az ott élő keresztények sokkal többet tapasztaltak, mint az emberileg megmagyarázható lenne: **lelki megújulás söpört végig az egyházon, és a minőségi változással együtt új megtérők tömegeivel is gyarapodtak a gyülekezetek.**

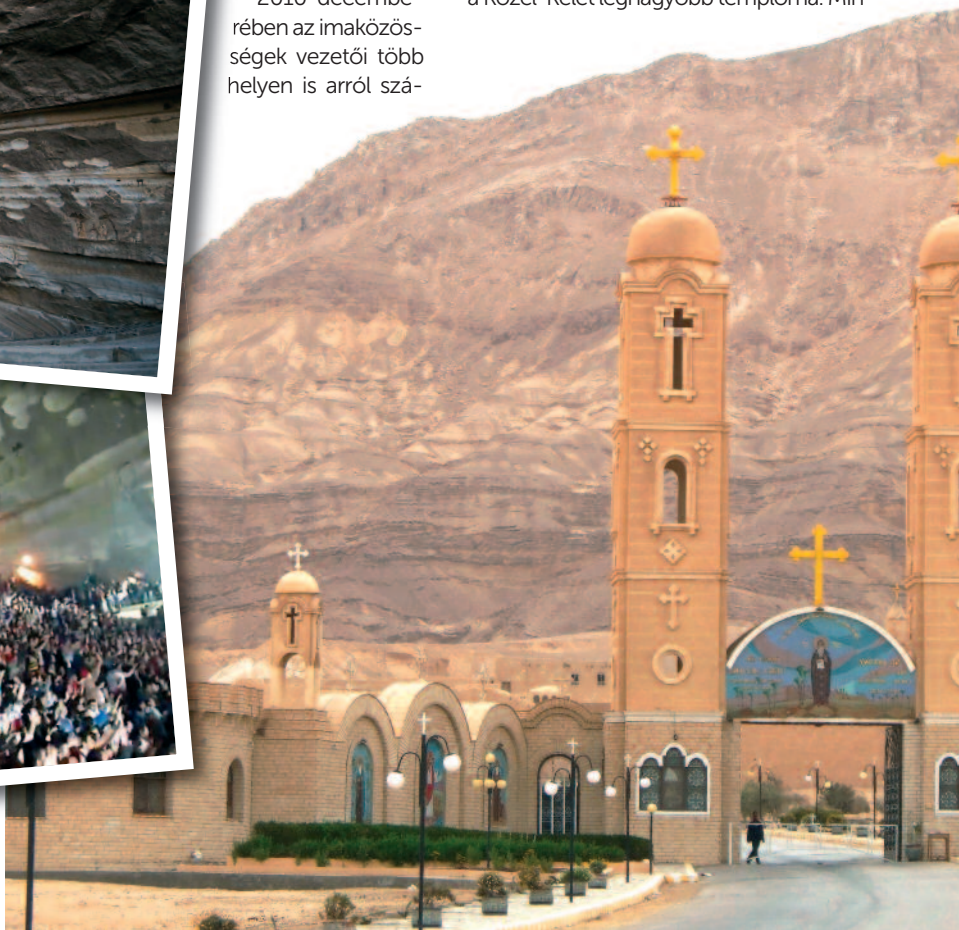
A történet lelki szálai 2005 körülre nyúlnak vissza, amikor egyszerű gyülekezeti tagok több helyen is úgy érezték, imaközösséget kell tartaniuk az országért. Ez a kezdeményezés főként a kopt gyülekezetekből indult, de hamarosan a katolikus és a protestáns evangéliumi hívők is csatlakoztak a mozgalomhoz. A kezdetben elszórt alkalmak 2010 végére mindenhol megjelentek és rendszeressé váltak. (Az ország 84 milliós lakosságának mintegy

9,5%-a tartozik a kopt ortodox egyházhoz, és 3,4%-a evangéliumi protestáns.)

2010 decemberében az imaközösségek vezetői több helyen is arról szá-

moltak be, hogy Isten sok résztvevőnek üzenetet helyezett a szívére, miszerint hamarosan nagy cselekedetet fog véghezvinni az országban. A vezetők megértették azt is, hogy a prófécia nem csupán a politikai változásokra vonatkozik. És valóban, ahogy a forradalmi lelkesedés alábbhagyott az országban, a káosz erői kezdtek megjelenni, és egyre szaporodtak a keresztényellenes atrocitások. A 2011 januárjában megindult forradalom egy ideig egyesítette a társadalom többségét és győzött. Mubarak elnök bukásával azonban a radikális, keresztényellenes erők is egyre nagyobb teret kaptak. Színre lépett például az Iszlám Testvériség nevű pártszövetség, mely később kormányalakító tényező lett. **Ez év őszére az egyházak vezetői elérkezettnek látták az időt, hogy az imamozgalmat egy nagyszabású közös alkalomra hívják egybe.**

2011. november 11-én este hattól másnap reggel hatig hirdették meg az istentiszteletet a Kairó közelében lévő Szent Simon sziklatemplomban, mely 5000 ülőhelyével a Közel-Kelet legnagyobb temploma. Min-

den várakozáson túltett az összegyűlt tömeg mérete. A szervező egyházi vezetők sem gondolták, hogy 50–70 ezer ember fog elmenni, és nemhogy a templomban, de a környező utcákon is tolong majd a tömeg. Ezen a történelmi alkalmon együtt imádkoztak a keresztyén felekezetek vezetői is, pedig korábban nem volt felhőtlen a viszony az ősi egyházak és az újabb keletű evangéliumi közösségek között. Könnyezve kértek bocsánatot egymástól a korábbi szeretetlenségekért. Az este központjában a közös bűnvallás és megtérésre hívás állt, melynek egyik fő igéjeként Jóel próféta szavai hangzottak: „A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg Uram, népedet, ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet! Ne csúfolhassák őket a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük?” (Jóel 2,17)

Az alkalom hangulatát mi is átélhetjük az internetre feltöltött videofelvételek segítségével, elég beírni a keresőbe a „Prayer in Egypt 11.11.11.” kifejezést.

J. A.

www.interserve.org

A cikk forrásai angol nyelven:

<http://www.christianpost.com/news/christian-revival-in-egypt-includes-revolution-story-69403/>

<https://www.tyndale.ca/news/egypt-remarkable-prayer-gathering>

Az odafennvalókkal törődjünk – ne a háztartással?

Így szoktuk félreérteni a Bibliát – 5.

1. A bibliai szöveg

Kol 3,2: „Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.”

2. A félreértés

A szöveget gyakran idézik annak az elvnek az igazolására, hogy a jó hívő az odafennvaló dolgokkal törődik (értsd: Istennel, gyülekezettel, szolgálattal stb.), és nem a földi dolgokkal (értsd: megélhetés, munka, lakás, szórakozás, takarítás, testápolás stb.).

3. A probléma

Ez az alkalmazás teljesen figyelmen kívül hagyja az eredeti gondolatmenetet. Pál nem a mennyei és a földi ügyek fontosságát állítja egymással szembe, hanem a hiábavaló emberi vallásosságot és a Krisztusban feltámadott, elrejtett és megdicsőülő életet.

4. A szöveg környezete

Kol 2,16–3,4: „Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. Ne vegye el tőletek a versenydíjat az, aki alázatoskodásban és angyalok iránti tiszteletben tetszeleg, látomásaival foglalkozik, saját bölcsességétől ok nélkül felfuvalkodik, de nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az általa növekszik az Isten szerinti növekedéssel. Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők: »Ne nyúlj hozzá, ne izleld meg, ne is érintsd!« Azokról van itt

szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelkezések. Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázatoskodás és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet. Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. **Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.** Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”

5. A helyes alkalmazás

Pál olyan gyülekezetnek ír, amelyet az embercsinálta vallásoskodás különféle formái zavartak össze (angyal- és természetkultusz, aszkézis stb.). Rámutat ezek eredetére (emberek találták ki), gyümölcisére (felfuvalkodás) és haszontalanságára (csak árnyék), majd ezek ellentétéként rámutat arra, ami a Krisztusba vetett hit révén valóság (lelki és testi feltámadás, Istenben elrejtett élet, eljövendő megdicsőülés). Pál tehát nem a mennyei és a földi dolgok között tesz fontossági sorrendet, hanem a mennyei és emberi vallásosságot hasonlítja össze, és az „istencsinálta” vallásra, a Krisztusba vetett hithez és reménységhez való ragaszkodásra bátorít.

DR. SZALAI ANDRÁS

www.apologia.hu

„A kegyelem fölemel”

Horváthné Dunaveczi Leona énekes, szociológus, a www.sikerul.com blogírója. Férjével és három kisgyermekükkel a gyömrői evangélikus gyülekezet tagjai.

Születésed óta nem látsz?

Tizenhárom éves koromban elveszítettem a látásomat. Már szürkehályoggal születtem, amit megműtöttek, és vastag szemüveggel ugyan, de láttam. Fénylátásom még most is van, de sajnos egyre romlik ez is.

Amikor még láttam, még egy rajzversenyt is megnyertem. Nagyon szerettem a színekkel játszani. Kedvenc

témám a naplemente volt. Megvakulásom után újra elkészítettem, olyan zsírkkrétával, amit ki lehetett tapintani.

Isten jelöli ki számunkra a határokat, és nagyon tágas az a tér, amiben élhetünk. Ezt fizikai értelemben is megtapasztaltam. Bár nem látok, sok mindent mégis kipróbálhatok.

Azt mondják az emberek, főleg az egészségesek, hogy igazságtalan Istentől, hogy bizonyos embereket eleve hátránnyal indít az életben. Te rácáfolnál erre, mert Istennek tudsz hálát adni azokért a képességekért, amelyekkel élhetsz. Hogyan jutottál erre a hitre?

Nyolcéves koromban meghalt az édesanyám. A nagymamám nevelt tovább, és láttam az ő életét, hogy folyamato-

san imádkozik. Mindig azt mondta: Sose zúgolódjál, mert az Isten jó!

Ő is meghalt, amikor tizennégy éves voltam, bennem pedig nagyon nagy szeretettség volt. Mindenkinek próbáltam megfelelni, nem hittem az önzetlen szeretetben, azért szerettem, hogy szeressenek. Mindig pótanyákat kerestem.

Egyszer elvittek egy evangelizációra, ahol francia apácák tettek bizonyosságot arról, hogy hogyan tértek meg. A samáriai asszony példázatáról volt szó, hogy Jézus olyan vizet kínál neki, amitől soha nem szomjazik meg. Ekkor érintett meg Isten szeretete. Éreztem, hogy nekem Jézusra van szükségem, rá akarom bízni az életemet. Megtapasztaltam, hogy megérintett, betöltött, és akkor éreztem

először azt, hogy létezik olyan szeretet, ami elegendő, sőt túlcserél a környezetemre.

A férjeddal hogyan kezdődött az ismeretségetek? Három gyermeketek van, pedig nem látó édesanyaként biztosan nehezebb dolgod van, és neki is.

Balatonszárszón ismerkedtünk meg egy református ifjúsági táborban. A Balatonban úszkálva többen együtt elkezdtünk beszélgetni. Ő elmesélte, hogy régen járt csillagász szakkörre. Megfogott, hogy szereti a csillagokat, és az is, hogy olyan mély gondolatai voltak. A megismerkedésünk után három hónappal már megkérte a kezemet. Ő nem a vak nőt látta bennem, hanem a nőt, aki nem lát. A vakság tipikusan olyan helyzet, ami inkább szervezési feladatokat ad.

Milyen gondolatokat fogalmazol meg a honlapodon, a blogbejegyzéseidben?

Ez egy bátorító szolgálat. Az emberek mindig arra vágnak, hogy sikerüljenek a dolgaik. Attól kezdve, hogy sikerüljön elmosogatniuk, egészen az emberi kapcsolataik rendezéséig. Tulajdonképpen az én hétköznapi küz-

delmeimről és a kiutakról szólok, vagy olyan dolgokról, amikre még nem találtam megoldást.

Ez mindenképpen egy őszinte, nehezségeket nem tagadó blog. Keresünk kiutakat, mert lehet találni! Jézus is azt mondta, hogy aki keres, az talál. Őt megtalálni pedig a legnagyobb ajándék.

Milyen szerepet foglal el az életedben az éneklés? Beszélj egy kicsit a Para-ra Gospel Kórusról!

Járok külön énekórákra és a kóruspróbákra. Amit Istentől kaptam, azt szeretném kamatoztatni.

A sérült emberekből álló kórust Bolyki Balázs vezeti. Hallássérült, mozgássérült, értelmi sérült, autista és vak is van közöttük. Az Istentől kapott életöröm átadása a célunk. Van egy olyan dalunk, aminek az a címe, hogy „Meggyógyultam”. Ez döbbenetet szokott kiváltani, mert ebben erő van. Sok ember úgy látja, hogy nekünk meg kellene gyógyulnunk, de mi már meggyógyultunk.

Nekem az élet értelme Isten, az Ő szeretete. Minden más csak hab a tortán, ha látnék, az is az lenne.

Honnan jött az Általad készített hálánaptár ötlete?

Nagyon szeretem a Példabeszédek könyvét és a Prédikátor könyvét. Amikor megragadott egy igé, akkor elgondolkodtam azon, hogy ez milyen nehézségben segít nekem. Így alakult ki ez a füzet.

Van egy probléma és azután a hozzá kapcsolódó, amolyan „csakazértis” hálaadás. Ha már megszoktuk, hogy panaszkodunk, akkor szokjuk meg azt is, hogy hálát adjunk. Ez lélekgyógyító dolog amellelt, hogy biblikus.

Mit jelent számodra a megtérés?

Nem az a megtérés, amikor elhisszük, hogy van Isten, hanem amikor el merjük hinni, hogy Ő egy szerető Atya. Mindig az a kérdés, hogy jó hír-e nekem, hogy van Isten? Amíg egy fenyegető, ostromzó istenkép él bennünk, nem jó hír a létezése.

ERDÉSNÉ KÁRPÁTI JUDIT

A teljes interjú elhangzott a Lélekhangoló evangélikus műsorban, és meghallgatható a <http://misszio.lutheran.hu> honlap rádió menüje alatt.

Mit jelent a látás vak

Akár vakon születtek, akár később veszítették el látásukat, számos kihívással szembesülnek a nem látó emberek. Az Evangélikus Országos Vakmisszió szolgálata még sok kiaknázatlan lehetőséget rejt magában. Bizonyosan több keresztyén vagy kereső vak ember él környezetünkben, mint akiknek lehetősége adatik gyülekezethez kapcsolódni. Körkérdésünk, melyre hívó keresztyén vak testvéreink válaszait kértük, segíthet, hogy újult elhivatottsággal forduljunk feléjük is segítségünkkel és az örömmel.

Varga Diána, evangélikus lelkész

Először meglepődtem ezen a kérdésen: mit jelent számunkra a látás? Általában azt szokták kérdezni, hogyan élem meg így, látássérültként az életemet. De ez a kérdés más, nem hétköznapi. A látás, legalábbis a testi látás, számomra elérhetetlen. Ezt egyáltalán nem kudarcként élem meg, hanem tényként. Számomra a vakság nem betegség, csupán

egy állapot, amely ideiglenes, addig tart, amíg ebben a világban élek. Jól érzem magam így, és vidáman élem az életem. Bár az elevenembe szokott tapintani, amikor azzal állnak elő, hogy legyen önálló, és az én helyzetem más. Ezt nem szeretem. Azt gondolom, hogy minden látássérült arra törekszik, hogy önálló legyen, hogy úgy élje az életét, ahogy bárki más. Ez nagyon fontos nekünk.

Nekem a legfontosabb: megtalálni a lelki ajándékaimat, amelyeket Istentől kaptam, és fejleszteni a lelki látásomat. Azt a látásomat, amivel egy kicsit beelátok az emberek lelkébe, látom a szomorúságukat, az örömeiket. Ez sokkal többet ér nekem, mint a testi látás, és ezért nagyon hálás vagyok Istennek, mert ezzel tudok segíteni az embereken. Akiket pedig ismerek, úgy vettem észre, azoknak is az a fontos, hogy képességeiket kamatoztassák. Az pedig hab a tortán, hogy amikor Istennel leszünk, akkor látni fogunk!

Hack János, az Evangélikus Országos Vakmisszió munkatársa

Fontosnak tartom, hogy nem látóként sem várhatjuk el, hogy mindig mások lépjenek oda hozzánk. Nyitottságot kell mutatnunk az emberek felé, nem álarokat. Úgy tapasztalom, hogy azoknak, akik soha nem láttak, kicsit nehezebb ez. Nekem például, aki később vakultam meg, van egy képem a világról,

testvéreink számára?

a helyekről, az emberekről, így könynyebben is barátkozom. Még álmodom is képekben, a veszteségérzetemmel viszont éppen ezért nehezebben küzdöttem meg.

Én tudom azt, hogy hogy néz ki egy templom, de vakon például mindannyiunknak sokat jelent a templom jellegzetes illata, a gyülekezet hangulata. Vaktáboraink nem hívő résztvevőinek szavaiból kiderül, hogy ők is megérik ezt, megérinti őket Isten, aki mindenütt jelen van köztünk – nem láthatóan.

„Hiszem, ha látom!” – mi is mondogatjuk ezt viccből. Számunkra viszont teljesen világos, hogy lehetetlen így gondolkodni, hiszen hihetünk Istenben látás nélkül is, sőt, mindenkinek így kell hinnie. Mi azt is „látjuk”, hogy mennyi látó ember jár valójában vakon a világban, hiszen csak Istenben bízva találhatunk célt és értelmet az életünkben.

Szluca Lídia, ének- és kamaraművész, kántor

Jézus meggyógyított egy vakot, akitől azt kérte, hogy mosakodjon meg a Siloám tavában, miután bekente a szemét sárral. Vajon miért küldte Jézus őt a Siloám (küldött) tavához? Nem csak azért, mert az a tó abban a korban népszerű volt, és sokan fordulhattak meg arra, így sokan láthatták a gyógyulását. Belegondoltam, hogy vajon ismerte-e ez a vak a tóhoz vezető utat? Hogyan jutott el odáig? Talán segítettek neki, de az is lehet, hogy egyedül kellett elmennie oda, úgy, hogy nem ismerte az odáig vezető utat, egyedül kellett leereszkednie a tóhoz talán egy meredek tóparton.

A vak hitt Jézusban. Nem kezdett el alkudozni. Nem mondta, hogy van itt

a közelben egy tó, oda ismerem az utat, elmegyek oda és ott lemosom a sarat. Hát nem mindegy, hogy itt mosom-e le vagy amott? Nem, ez a vak vállalta a veszélyt, azt, hogy talán nem ismerte a Siloámig vezető utat, így is el mert indulni.

Hogy ma nekünk mi a Siloámunk? Minden vaknak más. Egy jó állás, egy szép család, egy egyetem, ahol tanulni szeretnénk, és még sorolhatnám. Jézusban bízunk! Ő ma is elvezet minket a Siloám taváig, ahol „megmosakodva” és „megtisztulva” életünkre teljes megoldást találhatunk.

Láng Edit, missziói munkatárs

Évekkel ezelőtt összeharaktkoztam egy indiai keresztény diákkal, Dáviddal. Hazánkban tanult főiskolán. Sokat beszélgettünk, imádkozott értem, leveleit dossziében őrzöm. Tudta, hogy nem látok, ezért engedte az arcát és a ruháját megfogni. Évek múlva egy osztálytársam mondta el, hogy Dávid alacsony, sötétbőrű férfi, az érinthetetlenek kasztjából származik Indiában. Mindig ugyanazt a zsákruhát hordta magán, amelyet egyszer a kezemmel láttam rajta. A fizikai érintés Isten üzenete volt neki.

Akiket sokan érinthetetlennek tartanak, Jézus megérinti a szeretetével. Most értettem meg, miért azonosult az indiai diák olyan mélyen a zsidó nép szenvedésével. Rájöttem, miért volt olyan boldog, amikor egy zsidó professzorral közösen fényképeztünk. A vendég professzor hitt Jézusban, evangélikusoktól hallott az Újszövetségről. Tőle tudom, hogy a rabbik szerint csak a Messiás gyógyíthatja meg az

érinthetetlen leprás betegeket. Jézus, aki leprásokat gyógyított, megérintette az indiai diák szívét is, aki az érinthetetlenek kasztjából származik. Így omlanak le a világ válaszfalai Isten országában. Az indiai diák sikeresen lediplomázott, családjával él hazájában lelkipásztorként.

(A fotón Láng Edit látható Jósua és Dávid indiai diákok, valamint Arnold Fruchtenbaum professzor társaságában.)

Horváthné Dunaveczi Leona szociológus, a gyömrői evangélikus gyülekezet tagja

„Milyen jó neked, téged nem vihet bűnbe a szem kívánsága!” Nagyon meglepődtem, mikor ezt a kijelentést először hallottam, s azon gondolkodtam, hogy mit mondhatnék erre. Ha ennyire „rossz” az, hogy a látvány könnyen félrevezethet, akkor mégis miért teremtette Isten azt a sok gyönyörű színt és formát, amit korábban én is élvezhettem?

Nem az a probléma, hogy gyönyörködünk a szép dolgokban, ez is Isten dicséretéhez vezethet. Akkor van baj, ha csak ehhez az egy értékhez ragaszkodik a lelkünk, mert a szépség mulandó. Az is probléma, hogy az ember az előnytelen külsejű társaira sokkal kevésbé akar odafigyelni, mert megengedjük a lelkünknek, hogy a külső benyomás vezéreljen. Hála Istennek, hogy van ebből kiút, mert Jézus szíve is vezethet bennünket, ha kérjük Tőle. S az Ő szíve mindenkiről ezt súgja a fülünkbe: „Én gyönyörűségem!”

*Összeállította:
Erdészné Kárpáti Judit
és Szeverényi János*

Az egyház gyógyulása

A Római Kúria és Krisztus Teste

Ferenc pápa a Kelemen-teremben 2014. december 22-én elhangzott beszédének rövidített változata

Kedves Testvérek!

Akarácsony Isten szeretetének megnyilvánulása, Istené, aki emberré lesz, hogy üdvözítse az embereket. Ő nem valamit ad nekünk, hanem önmagát adja. Magára veszi emberi létfeltételeinket és bűneinket, hogy kinyilatkoztassa isteni életét, végtelen kegyelmét és ingyenes megbocsátását.

Szeretnék hálás és mélyen átértett köszönetet mondani az Úrnak mindazért a jóért, amelyet Ő nagylelkűen véghez kívánt vinni a Szentszék szolgálata révén, alázatosan bocsánatot kérve tőle minden hiányosságért, amelyeket gondolatlan, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövtünk. És éppen ebből a bocsánatkérésből kiindulva szeretném, ha

a következő megfontolások mindnyájunk számára ösztönzéssé válnának egy valódi lelkiismeret-vizsgálatra.

Az egyház Jézus Krisztus misztikus testének képe. **„Ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.”** (1Kor 12,12) Krisztus testének építésénél is érvényesül a tagoknak és a feladatoknak a különbözősége. Egy a Lélek, aki sokféle ajándékát a maga gazdagsága és a szolgálatok szükségletei szerint osztja szét az egyház javára. Szép úgy gondolni a Római Kúriára, mint az egyház egy kis példaképe, vagyis mint egy „testre”, amely arra törekszik, hogy egyre egészségesebb, harmonikusabb és egységesebb legyen önmagában és Krisztussal, a tagok kulturális, nyelvi és nemzeti különbségei ellenére. Mivel a Kúria egy dinamikus test, nem élhet anélkül, hogy ne táplálkozzon, és ne ápolja magát, csakúgy, mint az egyház nem élhet anélkül, hogy ne lenne élő, személyes, hiteles és szilárd kapcsolata Krisztussal. A mindennapi ima, a szentségekhez való állhatatos járulás,

különös tekintettel az eucharisziára és a kiengesztelődésre, az Isten szavával való mindennapos kapcsolat és a karitatív tevékenységben megvalósuló spiritualitás mindnyájunk számára életbe vágóan fontos táplálék. Az Istennel való élő kapcsolat táplálja és megerősíti a többiekkel való szeretetközösséget is, vagyis minél bensőségesebben kapcsolódunk Istenhez, annál egységesebbek vagyunk egymással. Azonban a Kúria, mint minden test, ki van téve betegségeknek, rendelkezésnek is. Itt szeretnék megemlíteni néhányat ezek közül a lehetséges betegségek közül, amelyek meggyengítik az Úrnak végzett szolgálatunkat:

1. Ha úgy érezzük, hogy nélkülözhetetlenek vagyunk és elhanyagoljuk a szükséges ellenőrzéseket. Az a Kúria, amely nem önbíráló, amely nem törekszik arra, hogy jobb legyen: beteg test. Egy szokványos temetőlátogatás segíthetne abban, hogy lássuk olyan személyek nevét, akik közül néhányan talán azt hitték, hogy nélkülözhetetlenek! Ez azok betegsége, akik mindenkinél magasabb

rendűnek érezik magukat, ahelyett, hogy mindenkit szolgáljanak. Szenvédélyesen szemlélik saját képmásukat és nem látják meg Isten képmását mások arcán.

2. A másik a túlzott tevékenykedés. Azokról van szó, akik elmerülnek a munkában, elkerülhetetlenül elhanyagolva „a jobbik részt”: azt, hogy Jézus lábához üljenek (Lk 10,38–42). Időt kell tölteni a családtagokkal, tiszteletben kell tartani a szabadság időszakát, mint a lelki és testi feltöltődés pillanatait.

3. Az értelmi és spirituális megkeményedés betegsége. Azokról van szó, akik út közben elveszítik a belső békét. Veszélyes elveszíteni azt a szükséges emberi érzékenységet, amely arra készíti, hogy együtt sírjunk azokkal, akik sírnak, és együtt örülünk azokkal, akik örülnek! Kereszténynek lenni ugyanis azt jelenti, hogy ugyanaz az érzés van bennünk, mint „amely Krisztus Jézusban volt” (Fil 2,5).

4. A túlzott tervezés és funkcionalizmus betegsége, amikor az apostol mindent aprólékosan megtervez, és azt hiszi, hogy tökéletes tervezéssel a dolgok ténylegesen előrehaladnak. Szükséges, hogy mindent jól előkészítsünk, de anélkül, hogy irányítani akarnánk a Szentlélek szabadságát, amely mindig nagyobb minden emberi tervezésnél.

5. Amikor a tagok elveszítik az egymás közötti szeretetközösséget és a test megszűnik harmonikusan működni, nem élnek meg a szeretetközösséget és a csa-

patzellemet. Amikor a láb azt mondja a karnak: „nincs rád szükségem”.

6. Létezik a „spirituális Alzheimer-kór” is, vagyis az, hogy az illető elfelejti az Úrral való személyes történetét, az „első szeretet” történetét (Jel 2,4). Az ilyen személy teljes függőségi állapotban él saját, gyakran képzeletbeli nézeteitől. Falakkal, szokásokkal veszi körül magát, és egyre jobban rabszolgájává válik azoknak a bálványoknak, amelyeket saját kezével faragott.

7. Amikor a látszat, az öltözet színei és a kitüntetés jelvényei válnak az élet elsődleges céljává, elfeledve Pál szavait: „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is” (Fil 2,3–4).

8. Az egzisztenciális skizofrénia betegsége azoknak a betegsége, akik kettős életet élnek. A spirituális kiüresedést semiféle diploma vagy akadémiai titulus nem képes betölteni. Párhuzamos világot teremtenek maguknak, amelyben félretesznek mindent, amit másoknak szigorúan tanítanak.

9. A pletykálás betegsége súlyos betegség, ami úgy kezdődik, hogy váltunk két szót és hatalmunkba kerítjük a személyt, „konkolyhintóvé” téve őt, és sok esetben testvérei jó hírének hidegvérű gyilkosává. A gyáva személyek betegsége ez, akiknek nincs bátorságuk ahhoz, hogy nyíltan beszéljenek.

10. A főnökök istenítésének betegsége azoké, akik hízelegnek előljáróiknak, abban reménykedve, hogy elnyerik jóindulatukat. A személyeket, és nem Istent tisztelik, akik úgy élik meg a szolgálatot, hogy kizárólag arra gondolnak, mit kapnak érte, nem arra, hogy mit kell adniuk. Ez a betegség megtámadhatja az előljárókat is, amikor hízelegnek egyes munkatársaiknak, hogy megszerezzék segítségüket és pszichológiai függőségüket.

11. A mások iránti közöny betegsége. Amikor mindenki csak saját magára gondol és elveszíti az emberi kapcsolatok őszinteségét. Amikor a tapasztaltabb nem adja át ismereteit kevésbé tapasztalt munkatársait szolgálva. Amikor féltékenységből vagy ravaszságból örömet érez, látván, hogy a másik elbukik, ahelyett, hogy segítene neki talpra állni és bátorítaná őt.

12. A gyászos arckifejezés betegsége. Azokról a mogorva, barátságtalan emberekéről van szó, akik azt hiszik: ahhoz, hogy komolyak legyünk, a többieket melegséggel, keményen és arrogánsan kell kezelni. Valójában a teátrális komolyság gyakran a félelem és az önbizalom hiányának a jelei. Az Istennel teli szív boldog szív, örömet sugároz és öröme ráragad mindazokra, akik körülötte vannak.

13. A felhalmozás betegsége: amikor az apostol arra törekszik, hogy betöltsön szívében egy egzisztenciális úrt anyagi javakat felhalmozva, hogy biztonságban érezze magát. A felhalmozás csak még jobban megnehezíti és kérelhetetlenül lelassítja az előrehaladást!

14. A zárt körök betegsége, ahol a csoportcskához való tartozás erősebbé válik, mint a Testhez való tartozás, egyes helyzetekben mint a magához Krisztushoz való tartozás. Ez a betegség belülről lesújtó rossz, és ahogyan Krisztus mondja: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik” (Lk 11,17).

15. A világi nyereség, a magamutogatás azoknak a személyeknek a betegsége, akik meg akarják sokszorozni hatalmukat és ebből a célból képesek rágalmazni, másokat lejáratni, rossz hírbe hozni. Természetesen azért, hogy önmagukat mutogassák, és azt bizonyítsák, hogy ügyesebbek másoknál.

Csak a Szentlélek gyógyíthat meg minden betegséget. Ő érteti meg velünk, hogy minden tag részt vesz a test megszentelésében és meggyengítésében. A gyógyulás a betegség tudatosításának, valamint a személyi és a közösségi döntésnek a gyümölcse.

A papok olyanok, mint a repülők: csak akkor van hírértékük, ha lezuhannak. Pedig olyan sokan vannak, akik repülnek! Sokan bírálják őket és kevesen imádkoznak értük. Ez körvonalazza papi szolgálatunk jelentőségét és törekvését, de azt is, hogy milyen sok rosszat tud okozni az egyház egész testének egyetlen pap is, aki elesik.

Hogy el ne essünk, kérjük Mennyei Atyánkat, hogy mi is úgy szeressük az egyházat, mint ahogy Krisztus szerette, és legyen bátorságunk ahhoz, hogy elismerjük bűnös voltunkat. Érezzük szükségét az irgalmasságának és ne féljünk attól, hogy kezünket atyai kezére bizzuk.

Merj fegyelmezni!

Könyvismertető Dr. James Dobson: *Fegyelmezz! Megéri!* – *Szülők és tanárok kézikönyve* című könyvéről, amely a Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány (KIA) kiadásában jelent meg Budapesten, 2001-ben.

A jó szülői nevelés alapelvei örökérvényűek, mert a családok Teremtőjétől erednek. A Szentírás ihletett tanításai éppen úgy érvényesek a XXI. században, mint őseink korában.

Az utóbbi évtizedekben a szülők használhatatlan nevelési tanácsokat kaptak. Például hogy nincs szükség határozott vezetésre, a gyermek értelmére próbál-

janak hatni azzal, hogy elmondják, miért kell jól viselkedni. Arra biztatták a szülőket, hogy maradjanak tétlen szemlélők a fejlődés éveiben. Pedig nem elég csak reménykednünk, hogy gyermekünk felnőve majd jószívű, hálás, becsületes, igazmondó és kedves lesz. A gyermek nyilvánvalóan nem öröklí a jó viselkedést.

Sokat írtak a kemény, elnyomó, szeretetlen fegyelmezés veszélyeiről. Az in-

dokolatlan és túlságosan kemény fegyelmezés valóban káros, de nem igazolható ezzel a vezetésről való lemondás. Minden szülőnek tudnia kellene, hogy hol húzza meg a határt, amikor gyermeke dacosan viselkedik. Szeretettel kell fegyelmezni, önfegyelmemre és felelősségteljes viselkedésre kell nevelni gyermekeinket. **A gyermekek az őszinte szeretet légkörében fejlődnek a legjobban, amely az ésszerű, következetes fegyelmezésre épül.**

Nehéz eldönteni, hogy melyik véglet okoz nagyobb kárt. Az erőszakos, érzéketlen fegyelmezés árt a gyermeknek.

De ugyanilyen káros az ellenkező véglet is, ha hiányzik a felnőtt vezető, a gyermek csecsemőkorától kezdve a „maga ura”. Azt hiszi, a világ körülötte forog, és hihetetlen tiszteletlenséggel viselkedik a hozzá legközelebb állók iránt. Az is egyfajta veszélyeztetés, ha nem veszünk tudomást a kicsi kétségbeesett igényéről, hogy neveljék. A gyerekek abból merítik biztonságérzetüket, hogy tudják, hol vannak a határok és ki fogja azokat betartatni. A kijelölt határ biztonságot jelent. Ha nem állítunk fel határokat, vagy szüleikkel dacolva a gyermekek állítják fel a saját határaikat, zűrzavar uralkodik a családban és mindenki szenved tőle.

Kritikus tényező a szülők iránti tisztelet megtanítása, mert a gyermek szüleihez való kapcsolata veti meg az alapját minden más későbbi emberi kapcsolatának. Ez az első és legfontosabb szocializációs kapcsolat. Fontos szempont a keresztyén szülőknek: ha gyermekük nem tartja tiszteletre méltónak a szüleit, el fogja utasítani hitüket is. Isten azt a feladatot bízta a szülőkre, hogy Őt képviseljék azokban az években, amíg a gyermek egyénisége alakul. Ezért olyan fontos, hogy megtapasztalják a felmérhetetlen szeretetet és az igazságot. Ha szeretjük őket, de megengedjük, hogy tiszteletlenül bánjanak velünk, vagy ha mereven fegyelmezzük, az Atya képét hamisítjuk meg.

El kell döntenünk, hogy egy adott viselkedés kétségbe vonja-e a szülő irányító szerepét. A választott fegyelmezés ennek a függvénye. Ha tudatos, dacos engedetlenséget tapasztalunk, azonnal el kell fogadni a kihívást. Ha ezekre nem adunk azonnal egyértelmű és következetes választ, akkor gyermekünk újabb és újabb csatákat fog kirobbantani.

A szeretet és a fegyelem nem áll ellentétben, egymást segítik a nevelésben a gyermek viselkedésének befolyásolásában. Az egyik nem lehet meg a másik nélkül. A fegyelmezés nem csorbítja a szülői szeretetet, hanem belőle következik. A megfelelő büntetés nem a gyermek ellen, hanem érte történik: „Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy engedjelek így viselkedni!”

A gyakori és igazságtalan büntetés rombolja a szülő-gyermek kapcsolatot, de a helyesen, az elkövetett vétséggel egyensúlyban alkalmazott fenyítés megerősíti a gyermek biztonságérzetét és szülei iránti szeretetét. A gyerekek tisztában vannak azzal, hogy rosszat tettek és megérdemlik a következményeket. **A szülőnek ezt kötelessége megerősíteni.**

„Aki nem bünteti meg a rosszat, parancsot ad a végrehajtására.” – Leonardo da Vinci

Az első tizenkét év minden megoldatlan ügye a serdülőkorban robban. Ezért már típegő korú gyermekünknek szelíden, de kitaróan tudomására kell hoznunk, hogy ki a főnök, ki irányít, mihez tartsa magát. Fontos, hogy a szülők gyermeküket szeressék eléggé ahhoz, hogy a helyzet urai maradjanak.

A dacos viselkedés olykor nem lázadás vagy kihívás, hanem csalódás, elutasítás vagy egyéb lehet a háttérben. Azok a sikeres szülők, akik ezt meg tudják fejteni, mielőtt válaszolnak a viselkedésre. A jó nevelés a viselkedés mögött rejlő jelentés helyes értelmezéséből áll.

Gyakran a fegyelmezés után nyílik a legjobb alkalom a beszélgetésre, amikor a szülő megnyeri a dacos kihívás után az ütközetet, amikor a gyermek tudatában van annak, hogy megérdemelte, amit kapott, mert kihívásával szinte „kérte” a büntetést. A szülők tekintélyének kimutatása alapozza meg legjobban a tiszteletet. Ilyenkor őszintén lehet beszélni, hogy mennyire szeretjük, miért büntettük meg, és a jövőben ezt hogyan kerülheti el. Így mutathatjuk meg, hogy nem a gyermeket, hanem a viselkedést utasítjuk el. Igazságtalan büntetés után a haragos gyermek nem nagyon akar beszélgetni.

Teljesen reménytelen kiabálással irányítani. Amikor a gyermek felfedezi, hogy a szóáradat mögött nincs fenyegetés, nem is hallgat többé rá. Az irányításnál azok a legsikeresebb módszerek, amelyeknél a gyermek számára fontos dolgok forognak kockán, vagyis az engedelmes viselkedés számára előnyös következményekkel jár.

Ne tömjük gyermekeinket drága ajándékokkal! A jólét nagyobb jellempróba, mint a szegénység. Kevés körülmény akadályozza jobban a megbecsülés érzését, mint amikor azt érzi a gyermek, hogy bármit bármikor megkaphat. Megfosztjuk az örömtől, ha túl sokat adunk neki. Soha nincs lehetősége vágygni valamire, álmodni valamiről.

Teremtsük meg az egyensúlyt a szeretet és a fegyelem között. Nagyon fontos a két tényező kölcsönhatása. Ha dacos kihívással van dolgunk, arassunk elsőprő győzelmet. Amikor a gyermek azt firtatja, ki a helyzet ura, világosítsuk fel. Ha azt kérdezi, ki szereti, öleljük magunkhoz, bánjunk vele tisztelettel, méltósággal, és ugyanezt várjuk el tőle.

A. L.

Stifner-Kóháti Dorottya lelkész-újságíró másfél évtizede vesz részt egyházunk médiamunkájában. A Kossuth Rádióban kéthetente, hétfőn, 1/2 2-kor elhangzó *Erős vár a mi Istenünk!* című evangélikus félóra felelős szerkesztője, indulása óta a *Híd* szerkesztőségi munkatársa. Sokrétű munkája a rádiózás kapcsán is összefonódik az Evangélikus Missziói Központtal. Egyházi műsorának része az itt készülő *Misszió percek* rovat, ő pedig interjúkat készít a Magyar Evangélikus Rádiómisszió műsora számára is.

Munkában a Kossuth Rádió 19-es stúdiójában

Isten dicsérete – pozitív hangvétellel

Miben korlátoz és milyen lehetőségeket rejt az, hogy egy állami rádióadón keresztül, széles körben hallgatható az Általad szerkesztett egyházi műsor?

Annál nagyszerűbb lehetőség, mint a Kossuth Rádió néven ismert közszolgálati adón megszólalni, nem létezik. A rádió történelme, nivója, rangja, magas szakmai mércéje, mai napig kimagasló hallgatottsága mindannyiunkat hétről hétre kötelez és motivál. Nem kizárólag evangélikusok, hanem a keresztyénség iránt nyitott, más felekezetű, vagy egyáltalán nem vallásos hallgatók is szívesen hallgatják a vallási félórát. Hétköznap, munkaidőben – tehát sajnos kevés fiatal hallgatót érünk el, de sok aktív korú hallgatónk pl. autóban ülve figyel ránk.

Építő, értékes tartalmat szeretnék átadni, ami elsőrendben hitünket és egyházunkat jeleníti meg. Sok a rossz hír, a lehangoló esemény, a tragédia a médiában. Vágyunk az emberek a békés, harmonikus, pozitív hangvételre, amely rámutat: **a világot Isten végtelen szeretete és gondviselése hatja át, még ha nem is érezzük ezt minden pillanatban.** Mi boldogan adunk át jó híreket: az evangéliumot, és olyan emberi történeteket, portrékat, amelyek elgondolkodtatnak,

utat mutathatnak, vagy „csak” derűvel, reménnyel töltenek fel.

Evangélikus hallgatóink az otthonosság érzésével hallgatják az ismerős lelkészek, gyülekezetek történeteit, a nem evangélikusok pedig szándékunk szerint megismerhetik a színes, eleven, szellemi, lelki és kulturális értékekkel gazdagon megáldott evangélikus egyház hazai életét, ünnepeit, arcait. Megtiszteltetés, hogy a közszolgálati adón is hallgathatjuk hangunkat.

Az evangélikus egyháznak van mondanivalója a társadalom számára. Szava is, tettei is – Isten dicsőségére, hiszen **bármiről beszélünk, bárhogyan jelenünk meg, őt hirdetjük, őt dicsérik.**

A teljes médiás munkád melyik része áll a szívedhez legközelebb?

Mindig az a legkedvesebb, amit éppen csinállok, s a változatosság a legjobb az egészben! Egy „rádiós hét” és számos esemény után leülni a gép elé, és írni a magam csendjében jutalomszámba megy... Valamennyi területét és fázisát szeretem az írásnak és a rádiózásnak is, hiszen emberekkel, eseményekkel, kreativitással teli hivatásról van szó. A Bródy Sándor utcai patinás rádióépület és az ott dolgozók az életem részei! A férjemet, dr. Stifner Gábort is ott ismertem meg.

S még egy: „munkaköri kötelességemnek” tekintem, hogy nagyon sokat olvassak. A könyvek adta élmények nélkül nem lehet szellemi munkát végezni, ez a legjobb befektetés.

Milyen terveid vannak a közeljövőben az evangélikus egyházi félóra formálására?

Az Evangélikus Információs Szolgálat március 1-jei megalakulása lehetővé tette, hogy az evangélikus média erői koncentráltan, összefogva dolgozzanak. Ez számomra is lehetőségeket rejt. A jövőben talán több munkatárs bevonása is valóság lesz – ez égetően szükséges!

Az első az evangéliumi tartalom megjelenítése, amelyet az eddiginél több műfajban, frissen, változatosan fogunk formába önteni. Rendszeresen jelentkeznék kulturális rovat, népszerű bibliaismeret, „asztali (stúdió-) beszélgetések”, nem mennénk el a társadalmi kérdések mellett sem, és sokak kérésére az áhítat és a jegyzet sem fog hiányozni. Átfogóbb portrékat is szívesen rögzítünk majd, a kossuthos *Arcvonalok* mintájára, hiszen oly sok példamutató élet, erőt adó sors van körülöttünk.

ERDÉSZNÉ KÁRPÁTI JUDIT

Olvasóink, hallgatóink visszajelzéseiből

Híd magazin

Előnyére változott a Híd magazin, köszönjük, gratulálók!

Gáncs Péter (2014/1. szám)

Ízléses, szemre való, kellemesen lágy kontasztú, profi... Szóval nagyon örülök neki!
Laci (2014/1. szám)

Nagy örömmel és hálával lapozgatom, olvasgatom a Híd legújabb számát – nagyszerű, ami a „szép” témában megjelent. Minden cikk élmény, gazdagság. Hálás vagyok ezért a számért is. Vissza-visszalapozok a régiekbe is – mindig találok nagyon értékes cikket...

B. P. (2014/1. szám)

Nagyon köszönjük, csodálatos anyag! Nagyon mélyen megérintett! Jézus az IRGALOM!

Szlávikné Jenei Mariann (2014/2. szám)

Kárpátaljai református lelkész szavait továbbítom Nagyszőlősről, akinek férjem rendszeresen vitt Híd magazint egy német csoport társaságában. Nagy elismeréssel szólt az újságról, mondván, hogy az evangélikusok nagyon jól fogják meg az égető kérdéseket, s adnak rá adekvát választ. A dicsérő szavakat ezennel továbbítom, s kívánok áldást további munkáikra.

Ferenczi Emőke (2014/3. szám)

Gratulálók a legutóbbi számhoz, nagyon jó, nagyon szépek az illusztrációk is. Nem is tudok választani az orvosok, lelkészek közül, mindenkinek nagyon jó a hozzászólása. Minden cikket elolvastam. Úgy érzem, ezt most el kellett mondanom. A Híd magazin olyan lap, amit nagyon szívesen olvasok.

id. dr. Hafenschner Károly (2015/1. szám)

A Híd magazin írásai magas színvonalú, igényes, hitet erősítő bizonyságok. Köszönöm!

Vajsné Ibolya református lelképásztor

Egy rákoskeresztúri evangélikus testvérünk hosszabb ideje készült és tett félre pénzt arra, hogy a Híd magazin minden megjelenését számát megvásárolja. A honlapon nézegette a korábbi példányokat, és nagyon hozzá szóló volt, amire éppen rátalált. A magazinokért személyesen jött el, és adományt is adott.

Rádiómisszió

A Magyar Evangélikus Rádiómisszió munkájával legszélesebb körben a Kossuth Rádióban találkozhatnak a hallgatók, az evangélikus egyházi félóra *Missziói percek* rovatában.

A Rádiómisszió *Lélekhangoló* műsora hat egyházi rádión, illetve Budapesten a közösségi Civil Rádión, és ezek honlapjain keresztül hallgatható. Utóbbi rádióval közel tíz éve van jól működő kapcsolatunk. A katolikus Szent István Rádió (Észak-Magyarország) és a Sion Rádió (Beregszász, Kárpátalja) szintén régi kapcsolatra tekint vissza a Rádiómisszióval.

Az utóbbin túl református testvéreinkkel az elmúlt években a kolozsvári Agnus Rádió és az Európa Rádió (Észak- és Kelet-Magyarország) révén működünk együtt. Két 2014-ben indult rádió heti 4-5 alkalommal sugározza missziói félóráinkat: a szombat-helyi Credo Evangélikus Rádió és az adventista Kontakt Rádió Budapesten. A Mária Rádióval a tavalyi év óta van kapcsolatunk egyes, kérésükre készített hanganyagok kapcsán.

A honlapunk (<http://misszio.lutheran.hu>) lehetőséget nyújt többek között a rádiók számára készült felvételek meghallgatására

– ezzel látogatói adataink szerint sokan élnek is. Örömmel és hálával látjuk Isten munkáját hallgatóink visszajelzései nyomán. Ezekből közlünk most néhányat.

Nagyon örülünk, hogy vagytok nálunk, a hétfői kuratóriumi ülésen is előjött, hogy milyen profi műsorokat készítetek!

Cserhádi Akos, Civil Rádió

Szeretnénk ezentúl is rendszeresen letölteni és leadni a *Lélekhangoló*t. Gratulálni szeretnénk a műsorhoz, nagyon tartalmas és hangulatos!

Kiss Gábor, Agnus Rádió

A nagytarcsai gyülekezet azért hívta meg Lóczy Tibort, a Szlovákiai Evangélikus Missziói Központ vezetőjét, mert a magyarországi Evangélikus Missziói Központ honlapján korábban hallható volt a bizonyoságtétele, ami igazán evangéliumi, Krisztushoz vezető volt.

Baranka György lelkész

Pár perce hangzott el a műsor, melyben a Gombán élő nyugdíjas lelkész beszélt. Nagyon megérintettek az elhangzottak. Köszönöm szépen a műsort.

Szt. István Rádió-hallgató (Széll Bulcsú-interjú)

Jól összeszedett gondolatok és életközeli szemlélet. Nagyon köszönöm! Meg lehet őt hívni vajon ifi órákra? Az ifis életkorúak jobban elfogadnak véleményt, tanácsot külső személytől, mint a szüleiktől.

B. E., ötgyermekes édesanya (Gulyás Judit-interjú – fiatalok közötti prevenciós szolgálat, életvédelem)

Hallgattam az interjút Johann Gyulával. Nagyon örültem neki! :)

Vető István lelkész

A Krisztus-arcú egyház

Fabiny Tamás püspök záróáhítata, amely az Északi Evangélikus Egyházkerület missziói napján, 2015. május 16-án hangzott el a debreceni református Nagytemplomban.

„A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak.” (ApCsel 28,2)

Krisztus-arcú egyház – ez a mai missziói nap témája. Ma újra és újra meg kell magunkat kérdezni: megvan-e, megvan-e még ez a Krisztus-arcunk? Tartok azonban tőle, hogy legelőször azt kell megkérdeznünk: megőriztük-e emberarcunkat? A költő, *Nagy László*, nem sokkal halála előtt emlékezetes interjút adott a televízióban. Arra a kérdésre, hogy mit üzen a következő századnak, valahogy így felelt: „Ha lesz még emberi arcuk, akkor csókolom őket”.

Milyen arcunk van?

Szakemberek mára már különleges arcfelismerő szoftvereket fejlesztettek, amelyek a jellegzetes ismertetőjegyeket kezdik vizsgálni. Ha bekapcsolunk bizonyos számítógépeket vagy telefonokat, nem kell jelszót vagy PIN-kódot beütönnünk, hanem elég a monitorra mosolyognunk, amely intelligensen felismeri az arcunkat. E szoftver állítólag 97%-os pontossággal felismeri az emberi arcot. Az élő szervezet szeme ezt ugyan 97,5%-os pontossággal végzi el, ám amíg az ember néhány száz, maximum néhány ezer arcot képes felismerni, addig a számítógép a Facebook 1,4 milliárd (!) felhasználójának arcát tárolja... Ez a technika persze az üzlet szolgálatában is áll, hiszen a gép felismeri az aktuális felhasználó korát és nemét, hogy aztán annak megfelelő reklámokat sugározhasson. Rémisztő távlatai vannak ennek a biztonság terén, hiszen bárhol járunk, az arcfelismerő szoftverrel kiegészített biztonsági kamerák felismernek minket, és adott esetben kitiltanak egy városrészből vagy akár országból. Nem véletlen, hogy sokan úgynevezett „antipaparazzo” szemüveggel járnak: a csúcstechnológiás okuláré

által kibocsátott fény összezavarja a kamerát.

Milyen arcunk van?

Lehet, hogy a technika forradalmian új, maga a tanítás nagyon régi.

Isten a maga képmására teremtette az embert. Ám a bűn következtében talán egészen mélyre került bennünk ez az Isten-arc, amelyet így – *Reményik Sándor* módjára – a fölébe tornyosuló ezer rétegtől meg kell szabadítani, hogy ismét reneszánsza legyen (*Istenarc*).

Hiszem, hogy Isten minden arcfelismerő szoftvernél különb módon megismer minket. Tudja, hogy mégiscsak az ő arcát viseljük, és így hozzá tartozunk. Ezért persze elrejtőzni sem tudunk.

Jézus megszentelte az emberarcot. A csecsemő arcát is Jézus hordta. A koldus arcát is, ahogy *Dsida Jenő* írja: „Megfürdettem egy öreg koldust, / akinek Krisztus-arc volt az arca” (*Békés mederben*).

Missziói napunkon arról volt szó, hogy egy Krisztus-arcú egyház tagjai lehetünk. A plakáton síkban, kinyomatva szerepel az egyetlen Krisztus-portrét formázó sok száz emberi arc. A valóságban hús-vér módon nekünk kell ezt megvalósítani. Ha ránk néznek, látják-e Krisztus vonásait? Ráismernek-e? Nem hozunk-e szégyent Urunkra?

„A ránk zúduló eső és hideg miatt mindnyájunkat befogadtak.”

Ezekre a kérdésekre három történet segítségével keressük a választ.

Az első elbeszélés a Krisztus utáni első századból való. Az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv vége felé arról értesülünk, hogy Pált és társait fogolyként, hajón viszik Itáliába. A tengerészek ellenőrzésesen viselkednek az utasokkal, akik több százan zsúfolódnak össze a hajón. Már hetek óta nem ettek semmit. Egy-szercsak hajótörést szenvednek, és katonák meg akarják ölni a foglyokat. Aztán nagy nehezen – ki úszva, ki deszkákba kapaszkodva – csak partra evickélnek Málta szigeténél. Ami pedig ezután történt, arról szóljon Lukács, a könyv szerzője: „A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak”. Értitek, testvéreim? Még a barbárok is képesek az irgalom ilyen megnyilvánulására. Tudják, hogy „valami nagy-nagy tüzet kéne rakni, / Hogy melegednének az emberek” (*József Attila: Tél*). Ők még nem olvasták évi igeként az Útmutató-

jukban, hogy „Fogadjátok be egymást, ahogy Krisztus is befogadott titeket...” (Róm 15,7) – de aszerint cselekedtek. **Mert egy Isten-arc volt eltemetve bennük, befogadták a Földközi-tenger hajótörötteit.**

A második elbeszélést a nyíregyházi gimnazisták néhány órája jelenítették meg itt, a debreceni Nagytemplomban. A XVII. század vége felé a protestáns prédikátorokat és tanítómestereket – ama negyven prédikátort – ugyancsak a Földközi-tenger hajóira vitték. Gályán szenvedtek, mivel nem voltak hajlandók áttérni a pápista hitre, illetve nem tagadták meg lelkeszi hivatásukat. Nápolyba érve már csak 32-en maradtak életben. Sz szenvedésüknek egész Európában – főleg annak protestáns többségű országaiban – híre ment. Egy holland admirális, Michael de Ruyter aztán nemcsak szánakozott rajtuk, hanem cselekedett is kiszabadításukért. Kifizette a személyenként 100 talléros váltságdíjat. Néhány hónappal később Szicília partjainál ágyúgolyó sebesítette meg az admirálist, aki aztán belehalt a fertőzésbe. Láttuk a színdarabban azt is, hogy milyen csodálatos európai összefogás gondoskodott aztán az gályarabok további sorsáról. A kontinens számos közössége, egyeteme és gyülekezete befogadta őket.

A harmadik történet a XXI. században, napjainkban játszódik, ugyancsak a Földközi-tengeren. A híradások naponta elének hozzák azokat azoknak a szenvedését, akik Afrikából és a Közel-Keletről menekülve ugyancsak hajón érkeznek Európa partjaira. Kétségtelen, hogy gonosz szívű és kalmár szellemű embercsempészek szállítják őket. Azt sem lehet vitatni, hogy sokan kalandvágyból vagy éppen ártó szándékkal érkeznek kontinensünkre. Azt azonban nem lehet kétségbe vonni, hogy a többség végső kétségbeesésében fizeti ki a csillagászati összegű viteldíjat. Jönnek aggastyánok, nők és gyermekek, és persze életerős férfiak, akik dolgozni szeretnének. Hogy családjukat el tudják tartani, vagy az összeg egy részét hazaküldjék a nélkülözőknek. Keresztyének, akiket hazájukban üldöznek. Mohamedánok, akiknek általában semmi közük a fanatizmushoz.

Mit tesz ebben a helyzetben az európai ember? Hogyan viselkedik az ember, akit az Isten a maga képére teremtett? Megszólal-e és cselekszik-e a Krisztus-arcú egyház?

Úton, Gyimesből

Ha Gyimesben a pásztorvilág jelentette a (nem is akármilyen) zugot, és ha (lelki)pásztorként folytatja az ember az útját tovább e földgolyó bármely szegletén, akkor – többek között – a következő tapasztalatokat, felismeréseket viszi magával:

A nyáj, a csorda az első – mert a holnapot ezek jelentik, de az állatok sincsenek meg a pásztor nélkül. Ebben a koordináta-rendszerben nincs kényelmi szempont, csak az állandó készenlét, csak a folytonos áldozathozatal. Napi küzdelem folyik a természet erőivel, a ragadozó vadakkal (medve, farkas, hiúz, mérges kígyó, rablók és az ősi szimbiózist nem ismerő, a természetből és a természetestől elidegenedett parfümszagú bürokraták). A rendelkezésre álló „fegyverek”: egy-egy tákolt vagy természet nyújtotta menedék; kurjongatás, kő, kutya, fifika. (A jó pásztor az életét – ha tetszik, kényelmét – adja a juhokért.) Mindent feladata, küldetése teljesítésének rendel alá, ám szaktudása, odaszántása is kevés a sikerhez – egész tevékenységében, létében Istenre utalt.

Az állatok tökéletes ismerete – ehhez szoros, folyamatos és hosszantartó együttélés, életközösség kell. A juhokat nemcsak külső jellegzetességeik alapján (fej: elicsás, pettyes, babókás, vakisa, be-

lice, lámpás, bukeláj, ölves; szem: csókás; láb: kesely; szarv: suta, szarvas, bagri, kandarica, szilaj, sirült; fül: kajla, laska; gyapjú: cirmos, szálás, berke, korcsutira; farok: gulya, félgulya, hosszúfarkú; egyéb: hókás), hanem származásuk, szokásaik, igényeik alapján is ismerik. (A jó pásztor nevéükön szólítja őket – és a juhok valóban ismerik a pásztor hangját.) Egyszer megmutattam a pásztoroknak egy fényképet, amin a fák közt legelő juhoknak csak a hátsó fele látszott ki az ágak közül. Egymás után sorolták, melyiknek ki a gazdája...

A körülmények tökéletes ismerete – források, dús legelők, távolságok, terepviszonyok, a bérelt regló határai, időjárás, évszakok hatása, és a sor végtelen. Az idegen ott elveszett, ők tökéletesen otthonossággal mozognak. Nagy tudomány ez is. Sok tanulással, képzéssel és tapasztalatszerzéssel sajátítható el. (Biblikum és segéd tudományai.)

Cegák és juhók – mindig együtt vannak, mégis külön. A kecskék erőszakosak, mindig elsők akarnak lenni, külön utakra csatangolók, a hegyek közt a legmagasabbra hágnak. Sok bosszúságot okoznak, igaz, jól tejelnek... Mindenevő hajlamukban akár még a fényképezőgép műanyag tokját is megrágnák. A juhok semmivel sem butábbak a kecskéknél, vi-

Input, output – ezek a kifejezések az utóbbi években már a gyimesi hegyek között, a havasok ormain sem ismeretlenek. Bár tájidegen betolakodóként utat tört magának a technikai civilizáció és annak szókincse, még mindig vannak zugok (bitkók, lütők, vészek; kalibák, hiúk, verebesek – ezek jelentése épp az imént emlegetett okos kutyuk és az internet segítségével megfejthetőek), ahol az ősivel, a letisztulttal találkozhat az ember, megkapva a lehetőséget, hogy mélységeiben nézzen szembe az élet nagy kérdéseivel, magyarárn a hogyan továbbal. Tölthetünk ott bármennyi időt mi, a nem oda születettek, legfeljebb csak tiszteletbeli csángóságig vihetjük, mi is tájidegenek maradunk. A kérdés viszont az, mit hozunk magunkkal hazacsángálásunkkor? Az inputnál is izgalmasabb az output...

Imádkozzunk!

*„Az imádkozásban sokkal fontosabb az, hogy Isten beszél hozzánk, mint az, hogy mi beszélünk hozzá.”
(Ordass Lajos)*

Fotó: Révészné Bellai Csilla

Adjunk hálat és dicsérjük Istent, mert:

- Ő senkit sem küld el, aki Hozzá megy;
- Isten szeretete feltétel nélküli, az Ő elhívása és ajándékai visszavonhatatlanok;
- irántunk való türelme nem fogy el, mindig van bocsánat, mindig van tiszta lap annak, aki őszintén bánja, amit elrontott!

Valljuk meg:

- a korszellem erősen hat ránk is, a szeretet jegyében sokszor olyasmit is elfogadhatónak tartunk, ami az ige fényében egyértelműen elfogadhatatlan;
- gyakran esünk a másik végtelbe is: keresztyén testvéreinket sem tudjuk befogadni, ha nem épp úgy gyakorolják hitüket, ahogy szerintünk kellene;
- rosszul esik, ha bennünket nem fogad el a környezetünk, de sokszor viselkedünk magunk is önző, kritikus, kirekesztő módon!

Kérjünk bizalommal:

- bölcsességet ahhoz, hogy felismerjük a határt, hogy mi az, amit meg kell tanulnunk elfogadni, és mi az, amitől hitvalló módon el kell határolódnunk;
- világos látást, hogy a bűnt bűnnek lássuk és elutasítsuk, de nyitott szívet, hogy a bűnöst mindenkor befogadjuk, és készek legyünk Jézushoz szeretni;
- hitet, bizonyosságot, hogy Jézus mindenkor elfogad úgy, amint vagyunk!

A. L.

szont szelídek, engedelmesek, a legsúlyosabb sérüléskor (például nyílt koponyacsonttörés) sem hallatják hangjukat (vö. Ézs 53).

Pálca – az első nap bot nélkül indultam a terelésre. Rögvest megtanítottak egy jelentéktelennek tűnő, mégis döntő szabályt: a pásztor pálca nélkül nem pásztor. („Vessződ és botod vigasztalnak...” Zsolt 23.)

Mindig elől – a pásztor vezeti a nyáját és nem fordítva. Van napra és évre szóló terve.

Sajtkészítés – nagy tortúra, elsősorban nem a pásztornak, sokkal inkább a tejenek. Beoltják borjúbendős oltóval, összetörik brigigyóval, lapockával különválasztják a sűrűjét a savótól, sajtruhával kiveszik a krintára, kigyömöszölik belőle a maradék savót, a sajtruhával körbecsombolyítják, tetejébe súlyt tesznek... Tápláló a tej, a sajt viszont már minőségi ugrás a gasztronómia terén. Miként éhelvevő a gabonaszem, finom a szőlő, de mennyivel különb náluk a kenyér és a bor? A kenyér és a bor! (Nincs gyökeresen új, nincs minőség összetörés nélkül.)

Más világ a pásztor-ság – nemcsak ősi foglalkozás, hanem Isten és népe, Jézus és követői, az egyház világa, az egyházat alkotó gyülekezetek és az azokat alkotó tagok (juhok – kecskék – és pásztorok) világa, ahol a bölcs és önfeláldozó óvás, vezetés, célba juttatás a jó Pásztor kezében van.

Fotó, szöveg:
BAKAY PÉTER

Idézhető idézetek

Az evangéliumnál kevesebbet nem próbálhatunk adni vagy kérni, de hát az evangéliumnál többet meg nem lehet.
– *Lovas András*

Istenen kívül minden bőség csak szűkölködés nekem.
– *Anselmus*

A legjobb módja az evangélium hirdetésének az, hogy hirdetjük az evangéliumot!
– *C. H. Spurgeon*

Az élő gyülekezet olyan, mint az égő csipkebokor: Isten szól belőle. Szavaink az ő szavai, ha nem azok, nem érnek semmit. Az Istenért tűzben égő gyülekezet – mint a szent tűzzel égő csipkebokor – jobban vonzza az embereket, mint bármilyen egyházi kampány. *Emil Brunner*, a kiemelkedő svájci teológus ezt így fogalmazta meg: „Ahogy a tűz égés által létezik, úgy létezik az egyház a misszió által”. Az egyházat a misszió tüze táplálja! – *Reinhard Bonnke*

Isten emésztő tűz, szolgálai „tűznek lángjai”. Ha magunk nem lángolunk az Úrért, hogyan is várhatjuk el, hogy másokban tüzet gyújtsunk?! *Martyrius Sadhna* így panaszkodott: „Olyan lanyhán állunk meg Isten jelenlétében, mintha az egész csak játék volna”. – *R. B.*

Lehet az életünk egyébként teljesen rendben, tiszteletreméltóan és kifogástalanul végezhetjük a dolgainkat, és mégis... tűz nélkül! Helyesen, de hűvösen. A Kármel-hegyen a pogány papok hiába jártak el körültekintően az oltárra rakott áldozat dolgában, az ördög nem volt képes egy szikrányi tüzet sem küldeni rá a pokolból, hogy meggyújtsa. Viszont amikor Illés helyreállította az Úr oltárát – mindent

úgy, ahogy a könyvben meg van írva, a köveket, a fát, az áldozatot – és tüzet hívott le a mennyből, a tűz lecsapott az áldozatra. A tűz volt az isteni pecsét. Az elfogadás tüze. Akár tetszik, akár nem: a keresztény hit vagy tüzes, vagy értelmetlen. – *R. B.*

Isten táplálja az égi madarakat, de nem dobál ételt a fészükbe (Mt 10,29–31). Szárnyakat adott nekik és elvárja, hogy maguk gyűjtsék be az eledelüket. Mit jelent Istenben bízni? Aktív hitet. Használd a szárnyaidat! – *R. B.*

AZ AGGASTYÁN

Te ismét

Mértéktelen fűtötted a kazánt.

Valóban úgy látszik, hogy szenvedélyed

Veszélybe hozni az egész falansztert.

LUTHER

S ki állna ellent a csábnak, midőn

Szikrázva, bögre a vadult elem,

A láng ezer nyelvével vesz körül,

Elérni kíván, hogy megsemmisítsen:

S ott állni bátran, szítani tovább,

Jól tudva, hogy hatalmunkban vagyom. –

Nem ismered te a tűznek varázsát,

Ki csak fazék alatt ismered azt.

AZ AGGASTYÁN

Hiú beszéd, ezért ma nem ebédelsz.

LUTHER (visszalépve)

De holnap újra szítom a tüzet.

(*Madách Imre: Az ember tragédiája*)

Válogatta: SzJ

Derű

„A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszárítja.” (Péld 17,22)

Ki hitte volna?

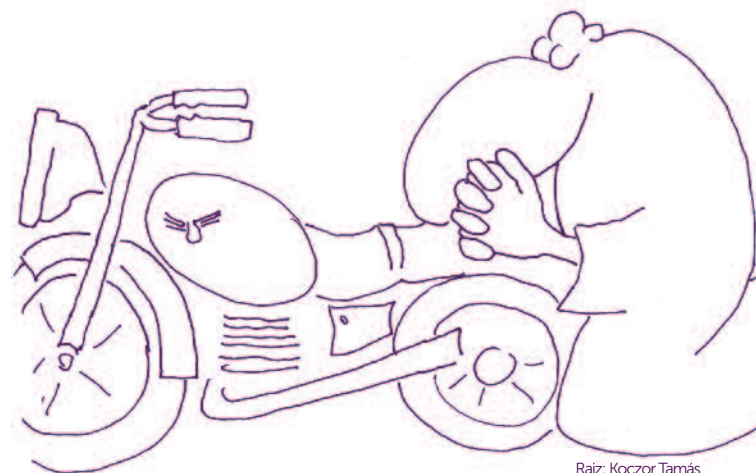
Egy motoros lerobban egy kis falu közepén. Próbálja szelgetni a járművet, de semmi eredmény. Hiába indítgatja, nem akar beindulni a motor. Nem bírja tovább, és éktelenül elkezd káromkodni. Erre kinéz a plébános a paplak ablakán.

– Fiam! Miért káromlod az Istent, hiszen nem miatta dögölt be a járműved? Inkább imádkozz, hogy segítsen beindítani a motorodat!

Gondolja a motoros, hogy nem veszíthet vele semmit, és kipróbálja. Imádkozik egyet, és csodák csodája, beindul a motor.

– Köszönöm! – kiált vissza a motoros, és örömmel elszáguld. A plébános csak csóválja a fejét.

– Ki hitte volna?

Rajz: Koczor Tamás

Dicséri, áldja szüntelen

Túrmezei Erzsébet

Mike József

E F H C#m
 F C Dm
 Di - csé - ri, áld - ja szün - te - len Jé - zust a szí - vem, aj -
 G#m A E F#m
 Am Bb F Gm
 - kam, A - mit Ő mű - velt én - ve - lem, a - mit Ő vég - zett raj -
 H E F#m E
 C F Gm7 F
 - tam, azt né - mán el nem hall - ga - tom, ki jár - tam köny - nyes
 A C#m G#m A H E
 Bb Dm Am Bb C F
 u - ta - kon, cso - dá - it zen - gem ví - gan, hir - de - tem bol - do - gan.

Rég koldus voltam, úttalan, Jézusban kincset leltem.
 Utamnak drága célja van, betölti fényel lelkem:
 A kincset széjjelosztani, és Róla jó hírt mondani –
 Szolgálat boldog útja, szent küldetésem ez.

Szolgálak téged szüntelen, Jézusom, fénylő Hajnal,
 Törölve fájó könnyeket, harcolva búval-bajjal,
 Míg utam Hozzád el nem ér, hol nincs árnyék, eltölt a fény,
 Mert színről színre látom tündöklő arcodat.

Az ének szövege Túrmezei Erzsébet:
 A szolgálat útja című verse

A magazin 2015. I. számában megjelent éneket Huszák Zsolt fordította.

Rejtvény

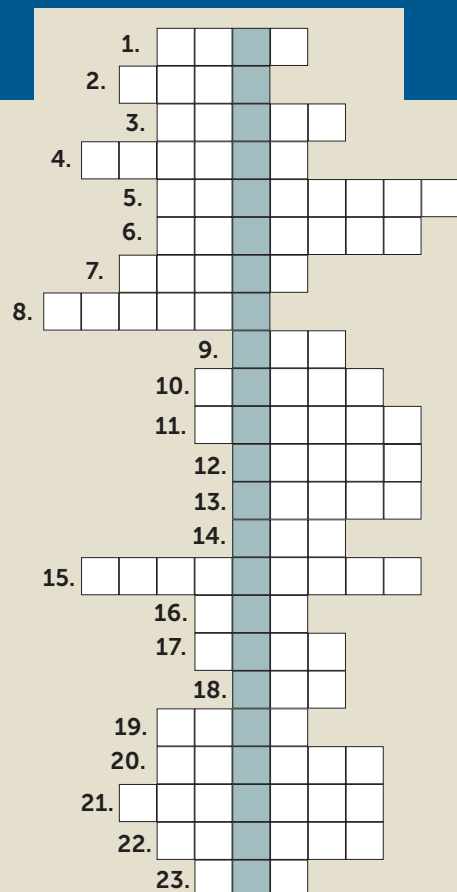
Kérdésünk: Pál apostol melyik leveleiben, hányadik fejezetben írja a függőlegesen színnel jelölt oszlopban olvasható megállapítást?

1. Ádám elsőszülött fia	13. Jákób ikerbátyja
2. Ádám unokája (a 3. fiától)	14. Ábrahám unokaöccse
3. Mózes apósa	15. A harmadik csapás
4. Ráhel első gyermeke	16. Ádám felesége
5. Jákób legkisebb fia	17. Ábrahám felesége
6. József nagyobbik fia	18. Jákób első felesége
7. Jákób kedvenc felesége	19. Mózes testvére
8. József kisebbik fia	20. A hetedik csapás
9. Ádám és Éva harmadik fia	21. Neve jelentése: „sok nép atyja”
10. Jákób és Ézsau apja	22. Rebeka apja
11. Jákób felesége	23. Sém, Hám és Jáfet apja
12. Egyiptominak nevelték	

**A rejtvény helyes megfejtéséért jutalmat küldünk.
 A megfejtéseket a szerkesztőség címére várjuk:
 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.**

**Az előző számban megjelent rejtvény megfejtése:
 A, B, C, C, B, A, A, A, B, A, C, C, A, C, B, C, A**

A. L.

Fotó: Vári Zsolt

Kopogtatás nélkül

Ha megszeretlek, kopogtatás nélkül bejöhetsz hozzám,
de gondold jól meg,
szalmazsákomra fektetlek, porral sóhajt a zizegő szalma.

A kancsóba friss vizet hozok be néked,
cipődet, mielőtt elmégy, letörlöm,
itt nem zavar bennünket senki,
görnyedvén ruhánkat nyugodtan foltozhatod.

Nagy csönd a csönd, néked is szólok,
ha fáradt vagy, egyetlen székemre leültetlek,
melegben levethesz nyakkendőt, gallért,
ha éhes vagy, tiszta papírt kapsz tányérul, amikor akad más is,
hanem akkor hagyj nékem is, én is örökké éhes vagyok.

Ha megszeretlek, kopogtatás nélkül bejöhetsz hozzám,
de gondold jól meg,
bántana, ha azután sokáig elkerülnél.

JÓZSEF ATTILA

A 2015-ös év igéje

*„Fogadjátok be egymást, ahogyan
Krisztus is befogdott titeket Isten
dicsőségére” (Róm 15,7)*